

Glasnik

Online tjednik za javna pitanja

Broj 42

Izlazi subotom

Zagreb, 24. siječnja 2009.

Sadržaj

Za Dom	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Razgovor	5
Istina (ponekad) boli	9
Neka se čuje	13
Državni reket	18
Komunizam	22
Jugoslavenstvo	24
Istina	25
Zdravodrugovi	28
Vijesti	30
Zgodopis	34
Protiv korupcije	38
Bosno moja	41
Osvrti	47
Hrvatski jezik	51
Hrvatske pravice	52
Za jednu kunu	53
Zgodopis	54
Roman	56
Bog nas je stvorio	58
Ustaški hitrosov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada:
27.000 primjeraka

Banijska ratna praskozorja: Gordan Lederer

**NE ĆEMO DOPUSTITI DA PLJUJETE PO PROLIVENOJ
MUČENIČKOJ KRVI HRVATSKOG NARODA
DJECA ŽRTVE RATA I PORAĆA OPTUŽUJU**

**Jure Prpić: U SRIJEDU, 21. SIJEČNJA 2009.
ŠTA RADIŠ BRE STEVO? POČELO JE UKIDANJE DRŽAVE
HRVATSKA KNJIGA ŽIVOTA BOSNE I HERCEGOVINE
OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ**

Radovan Smokvina: DRŽAVNI REKET I KORUPCIJA INSTITUCIJA

Idućem broju:

Filip Barišić

KARATAK OSVRT NA HRVATSKI JEZIK

SOKOLE HRVATSKI

Zvonimir Rukavina, Zagreb

ŠESTSTOTINE GODINE I JOŠ NEKE
DOVEDOŠE GOSPODIN NAROD SVOJ
U ZEMLJU GORA, PLANINA, MORA I
RIJEKE

IZ IRANA I HRVATSKE BIJELE
STIGLI HURVATHI, PRIJATELJI
DA S PRIJATELJSKIM NARODIMA
SVE DIJELE

VELIKI KRALJEVI IZ NARODA IZ-
NJEDRIŠE

HRABROST VELIKU POKAZAŠE
NAROD NE ŽELEĆI SLIJEDITI GA
KRALJA SVOJEGA UBIŠE

POD VLAŠĆU TUĐINSKOM
NAROD JE ISPAŠTAO
KLETVU UNIŠTITI NIJE MOGAO
DJEVICU KRALJICOM SVOJOM JE
ODABRAO

POD KRILOM MAJKE SOKOLOVI
IZAĐOŠE
SOKOLOVI HRABRI NA-
ROD
POVEDOŠE
U JOŠ JEDNU BITKU ZA
SLOBODU
NARODA SVOG ŠTO MOLI
SE BOGU

S DJEVICOM NA SRCU NAROD SE
OSLOBODI
SA SOKOLOVIMA NOVU DOMOVINU
STVORI

PLAVO NEBO, MODRO MORE
POLJA, RIJEKE, BIJELE GORE

OKRENUŠE SE VOĐE PROTIV NARO-
DA SVOJEGA

DJEVICU, ISUSA NE SPOMINJALI
NIKADA

BEZBOŠCI POSTALI IM IDOLI
POBJEDNICI UMIRU OD BOLI

SOKOLOVIMA SVOJIM VOĐE SKRE-
SAŠE KRILA

DA NARODU SVOM UBIJU SJEĆA-
NJA PONOSNA I MILA
TKO SE JOŠ SJEĆA SOKOLOVA
HRABRIH, POGLEDA OŠTRA

KAD NAM BOL NANESOŠE I NOVIM
NARAŠTAJIMA ZABRANIŠE
SPOMEN IMENA SOKOLOVA

ONI KOJI SE VO-
ĐAMA NAZIVLJU
I U BOGA NE VJE-
ROVAŠE.

LAŽEŠ MESIĆU!

Opet nam se podvaljuju priče. Stare jugo-bajke. Stani- te. Nismo mi mala djeca, niti se spremamo na spava- nje. Iako smo uvijek Spremnii!

„Bez antifašizma ne bi bilo Hrvatske!“

Što li je to antifašizam, a što je Hrvatska?

Do 22. lipnja 1941. godine nije vas nigdje bilo. Nije bilo nikakvog antifašizma, niti je bilo antifašis- ta. Hitlerovi prijatelji. Kumovi zlo- tvora. Zajedno ste dijelili tuđe zemlje. Prvenstveno katoličku Poljsku. U mislima cijeli svijet.

Onda se, kao i sva slična vam banda, zavadiste oko plijena. Ma- lo vam bi. Ta malo bi vam bilo i da ste dograbili sav svijet. Brijuni. Karađorđevo. Bu- gojno. Pohlepnici prokleti! Nikad vam dosta. Osobito i iznad svega - zla.

Odmetnuste se 22. lipnja 1941. U šumu, a gdje drug- dje. I udariste! Kamo? Zna se. Na svoju državu, na Hrvatsku. Jer, da ćete upravo tako obraniti – Sovjetski Savez i Staljina. Lijepo. Korisno za čovječanstvo. Za sve ljude.

Lomi, kidaj, udaraj, tuci, uništavaj. Diži u zrak vlakove. Pali sela. Ta nije vam to otac gradio, a niste ni od maj- ke naslijedili.

Onda u Jajcu proglasiste: Samo je jedna – Jugoslavija! Koja i kakva Hrvatska! Nikad za nju kao da niste čuli. I čemu?

Pa dođe 1945. Poklaste Hrvate. Odreda. Naročito one koji ne mogoše podnijeti Jugoslaviju. One koji se upor- no protiv nje boriše. Otkad znaju za sebe. One koji znadoše samo za Hrvatsku.

Za tisućljetnu svoju Domovinu.

Nešto ih ipak ostade. Dovoljno da bi ona postojala.

Hrvatska.

Udariše Vas nevolje.

Uzdrma Vas 1956. Vidjeste da ni tenkovi ne mogu spa- siti čudovište bez ljudskog korijena. Vaš ideal. Počeste potihom osluškivati oduvijek za Vas nepoželjan glas. Zvonki i ustrajni. Blaženi.

Hrvatska!

Nekako preživjeste 1971. Provukoste još nekoliko go- dina. Uzalud. Moraste kleknuti. Ponudiste Ustav iz

1974. u kojem, sada odjednom, nadoste i tobožnje rođenje naše Domovine. Što nam to ne rekoste tada: 1974. godine. Ili barem 1980. Ili, što ne, bilo je na vrijeme, 1985. Prije pada Berlinskog zida.

Spomenik knezu Domagoju

Manje bi naše krvi bilo proliveno. Naše hrvatske krvi. Mnogi od naše braće, sestara, očeva i maj- ki još uvijek bi udisali naš zrak hrvatski, gledali bi naše nebo hrvatsko, čekali bi našu zoru hr- vatsku. Umjesto što već odavno za njih palimo svijeće. Obilazimo njihove grobove. Molimo se za njih.

Bez Domagoja, bez Branimira, bez Tomislava, bez Zvonimira, bez Kulina bana, bez Zrinskog,

bez Frankopana, bez Jelačića, bez Ante – Oca Domovi- ne, bez Stjepana.

Bez Banovine Hrvatske.

Bez Hrvata.

Hrvatska s komesarima. S Pajom Gregorićem kao Hr- vatskim Državnim Saborom. I s Trgom maršala Tita u svome glavnom gradu.

Malo šminke za naivne i budale!

Dođoše vam mrki dani. Vrag odnese šalu, a vi defini- tivno – na plećima. Ošiša vas na golo Domovinski rat. Hrvatski branitelji.

Otkud sad oni? Pomislite. Nisu su li ih partizani, par- don antifašisti, oprostite jugo-komunisti istrijebili? Jed- nom zauvijek.

„Bože pomози! Oprosti narode Hrvatski! Bili smo u zab- ludi. Žao nam je. Kajemo se!“

Ne, ne. Ništa od svega toga. Dohvatiste se namah svih mogućih položaja. U slobodnoj i nezavisnoj – našoj - Hrvatskoj. Potajice. Opljačkaste Hrvatsku. Potajice. Slavite Krvnika. Proganjate hrvatske domoljube. Javno, ali i potajice. Itekako.

Mislite. Domišljate se.

Došlo je vrijeme. Vaše. Opet po starom. Jovo nanovo.

„Bez anifašizma ne bilo bilo Hrvatske.“

Svašta.

Fuj!

T. Domagala

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

Saše Radovića:

TKO JE JAMIO, JAMIO!

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>Gabriele D'Annunzio: TRIUMF SMRTI</i> , Zabavna biblioteka, knjiga br. 318, 373 str., 1923. godina	35,00 kuna
<i>Serge Jacquemardi: MAFIJA U PARIZU</i> , str. 247, 1978. godina	35,00 kuna
<i>Joe Lederer: TRI DANA LJUBAVI</i> , str. 251, 1971. godina	40,00 kuna
<i>Petar Šegedin: NA ISTOM PUTU</i> , str. 331, 1963. godina	45,00 kuna
<i>Geza Gardonyi: EGERESKE ZVIJEZDE 1-2</i> , str. 303+295, 1983. godina	70,00 kuna

DJECA ŽRTVE RATA I PORAĆA OPTUŽUJU

Razgovor s **Ivanom Ottom**, novinarom i publicistom

Tomislav Vuković, Zagreb

„Trg pred kolodvorom u Celju. Potrbuške na zemlji leže zarobljeni domobranski časnici. Preko njih u trku jašu i gaze tijela kopitima konja partizanski oficiri. Pucaju kosti na udovima i prsnim koševima zarobljenika. Pucaju lubanje kao zrele lubenice. Jauci i krikovi nesretnih žrtava miješaju se s hrzanjem preplašenih konja i pucnjave iz pištolja kojima partizani ubijaju teško ranjene. Mi djeca, majke i žene, prisiljeni smo to gledati.“

Nedavno je uz prosvjed građanske inicijative „Krug za trg“ za vraćanje naziva Kaza-

lišni trg u Zagrebu, koji danas nosi ime Trg maršala Tita, organiziran protuprosvjed nekoliko antifašističkih i nevladinih udruga, na kojemu je po tko zna koji put ponovno isticana nevinost za počinjene zločine nakon završetka Drugoga svjetskog rata onodobnoga vrhovnog zapovjednika svih jugoslavenskih oružanih postrojba i predsjednika novoosnovane jugoslavenske države. Poštujući svačije uvjerenje i pravo na mišljenje, zamolili smo za razgovor novinara i publicista, rođenog Zagrepčanina, Ivana Otta koji je kao dijete bio svjedok masovnih poslijeratnih pogubljenja „narodnih neprijatelja“ i proživio torture ideološkog preodgoja u jednom od nekoliko poslijeratnih

jugoslavenskih logora za djecu, prepuštajući čitateljima da donesu vlastitu prosudbu o spomenutoj povijesnoj odgovornosti Josipa Broza Tita.

Ivan Ott je rođen g. 1934, djetinjstvo i školovanje proveo je u Zagrebu i Karlovcu, Ljubljani i Celju. Godine 1961. emigrirao je u Njemačku gdje je od 1971. počeo objavljivati novinarske napise. Suradivao je i s HRT-om i nekoliko njemačkih radiostanica, a sada je urednik na radiostanici SWR International u Stuttgartu i dopisnik „Večernjeg lista“. Među publicističkim uracima, koje objavljuje na hrvatskom, slovenskom, njemačkom i francuskom jeziku, najpoznatiji mu je povijesno-autobiografski roman „Ukradeno djetinjstvo, Bleiburg, tragedija koja ne prestaje boljeti“, objavljen na slovenskom i hrvatskom jeziku, a predstoji izdanje i na njemačkom. Roman je pobudio veliko zanimanje čitalačke publike u mnogim zemljama i dobio brojna priznanja. Po njemu je snimljen slovenski dokumentarni film „Djeca s Petrička“, koji je na festivalu u Portorožu g. 2007. dobio prvu nagradu. Član je njemačkoga književnog društva i Hrvatskog društva književnika za djecu i mladež. Odlikovan je g. 2002. Redom Danice hrvatska s likom Katarine Zrinski i primio je brojna književna, sportska i novinarska odličja.

LOGIČAN SLIJED ZLOČINAČKE IDEOLOGIJE

G. Ott, za Vaše autobiografske opise zbivanja nakon završetka Drugoga svjetskog rata u Ljubljani, Vitkringu, Bleiburgu, Dravog-

radu, koncentracijskom logoru Teharju i dva preodgojna doma u Celju, koje ste objavili u svojoj knjizi, čitatelju je teško pronaći primjerenu riječ. Budući da sve te zločine danas u Hrvatskoj mnogi svode na „pojedinačne ekscese“, što Vi mislite: Je li riječ o tadašnjem sustavnom državnom teroru, tj. o organiziranim komunističkim zločinima ili nije?

OTT: Tragični događaji u Austriji, Sloveniji i Hrvatskoj neposredno poslije Drugoga svjetskog rata, u kojima je prema procjenama život izgubilo oko 250.000 ljudi, samo su logičan slijed jedne zločinačke ideologije i njezinih sljedbenika koji su si uzeli za cilj uzurpirati vlast, u našem slučaju, na prostoru nekadašnje Kraljevine Jugoslavije. Pri tome su se služili svim raspoloživim sredstvima, zavaravanjem, terorom i zločinom. Jugoslavenska Komunistička partija iskoristila je oslobodilački rat za ostvarenje komunističke revolucije na našim prostorima, za jačanje boljševizma i usvajanje sovjetskog modela na štetu vlastitog naroda.

Matjež Klapac u djelu „Trilogija - Vetrinje, Teharje, Rog“ piše: „Revolucija koju su komunisti pod izlikom oslobodilačkog rata započeli bila je divlja, krvava i neljudska. Laž, kleveta, prijevara, kolaboracija s okupatorom, izdajstvo, mučenja, ubojstva i masovni pokolji bili su njezina žalosna odlika. Još za vrijeme rata likvidirali su atentatima cijelu vrstu nekomunista, seoske učitelje, državne službenike, svećenike, a u gradovima narodne zastupnike kojima je narod vjerovao ali koji bi mogli naškoditi revoluciji. Ne-

posredno po završetku rata obračunali su se krvavo u boljševičkom stilu s protivnicima, kojih nije bila tek mala šačica."

„Tko se odrekne vjere i prihvati neku od zločinačkih ideologija: nacizam, fašizam, komunizam i sl., izgubio je moralne kočnice koje sputavaju neljudskost. Čovjek postaje čovjeku vuk, a riznica ljudske povijesti više nije leglo mudrosti već izvor zla."

Bjegunce koje su uhvatili na bijegu u Austriju, ili su ih Britanci pod prisilom vratili, ubijali su na licu mjesta, sakupljali u sabirne logore da bi ih se kasnije riješili masovnim likvidacijama, bez suda i osude. Slovenski pisac Roman Leljak u knjizi „Teharske žive rane" piše: „Besmisleno se izgovarati da su za počinjene zločine krivi neodgovorni pojedinci. I takvih je bilo, ali su se oni ogriješili samo na pojedincima. O masovnim pokoljima ne odlučuju desetnici, dočasnici. Hrvatskih i slovenskih vojnika te njihove rodbine bojala se Partija zato što su drugačije mislili i time ugrožavali njihovu vlast. Zato su se tako trudili da ih dobiju u svoje ruke, i kad su ih saveznici izručili, pobili su ih bez razmišljanja i gržnje savjesti... To je bila zapovjeđena, dobro smišljena likvidacija ljudi drukčijeg mišljenja..."

NJEMAČKO GLASILO O PREDSJEDNIKU MESIĆU

Povezano s time, molim Vas kao Folksdojčera samo ukratko: Što kažete o ne tako davnoj izjavi predsjednika RH Stjepana Mesića o partizanskim zločinima nad njemačkom manjinom u Jugoslaviji, kako se »nije išlo neselektivno protiv svih samo na osnovi nacionalne pripadnosti, nego protiv kolaboranata, odnosno onih koji su proglašeni kolabo-

rantima«?

OTT: Gospodin predsjednik RH Stjepan Mesić nepromišljenom izjavom na Hrvatskoj televiziji o pravednoj kazni kolaboranata Folksdojčera u Jugoslaviji, zapravo partizanskih zločina nad pripadnicima njemačke nacionalne manjine, navukao je na sebe zgražanje i bijes svih prognanih Podunavskih Nijemaca i njihovih zavičajnih organizacija. Glasilo Podunavskih Švaba „Der Donauschwabe Mitteilungen" od 15. siječnja 2006. o tome donosi:

„Po mišljenju predsjednika hrvatske države, bilo je na tisuće djece i mladih, tisuće žena i starih ljudi interniranih u Titovim logorima smrti ili deportiranih u Rusiju na prisilan rad, sve od reda kolaboranata nacista. Što Mesić znade ili što želi znati ili ne znati iz vremena 1944. do 1946. godine?"

To se i ja pitam. Svojedobno sam gospodinu predsjedniku darovao svoj povijesno-autobiografski roman »Ukradeno djetinjstvo«, s preporukom da pročita knjigu i dođe do spoznaje o istini drukčijoj od one komunističke, no čini se da je nije pročitao. Uskoro će biti tiskana u splitskoj Nakladi „Bošković" moja nova povijesno-dokumentarna knjiga „Djeca - žrtve rata i poraća optužuju!", u kojima sam između ostalog opisao smrt oko 6.000 folksdojčerske djece u Jugoslaviji. Možda će ona donijeti nešto više pojašnjenja o „dječjim kolaborantima" i njihovim „zločinima i kaznama"!

Djeca s Petrička

BLEIBURG NEZANIMLJIV SABORSKIM ZASTUPNICIMA

U Hrvatskoj, osim deklarativne osude, sročene u jednome saborskom dokumentu, očito ne postoji politička volja ni sadašnjih ni prošlih vlasti da se partizanski i komunistički zločini i zločinci nazovu pravim imenom. Koji je razlog tomu?

OTT: Kod nas u Hrvatskoj uobičajeni su izrazi „komunjare", „jugonostalgijari", „titoisti", „postkomunisti", što navodi na zaključak da je u dijelu naroda, ali i među političarima još uvijek jak komunistički lobi. Ako su političari odbacili komunističko rublje, to ne znači da su promijenili ćud i nazore. Kaže se: što se usiše s majčinim mlijekom, formira karakter čovjeka za cijeli život. Tko je odgojen i školovan u komunizmu, uz iznimke koje potvrđuju pravilo, ravna se po njegovim načelima cijeli život. Djeca nekadašnjih komunističkih glavešina, zadojena idejom komunizma, perfidno i podmuklo provode politiku prikrivanja grijeha svojih roditelja. Za njih su još i danas sve partizanske žrtve izdajice i krivci koji ne zaslužuju ni spomena niti počasti, a svi komunisti i partizani časni antifašistički borci.

Kod Slovenaca je to ipak malo

drugačije. Komisija za ispravak krivnje i nepravde počinjene djeci u logoru Teharje i u dječjem logoru Patriček podnijela je Vladi Republike Slovenije listu potencijalnih partizanskih krivaca, zapovjednika logora, čuvara i politički odgovornih ljudi sa zahtjevom da se preispita njihova odgovornost za poslijeratne zločine. Za usporedbu, detalj iz naše sadašnjosti. Godine 2005. u Hrvatskom saboru u Zagrebu održavao se simpozij „Hrvatski križni put i stradavanje Hrvata na Bleiburgu“. Pokrovitelj je bio Hrvatski sabor i predsjednik Sabora Vladimir Šeks. Na simpoziju, koji je trajao tjedan dana, okupili su se priznati hrvatski stručnjaci iz Hrvatske i svijeta, pisci, povjesničari, političari. Osim na svečanom otvorenju simpozija kad je prisutne pozdravio predsjednik Šeks, tokom cijelog tjedna niti jedan jedini saborski zastupnik nije zavirio u veliku dvoranu gdje se održavao simpozij. Nezainteresiranost, strah od kompromitacije ili nešto treće?

ZAGONETKA PARTIZANSKE „CRNE UDovice“

Ne želeći Vam otvarati stare rane i „kopati“ po Vašim traumama, opišite nam neke događaje kojima ste bili svjedok a koji govore o partizanskim i komunističkim „osloboditeljima“.

OTT: Konclogor Teharje. Krvava bara ispred barake za ispitivanje odakle su odvodili i trpali na kamione iznakažena tijela zaroblje-

nika. Cilj: masovna umorstva u Kočevskoj šumi. Mi djeca gledala smo te prizore iz barake.

Trg pred kolodvorom u Celju. Potrbuške na zemlji leže zarobljeni domobranski časnici. Preko njih u trku jašu i gaze tijela kopitima konja partizanski oficiri. Pucaju kosti na udovima i prsnim koševima zarobljenika. Pucaju lubanje kao zrele lubenice. Jauci i krikovi nesretnih žrtava miješaju se s hrzanjem preplašenih konja i pucnjave iz pištolja kojima partizani ubijaju teško ranjene. Mi djeca, majke i žene, prisiljeni smo to gledati.

Dječji logor Petriček. Najavili su nam poboljšanje hrane s mesom. Dobili smo juhu od graha po kojoj su prst debelo plivali crvi. Neke su još bili živi. Tko je mogao, jeo je i, ako nije povratio, barem je malo utažio glad.

Na redu je bičevanje dječaka pred postrojenom djecom doma. Njegova „krivnja“: partizani su mu ubili oca koji je imao pekarnicu. Ubili su kapitalista. Sad je tu pekarnicu prisvojio jedan partizan. Sin ubijenog pekara upitao je partizansku komesaricu je li sad taj partizan - kapitalist.

Jedan je u mnoštvu negativnih likova u tom razdoblju Vašega života i opisana partizanska komesarica zvana „Crna udovica“ koja se bezdušno i sadistički izživljavala nad svom djecom tijekom ideološkog odgoja. Što danas nakon više od pola stoljeća osjećate prema njoj bez obzira je li još živa ili nije?

OTT: Mlada, zločinačka partizanska komesarica, upraviteljica dječjeg logora Petriček, poznata pod partizanskim imenom Tatjana, nadimak iz logora Teharje – „krvava Tatjana“, a od nas djece nazvana „Crna udovica“, ostaje

identitetska enigma za nas bivšu djecu s Petričeka i slovensku javnost. Više slovenskih novinara pokušalo je dokučiti identitet te osobe koju još danas čuvaju i štite prikrivene komunističke strukture u Sloveniji. Jedni tvrde da je umrla u Celju kao notorna alkoholičarka, po drugoj teoriji, partizanka Tatjana je hrvatskog podrijetla iz kraja oko Zidanog Mosta. Bez obzira tko je i kojeg je podrijetla „Crna udovica“, ona je za nas djecu bila sinonim zla i zlobe. Vjerni sluga jednoga zločinačkog režima i ideologije. Izvor neopisivih patnja koje su djelovale kao sipanje soli na naše ranjene duše. Osvećivati se na nevinoj djeci podlost je bez trunke ljudskog dostojanstva. Ja osobno, kao i druga djeca odgojena u kršćanskom duhu i vjeri, oprostili smo joj i propustili je sudu Svevišnjega. No oprostiti ne znači zaboraviti!

LOGORI ZA DJECU „DRŽAVNIH NEPRIJATELJA“

Vi ste svojom knjigom prvi iznijeli činjenicu o postojanju poslijeratnih logora za djecu u Jugoslaviji, zvali se oni: „domovi za predgoj“, „domovi za napuštenu djecu“, „sirotišta“, „domovi za djecu bez roditelja“ i sl. Imate li podataka o broju takvih logora i djece u njima na području nekadašnje Jugoslavije?

OTT: Logori, popravno-odgojni domovi za djecu državnih neprijatelja, prihvatilišta za ratnu siročad, osnovani od partizana poslije rata, nalazili su se uglavnom u Sloveniji, Srbiji i Hrvatskoj. Dio sam evidentirao i djelomično specificirao u novoj povijesnoj knjizi koja se priprema za tisak. To je posao za povjesničare. U Sloveniji su bili poznati logor Teharje, dječji domovi Petriček i Štigarjeva vila u Celju, dom u

Ljubljani, Dobrini, Polzeli, Laškem, Šmarju pri Jelšah i drugdje. U Hrvatskoj je bio poznat logor za njemačku manjinu u Krndiji, Josipovac kod Bizovca i u Zagrebu na Selskoj cesti i Paunovcu, Pisanica kod Bjelovara, Valpovo. U Srbiji je bilo oko 40 logora smrti u Banatu, Bačkoj i Srijemu. Logor Gakovo, Kruševo, dječji logor Svilara u Srijemskoj Mitrovici, Kikinda, dječji dom u Rudolfsgnadu, Lukičevo, Bela Crkva i tako redom. Popis svih logora i broj žrtava opisan je u knjizi „Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien“.

VJERA POMAŽE U PREVLAĐAVANJU ZLA

Brojni primjeri koje navodite u knjizi, npr. krajnje opušteno ozračje među partizanima u stanci strijeljanja neosuđenih, njihova zapovijed da zarobljenici rokuću kao svinje, oduzimanje svih obiteljskih fotografija zatočenoj djeci, fizičko zlostavljanje djece i drugo nameću pitanje o zlu u čovjeku.

Djeca s Petrička

OTT: Američki autor uspješnica Zane Grey u jednoj svojoj mističnoj poruci napisao je sljedeće: „Poslah dušu u nebo da se raspita o zagrobnom životu. Vrativši se, ona mi reče: I dobro i zlo ti nosiš u sebi.“ Koliko ima istine u toj tvrdnji. U svakom je čovjeku ukorijenjeno dobro i zlo. Odgoj, uljudbeni svjetonazor i vjera po-

mažu nam da nadvladamo i potisnemo u nama unjedrene negativnosti. Tko se odrekne vjere i prihvati neku od zločinačkih ideologija: nacizam, fašizam, komunizam i sl., izgubio je moralne kočnice koje sputavaju neljudskost. Čovjek postaje čovjeku vuk, a riznica ljudske povijesti više nije leglo mudrosti već izvor zla.

ZBOG ČEGA JE VAŠA KNJIGA NAJPRIJE OBJAVLJENA U INOZEMSTVU?

OTT: Zamišljen je bio ovakav redoslijed tiskanje povijesnog romana „Ukradeno djetinjstvo“. Prvo je trebao biti tiskan u Hrvatskoj, zatim u Sloveniji na poprištu tragičnih događaja i potom na jednom svjetskom jeziku. Budući da živim u Njemačkoj, to je trebao biti njemački jezik. No stvari su krenule drugim tokom. Zagrebačko izdavačko poduzeće CIP planiralo je taj roman tiskati u naknadi od pet tisuća primjerala u travnju 1991, međutim doživjelo je financijski slom. Mariborski izdavač „Založba za alternativnu teoriju“ s obzirom na aktualnost teme i njezinu važnost za slovensku povijest nije htio čekati novoga hrvatskog izdavača nego je tiskao roman g. 1991. U Hrvatskoj je došao Domovinski rat, pa je tek g. 1999. hrvatski izdavač iz Wuppertala „Lijepa naša“ tiskao roman u Zagrebu. Budući da su prva dva izdanja rasprodana, treće izdanje na hrvatskom jeziku tiskati će se 2009. u Osijeku. Za njemačko izdanje zainteresirala se slovenska kršćanska izdavačka kuća „Mohorjeva družba“ iz Ljubljane, koja se ugovorom obvezala tiskati njemačku verziju romana u prvoj polovici 2009. godine.

Iskreno hvala na razgovoru nadajući se da će Vaše svjedočenje

pridonijeti objektivnijem utvrđivanju povijesne istine na našim prostorima.

OTT: Na kraju poslužit ću se porukom, kancelarke Savezne Republike Njemačke Angele Merkl, koju je izrekla na povijesnom govoru u izraelskom parlamentu Knesetu 18. ožujka 2008: „Čovječnost proistječe iz odgovornosti za prošlost“.

„VELIKI VOĐA“ NA DEVETOM MJESTU!

U knjizi prilično izravno za počnjene zločine optužujete Josipa Broza Tita, citirajući dio njegovog govora odmah nakon rata: „Ruka pravde, ruka osvetnica našega naroda dostigla ih je već golemu većinu, a samo jedan mali dio uspio je pobjeći pod krilo pokrovitelja izvan naše države.“ No, njegovo ime još uvijek „krasi“ mnoštvo najljepših trgova, aleja, ulica u Hrvatskoj? Kako to razumjeti?

OTT: Kako razumjeti današnje sljedbenike i poklonike velikog zločinca bez srama i stida pred njegovim žrtvama? Razumijem njegove bivše suborce, komunističke fosile koji se zadnjim snagama drže za otrcanu ikonu zla prije negoli će završiti u blatu povijesne sramote. Ali kako razumjeti mlade i školovane ljude? Teško je reći je li riječ o kultu ličnosti, revoltu ili nasljedstvu zlog sjemena? Svi oni koji se skrivaju pod maskom časnih antifašističkih boraca neka pročitaju podatak da se njihov veliki vođa Josip Broz Tito po statistici međunarodnog pokreta za zaštitu političkih zatočenika „Amnesty International“ nalazi na listi najvećih zločinaca svih vremena, na desetom mjestu s više od milijun žrtava.

ŠTA RADIŠ BRE STEVO?

Jure Prpić, Zagreb

Moto:
Pometi prvo svoj prag,
a poslije od susjeda prag.
(Hrvatska narodna poslovica).

Čitajući tvoj podatak u biltenu ili glasniku pod broj brojem 37 od 17. prosinca 2008. pomalo bih ti potvrdio da možda imaš i pravo, ali si zaboravio navesti jednu važnu činjenicu. A to je vrijeme koje nisi naveo. Koncentracijski logor Jasenovac u kojem je i Stara Gradiška korišten je za likvidaciju nevinih ljudi od 1941. do 1947. godine.

Prema utvrđenim dokumentima u vremenskom razdoblju od 1941. do 1945. godine ubijene su u Jasenovcu 50.002 osobe a u Staroj Gradiški 9587 osoba. To ukupno broji 59.589 nevinih žrtava. Ostale žrtve ubijene su od četničkih jedinica koje su prešle na stranu partizana i to tijekom 1946. i 1947. godine.

Bre Stevane koliko je logora bilo u Srbiji?

To ne želiš napisati. Stoga te mogu samo podsjetiti. Logor Banjica osnovan od 1941. do 1944. godine, a ubijeno je nevinih žrtava između 27.000 i 80.000. Uništena je dokumentacija. Logor Staro Sajmište bio je uglavnom tranzitni logor kroz kojega je prošlo 100.000, a ubijeno je 48.000 nevinih ljudi. Zatvor Glavnjača korišten je za mučenje i ubijanje ljudi. U logoru Smederovo podignut je spomenik poginulim Srbima, kojega je izradio kipar Miodrag Mišo Popović. Za ostale žrtve spomenika uopće nema.

Koliko je samo zla nanijeto Srbima za vrijeme vladavine đenera-

la Milana Nedića možeš pročitati u jednom od prethodnih brojeva Glasnika pod naslovom: "Zašto Hrvatska šuti", stoga nema smisla iznositi činjenice koje sam tamo iznio.

Pošto živiš u Beogradu, vjerujem da ti je tamo dostupna knjiga: "Zbornik Narodno oslobodilačkog rata", gdje ćeš naći opise kako su četnici po istočnoj Bosni klali nevine žitelje, samo što su muslimani. Za tebe je to herojsko djelo?

Osvrnuo bih se na gnjusnan zločin izveden nad redovnicama odnosno časnim sestrama reda "Kćeri Božje Ljubavi" koje su imale samostan "Marijin Dom" na Palama. Tamo su hranile siromahe i djeci davale poduku, odnosno vodile besplatnu školu. To što ste im učinili je vaša hvala? Možda je to na vaš način zahvala što su kralju prilikom prolaska kralja kroz Pale, pri odlasku u izbjeglištvo, dale konak. Zanimljivo je da je „zaštitnom“ žandarmerijom zapovijedao Jezdimir Dagnić koji je mučenice, koje su dale zavjet čistoće ljubavi prema Bogu i ljudima, po zimi tjerao bose do Carve Vode i Svjetline, gdje su ih onako pijani četnici htjeli silovati odnosno oskvnuti. Stoga su radije odabrale mučeničku smrt te su se bacile kroz prozor, nego da se na njima izvrši gnjusnan zločin.

Onako polumrtve ti hrabri četnici koji se toliko pozivaju na Boga, a Bog odnosno sin Božji nam je zajednički, učiniše vjerojatno bogougodno djelo.

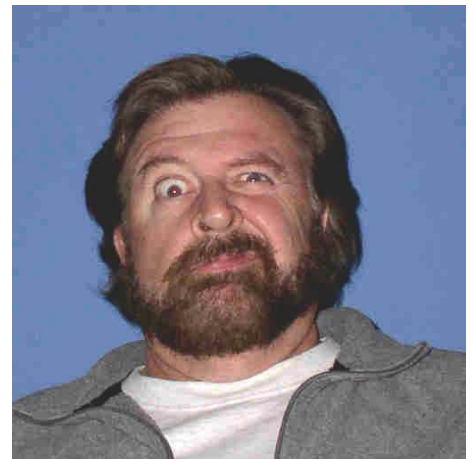
Bre Stevane što bi bilo da netko tako sotonski čin naredi nad kaluđerica ma pravoslavne vjere?

Pošto nisu mogli učiniti tako gnjusnan čin nad tim svetim žena-

ma, jednostavno su ih poklali i bacili u Drinu, ne dozvoliše da se časno ukopaju kao sva ljudska bića. Toga dana na obalama Drine bilo je poklano 8.000 nevinih žrtava.

Bre Stevane, što veliš, da i te žrtve pribrojimo žrtvama u Jasenovcu?

Kako je na ovom svijetu završio slavni komandant Jezdimir Dagnić, vjerujem da ti je poznato. Bog ljubi svako ljudsko biće, stoga Bog ne kažnjava, nego samo opominje pa i tebe bre Stevane, da ne činiš bližnjemu svome zlo i grijeh.

Ovo je Stevan Turk

Zanimljivo bi bilo da mi opišeš kako je ubijen u Soko Banji 1944. godine slavni četnički vojvoda Kosta Pećanac. Bio je sudionik balkanskih ratova, zatim jedan od sudionika ustanka. Za Kraljevine Jugoslavije bio je jedan od najutjecajnijih četničkih vođa. Stoga, kada svoga tako značajnog vođu ubijete, što bi sve nama učinili?

To ste najbolje pokazali zločinom nad pjesnikom Ivanom Goranom Kovačiću. Zar ga nisu četnici zaklali u Goraždu? Sjeti se poeme "Jama", gdje se tako oštro žigo-

še zločin nad nevinim žrtvama. A ti bre Stevane, tako ga nagradiste za njegov rad. To mu je hvala za njegov rad protiv zla.

Po završnim bitka ma za „oslobođenje“ Jugoslavije maršal Tito trebao je ljude kao topovsko meso i za prljave poslove izvođenja zločina. Za to su mu najbolje poslužile razne četničke formacije koje su bile razbijene u ratnom vihoru.

Stoga ih je pomilovao i uključio u partizane. Tamo su mu bili vjerni sluga u zločinima nad Hrvatima.

Sjeti se: Bleiburga, Kočevskog Roga, Maribora, Jazovke, Jasenovca i mnogih ponora Istre, Primorja, Dalmacije i Hercegovine, gdje su čak živi ljudi bili bačeni, a potom bombama ubijani samo zato što su voljeli jedinu domovinu a to je Hrvatska (Široki Brijeg) i (Otok Lapud). Po tako zvanom oslobođenju Jugoslavije, bre Stevane i tebi slični, nastavili ste neviđenu pljačku Hrvatske. Koliko se s kombijem odvezlo turističkog novaca iz Istre, Primorja i Dalmacije. Gdje je završio hrvatski novac skupljen za gradnju auto-ceste Zagreb-Split?

Koliki je bio hrvatski izvoz, naročito u Sovjetski Savez, a novce ste sve oduzeli, milostinju nam na kapaljku davali da kako tako održavamo proizvodnju. Koliko je iz Hrvatske otišlo u fond za nerazvijene, odnosno u vreću bez dna. Zato ste mogli tako dobro živjeti kada vas je hranila Hrvatska.

Što je za uzvrat dobila Hrvatska?

Rat, rušenje hrvatskih gradova i sela, ubijanje nevinih ljudi, samo zato što su tražili da na svojoj zemlji budu svoje gazde, a ne sirotinja koja će na svojoj zemlji pobirati što padne s vaših stolova.

Odgovori mi zašto su bili razoreni Vukovar, Dubrovnik, Osijek, Škabrnja i drugi hrvatski gradovi.

Možda zato što ste ostali bez gospodarenja nad Hrvatskom?

Zanimljivo da sada imate Dunav - more. Gledajući prizor ulaska četničkih postrojbi koje su nosile crnu zastavu s lubanjom i prekrivenim ljudskim kostima pomalo me je podsjećalo na gusare koji su imali isti barjak. Samo u tome što su gusari odvozili opljačkanu robu brodovima, dok su četnici opljačkane predmete odvoze kamionima.

Ivan Meštrović

Zar u tome nema neke sličnosti?

Vjerujem da znaš onu poslovicu: "Oteto-proketo". Vjerujem bre Stevane da si to već osjetio.

Slušaj bre Stevane, reci, što su vam skrivili europski nadglednici koje su vaši slavni zrakoplovi srušili kod Mađareva odnosno kod Novog Marofa? Nadglednici su, uz odobrenje iz Beograda normalno, letjeli u Zagreb. Međutim dva lovca-aviona s oznakama jugoslavenskog ratnog zrakoplovstva nemilosrdno su napala nezaštićene letjelice, od kojih

e jedna strušena, dok je druga pukim slučajem izbjegla raketu i tako se spasila. U srušenoj letjelici poginula su tri Talijana i jedan Francuz. Za vaš pojam to je junačko djelo, dok je za nas to bio teroristički čin izveden nad nevinim ljudima. Ne znam zašto Italija i Francuska nisu podigle optužbu za to kazneno djelo, ali to je stvar zemalja čiji su ljudi nevino stradali.

Gledajući beogradsku televiziju i čudim se da je ona za svoj simbol uzela kip "Dječaka s golubom", rad hrvatskog kipara svjetskog glasa Ivana Meštrovića, koji je poklonjen Beogradu.

Bre Stevane, na koji način ste zahvalili kiparu Meštroviću što vam je poklonio tako vrijedno djelo? Možda tako da ste mu za vrijeme okupacije oskrvnuli grob, odnosno u Ostrovici su porušili njegovu grobnicu što si je za života izgradio kao umjetničko djelo, pa da poslije smrti ima spokoja u grobu. Zar vi tako nagrađujete svoje dobročinitelje?

Bre Stevane, zašto je morao biti ubijen Petar Stambolić? Zar i ta smrt vodi nekim višim ciljevima? Kako je poginuo slavni komandant po zločinima i komandant "Srpske dobrovoljačke garde" Željko Ražnjatović Arkan. Možda je znao neke prljave stvari, pa ga je najbolje ubiti da tajne odnese u grob, koje bi bile veoma neugodne za neke tvoje kumove. Pokoj mu duši. Neka mu Bog sudi za sva njegova „dela“ i nedjela.

Bre Stevane, kako vidim, vidim da mnogo držite i do predsjednika Republike Srbije. Kako ste samo upucali Zorana Đinđića. Što Vam je on skrivio?

Bre Stevane, vidim da vas pomalo i ekologija muči. Uz prostrane

puteve Vojvodine odlažete smeće i krupni otpad. Zar je to možda turistička razglednica. Te, pozivate gradonačelnika Budimpešte da vam on taj riješi taj ekološki problem. Također, sve one kaljuže pune plastične ambalaže koje na turiste tako „lijepo“ djeluju. Toga u nas u Hrvatskoj nema, jer mi se znademo i boriti, a što smo i pokazali u obrambenom ratu kao i isto tako zasukati rukave i očistiti sve smeće što ste ostavili prilikom bježanije u Srbiju. Osim toga u rukavcima naših rijeka nema ni jedne plastične boce, jer smo našli način kako da to počistimo, jer smo mi ipak turistička zemlja, pa pazimo na naše goste.

Bre Stevane, kada će te izgraditi auto-cestu Horgoš-Požega? Mi smo, od kada smo se izdvojili iz Jugoslavije, izgradili mnoge suvremene auto-ceste. Na primjer Zagreb - Split i dalje za Dubrovnik, Zagreb-Rijeka, te istarski Ipsilon, Zagreb-Bregana s obilaznicom oko Zageba, Zagreb-Macelj, Zagreb-Goričani, Zagreb-Tovarnik i mnogo drugih modernih cesta. Po našim prugama voze suvremeni nagibni vlakovi: Zagreb-Split, Zagreb-Rijeka. Izgrađeni su mnogi mostovi: Domovinski most u Zagrebu, Pod-susedski most u Podsusedu kod Zagreba, most u Dubrovniku, dva mosta u Maslenici, novi most preko Mure na graničnom prijelazu Goričan i Pelješki most u projektu, te još mnogo drugih mostova da ih ovdje ne nabram.

Kada ćete popraviti ili izgraditi most preko Save?

Mogao bi doći u Zagreb na Svjetsko prvenstvo u rukometu. Hrvatska je za navedeno prvenstvo izgradila šest modernih dvorana, od toga jednu u Zagrebu.

Koliko je kod vas u Beogradu izgrađeno? Imat ćeš priliku da se provozaš po Zagrebu u najmodernijem tramvaju, koji je niskopodan da mogu ulaziti i invalidi koji su u kolicima. Ugrađeni su klimauređaji tako da su ljeti rashlađeni, a zimi je ugodno toplo. Naznačuje se svaka postaja, kako bi se moglo pravodobno izaći iz tramvaja. Značajno je za tramvaj, da sve osobe starije od 65 godine imaju besplatnu vožnju. Dovoljno je kod kontrole putnika pokazati ispravu da ste navršili 65 godina.

Beograd, glavni grad Srbije

Molim te napiši mi gdje se zavukao u mišju rupu u Australiji slavni komandant crvenih beretki i kniđža Dragan Vasiljković zvan kapetan Dragan. Kada je bio toliko hrabar, kako se hvalio, neka dođe u Hrvatsku da dokaže svoju nevinost. Tako bi si oprao svoj obraz pred ljudima.

Bre Stevane, kakvo nasilje izvodite nad redovnicima Cistercitima odnosno Trapistima. Zašto im otimate ono malo posjeda što su im čak ostavili komunisti?

Taj katolički red star je preko 800 godina. Osnovao ga je Sveti Benedikt. Jedan od najstrožijih redova. Geslo i je: "Ora et labora" što u prijevodu s latinskog znači: "Moli i radi".

Trapisti su došli u Bosnu odnos-

no naselili se u Delibašinom Selu pokraj Banja Luke prije 130 godina. Vrijedno su krčili pustoš i obrađivali zemlju te uzgajali kvalitetnu stoku. Tako su postali čuveni pivari i proizvođači kvalitetnih sireva (trapist sir). Također, otvarali su škole, otvarali su obrtničke radione i manufakture. Kod njih su mnoge generacije izučile razne zanate, mnoge siromašne obitelji kod njih su se zaposlili i tako prehranjivali mnoga usta. Dolaskom partizana u Banja Luku oduzeta im je najvećim dijelom zemlja. Nešto malo im je

ostavljeno da nekako mogu preživjeti. Ujedno su partizani kao nacisti organizirali kristalnu noć, tako da su tri dana vrijedne crkvene knjige gorjele pokraj Vrbaša. Usprkos svim nedaćama što su ih zadesile, oni su mukotrпно nosili svoj križ.

Na ništa se nisu bunili. Sa svima su bili zadovoljni. U okviru svojih mogućnosti svima su pomagali, a naročito sirotinji. Sada se u Banja Luci nađe neki tvoj kum koji hoće oteti i ono malo zemlje što su im čak i komunisti ostavili. Umjesto da im pomognite u proširenju proizvodnje, jer tako bi kod njih mnogi mogli dobiti posao te prehranjivati obitelj, a tvoji pohlepni kumovi žele oduzeti i ono malo zemlje. Gdje je tu pravda?

Bre Stevane zašto, se molite zajedničkom Bogu, a pravite tolike nepravde? Moram ponoviti da Bog ne kažnjava čovjeka, nego upozorava da ne čini zala svome bratu, jer kad tad doći ćeš pred Božji sud a tu nema laganja od-

nosno izvrtanja činjenica. Upravo je ovih dana vraćena zemlja jednom Srbinu povratniku, voćnjak, dok dosadašnjem korisniku država isplatila naknadu za troškove ulaganja. Pitam se kada ćete vi vratiti zemlju u Srijemu Hrvatima?

Srdite se na Nizozemce što vas sprječavaju na putu prema Europskoj zajednici. Ujedno ću te podsjetiti da je zbog srebreničke tragedije na muslimanima pala vlada u Nizozemskoj. Stoga dok god u Hag ne predate Ratka Mladića nema ulaska u Europsku zajednicu.

Sve te činjenice nekako prešućujete ili optužujete da je netko drugi drugi kriv. Stoga nije čudo da se u nekim skandinavskim zemljama, a naročito u Danskoj, kada netko govori neistinu, odnosno kad laže, kaže se citiram: "Lažeš kao Srbin". Zar ste sa svojim postupcima u kazivanju neistine doveli do te razine usporedbi da je srbski narod koji je toliko u prošlosti propatio opisan na tako ružan način. Srpski narod je vrijedan i pošten narod, ali imate određene skupine političara iskoristili poštenje toga puka, pa za svoje pohlepne ambicije iskoristili poštenje naroda.

Bre Stevane, koliko je poštenja u tebe i u tvojim istomišljenicima kada toliko na taj način iskorištavaš povjerenje naroda za pohlepu, a ne da se poboljša budućnost srpskog puka. U ostalom mi vjerujemo nismo krivi što je vaš seljak odnosno otkupljivač upao grlom u maline, jer se na europskom tržištu bolje prodaju čileanske maline dok vaše maline u hladnjačama i dalje čekaju kupce. Nadam se da će taj problem najbolje riješiti vaša akademska veleučena gospoda s obzirom na znanje i učenost. Preporučio bih ti da se prijaviš na Radio-televiziju

Srbije u emisiju: „Što radiš Bre?“, i to u dijelu navedenog programa "Igra laži", pa tako bi možda najbolje prosperirao u iskazivanju činjenica. Na temelju svega kaj sam ti napisao, preporučio bih da nas Hrvate pušiš na miru, da sami pišemo svoju povijest o stvarnim događajima u prošlosti, dok ti bre Stevane i svi tvoji kumovi odnosno istomišljenici pišete svoju historiju koja je možda prilagođena vašim pohlepnim ambicijama. Stoga nas ostavi na miru da sami pišemo svoju povijest i budućnost bez raznih tutora. Valjda to zaslužujemo.

Moram te, bre Stevane, podsjetiti na poučnu pjesmicu od popularnog srpskog dječjeg pjesnika Jovana Jovanovića Zmaja. On je volio malu i veliku djecu, te dobru i zločastu. Ta pjesmica veoma je poučna kako za Hrvate tako i za Srbe, a glasi:

PATAK I ŽABE

**Ako ste dokolni,
Pročitajte ovo:
Stari patak ukraj bare
Držao je slovo.
Slušale ga žabe
Velike i male,
Slatke su mu reči
Jedva dočekale.**

**Govorio patak
O vrlini mira,
I da niko nikog
Ne treba da dira.**

**Svako ima prava
Da slobodno živi,
Niko ne sme tlačiti one
Što mu nisu krivi.**

**Sloga, mir i ljubav
Blagoslov je pravi,
zato neka niko
Nikoga ne gnjavi.**

**Slušale su žabe
Ovo krasno slovo ...
Kad patak učuta,
Desilo se ovo:**

**Jedan žabac mali
Pobliže je stao -
A patak ga zgrabi,
Pa ga progutao.**

**Iz ovog se nešto
I naučit dade:
Hulje lepo zbore,
Al' nitkovski rade.**

OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ (1)

Petar V. Krestić, www.srpsko-nasledje.co.yu

Srpsko društvo "Privrednik". Njegov osnivač Vladimir Matijević nije imao dece, ali 40 hiljada dečaka i devojčica zvalo ga je "oče" "Širom srpstva treba da odjekne poklič Srba-Zagrepcana: **Snažimo se ekonomski!**"

RADI, ŠTEDI I BOGU SE MOLJ

Godine 1895. osnovana je Srpska banka u Zagrebu. naredne godine, Savez srpskih zemljoradničkih zadruga, a nepunih godinu dana kasnije "Privrednik"- društvo koje će pomagati da bistra, radna i siromašna srpska deca, završe zanat ili se osposobe za trgovačke poslove. **Osnivač sve tri srpske institucije u Zagrebu bio je Vladimir Matijević**, bankar i veliki nacionalni radnik, koji je Srbe zvao da se manu političkih trvenja i okrenu se ekonomiji, rečima:

"Politička moć jednog naroda počiva na ekonomskoj moći!"

Za pedeset godina svog rada - ukinut je 1947. - na zanate, u trgovinu i ugostiteljstvo, "Privrednik" je **uputio 40 hiljada siromašne, seoske, srpske dece**. Načelo "Privrednika" glasil je: "Najveće je dobročinstvo dati čoveku poštena rada i zarade"

Malo je srpskih privrednika koji su za života stekli takav ugled i poštovanje svojih sunarodnika, kao što je to slučaj sa Vladimirom Matijevićem. Iako je od savremenika smatran za "najvećeg, najvrednijeg i najzaslužnijeg radnika na nacionalno-kulturnom i privrednom polju", potonje gene-

racije Srba, čijem je napretku posvetio najveći deo života, u potpunosti su ga potisle u zaborav, čak do mere da nije zaslužio ni nekoliko redova u enciklopediji!

Odlazak grupe "Privrednikovih" pitomaca na zanat: Odabirana su zdrava i pametna deca, na preporuku sveštenika i učitelja. Mnogi od njih kad postanu bogati i ugledni ljudi, biće veliki dobrotvori "Privrednika" i njegovi poverenici

Vladimir Matijević se rodio na Kordunu, u selu Gornje Budačko, kod Vojnića, u blizini Karlovca, 3. avgusta 1854. godine, kao treće od devetoro dece.

Otac Petar, do raspuštanja Vojne granice, bio je oficir sedme kompanije Slunjske graničarske regimente, kada je, kao poreznik, prešao u civilnu službu.

Shvativši važnost i značaj privrednog pokreta, Pavle Aršinov, profesor i urednik lista Privrednik, pisao je još 1904. godine: "Niti je bilo niti može biti što krupnije u životu naroda našeg, nego što je pokret na privrednom polju, a koji pokret potiče od Srba-Zagrepcana. Politička moć jednog naroda počiva na ekonomskoj moći. U svakom kutu gde god ima naroda našeg treba propagirati

da se pribira svet naš, da se združuje i navikava na zajednicu, i u dobru i u zlu. Širom Srpstva treba da odjekne onaj poklič Srba Zagrepčana: "Snažimo se ekonomski!"

Sva Matijevićeva braća i sestre umrli su još u ranoj mladosti ili u srednjem dobu, tako da je jedino on doživeo zrele godine. Budući da je poticao iz oficirske porodice lošeg materijalnog stanja, po želji roditelja, posle osnovne škole, upisao je regimentsku kadetsku školu u Turnju kod Karlovca. Međutim, kada je otac, kao razborit čovek, koji se, sticajem okolnosti, dosta kretao u društvu obra-

zovanih Srba raznorodnih zanimanja, uočio otpor koji njegov sin ispoljava prema vojsci i vojnom pozivu, pružio je podršku mladom Vladimiru da nastavi školovanje u redovnim civilnim školskim ustanovama. Upravo uz njegovu pomoć, sa nepunih sedamnaest godina, neposredno pre stupanja u vojnu službu, Matijević je upisao realku u Rakovcu, u neposrednoj blizini Karlovca. Tokom školovanja, na Matijevića je veliki uticaj izvršio prota Nikola Begović, poznati nacionalno-prosvetni delatnik, koji mu je predavao veronauku. Begović je, pored tih predavanja, svoje čak učio srpsku istoriju i napajao ih narodnom književnošću. Begovićevom uticaju može se pripisati i matijevićevo učešće, kao dobrovoljca, u Srpsko-turskom ratu, 1876. godine.

Praktikant kod zagrebačkog Sahera

Poslušavši savet jednog očevog prijatelja da, zbog urođene okretnosti, rečitosti i komunikativnosti, izabere posao trgovca, Matijević je, posle realke, upisao Visoku trgovačku školu u Beču.

Kada je završio školovanje, zaposlio se u trgovačkoj radnji Gustava Sahera u Zagrebu, gde je radio kao praktikant, a potom kao zastupnik i trgovački putnik. Od samog početka, pažljivo je pratio i upijao način rada, proučavajući praktične trgovačke poslove. Kao vredan, sposoban, poslovan i perspektivan čovek, koji je sve poslove završavao na vreme, efikasno i pedantno, bio je miljenik svih vlasnika trgovačkih poslovnica kod kojih je radio. Praksu

Uputstvo šta budući šegrt treba da ponese i kako da se pripremi: "Ko nosi, ne prosi" - ponese za usput i hleba i što ima, nek se nađe

je sticao po najvećim trgovačkim firmama, doprinoseći da svaka od njih proširi poslove i uveća kapital.

Predanim radom, i sam Matijević stekao je značajna novčana sredstva, kada mu je 1882. godine, u njegovoj dvadeset i sedmoj godini, Konšak, vlasnik najveće trgovačke radnje u Zagrebu i njegov poslednji poslodavac, postao poslovni partner. Pod Matijevićevim vođstvom, ta firma je proširila obim poslovanja i uvećala se nekoliko puta.

HRVATSKA KNJIGA ŽIVOTA

Ivica Patrlj, na i.patrlj@gmail.com

Svaki ljudski život je jedna priča, jedan roman, jedna knjiga koju ispisuje naša svakodnevnica, naša sadašnjost. Ponekad nam drugi pišu stranice, najčešće to radimo sami, ali knjiga života ne može se prestati pisati, pa i kad mislimo da je ne pišemo ostavljajući prazne stranice ona mora doći do svoga kraja. Nerijetko poželimo pokidati nekoju stranicu, jer nam nije draga, dogodi se i da nam drugi trgaju drage tekstove te ih prepravljaju sa gnusobama.

Povuče nas i želja da napišemo neko novo poglavlje, otvorimo novu, ljepšu stranicu, pronađemo sigurnost i nadahnuće u lijepim poglavljima našega života. Kao kakvi film s elementima drame, komedije, trilera i bajke vrti

se naš vremeniti život nezaustavljivo prema kraju.

Koliko god život bio nepredvidiv, sudbinu stvaramo mi, osim ako se stavimo u poziciju promatrača i utopimo u masu nizvodnih plivača, usvojivši hedonizam i konformizam kao stil života.

Sudbina uvijek traži našu suradnju, naše DA, koje je ponekad riječ, drugi put misao, a najčešće konkretno djelo. Tako nismo promatrači već krojači svoje sudbine. Sudbina svakoga čovjeka je da prije svega ostane Čovjek u punom smislu te riječi. Sudbina svakoga čovjeka je da ljubi, jer oni koji ljube stvaraju dobro u sebi i prema drugima. Ljubav je put prema metafizičkom prapočetku, dok nas mržnja vodi prema stvarnom kraju. Ljubav uvijek živi u sadašnjosti, ima sjeća-

nje na prošlost i viziju budućnosti. Vizija joj je kraljevstvo dobra na zemlji, pošteno blagostanje, čovjek i obitelj kao nukleus svakoga društva, poštivanje drugih naroda i kultura, solidarnost sa nevoljnicima, suosjećajnost sa žalosnima, milostivost sa siromasima...

Znamo da čovjeka rese dvije dastosti, vidljiva i nevidljiva, prva kao tijelo, raspadljiva, druga kao duša, neraspadljiva. Svaki dio vrijedan na svoj način, svaki traži svoga gospodara, neodjeljivi dok koračamo zemljom, a razdjeljivi po smrti do konačnog susreta u vječnoj sadašnjosti. Upravo taj nevidljivi dio (duša) čini nas čovjekom ili nečovjekom, ona je naš zakonodavac, dok je tijelo samo izvršitelj. Stoga zakonodavac treba donositi takve zakone i odluke

koje će označiti trajnu vrijednost, kako bi duša mogla rasti u milosti. Iznad Zakonodavca nalazi se Ustavotvorac, kojega čovjek naziva raznim imenima : Stvoritelj, Bog, Vječnost, Jahve i raznim drugim imenima koji pretpostavljaju vrhovnu Snagu, Riječ i Ljubav. Dakle, ustavotvorac-Bog je dao zakonodavcu-Duši slobodu da donosi i provodi zakone koji su suglasni s Ustavom. Zakonodavac nije obvezan slijediti Ustavotvorca, jer on je glas koji poziva a ne sili. Taj nutarnji glas zovemo savjest.

Tijelo čovjekovo jest hram duše, kao što je odijelo koje nosimo manje vrijedno od tijela tako i tijelo je manje vrijedno od duše. Zato jao onome zakonodavcu kojemu tijelo donosi zakone, koji ne slijedi svoje svrhunaravno poslanje-sudbinu.

Uvijek je teško bilo biti čovjekom, bez obzira u kojem vremenu, prostoru i kakvom sustavu živio.

Čovječnost konstantno iziskuje naprezanje duše i tijela; ona traži mudrost, strpljivost, ustrajnost, skromnost, nenavezanost na materiju i moć; ona traži kontemplaciju, djelatnu molitvu i pasivnu askezu.

Ona traži plivanje kontra struje, održavanje na mjestu ili plivanje uzvodno. Što više i odlučnije plivamo uzvodno, struje su sve jače, virova je sve više, bezbroj razloga za posustajanjem. Neki odustanu pa se utope u lažnu sigurnost konzumirajući svekolika variva namijenjena palom čovjeku, postajući dio kolektivne svijesti gradeći novi Babel. Tada čovjek nestaje, umire, rađa se neko novo biće, izgledom poput čovjeku ali po djelima Stroj i Zvijer. Tome biću su nekoliko zadnjih stoljeća nadijevali razna

imena, oslobođen čovjek, evoluirani čovjek, nadčovjek, emancipirani čovjek, čovjek znanja, on je bio prisutan u idejama prosvjetiteljstva i slobodnoga tržišta, kod buržoazije i boljševika, u nacizmu i fašizmu, demokraciji i diktaturi.

Svako društveno uređenje ili ideja koja čovjeku oduzima dostojanstvo i slobodu, koje čovjeka pretvara u roba svijeta, ubija čovjeka i zato je njegov neprijatelj. Kao što demokracije nije ispred slobode, tako sloboda nije ispred čovjeka, kao što profit nije ispred rada, rad nije ispred čovjeka, kao što država nije iznad naroda, tako narod nije iznad čovjeka. Odnosno demokracija i sloboda, rad i profit, država i narod služe čovjeku a ne obratno. Oni nisu konačan cilj, oni su samo jedna dimenzija čovjekova života, ona sredstva za život dostojan čovjeka.

Sudbina čovjeka je da pravilno gospodari sa sredstvima života, da ih ne iscrpljuje preko granice, te da ih dijeli sa drugima.

Nažalost, u ovo današnje vrijeme dok se na sva zvona propagira Novo doba slobode, demokracije, građanskih prava, nikada čovjek nije više vapijao za čovječnošću, kao da se ti postulati odnose na neko drugo biće.

Hrvatska nije izuzeta od takvih svjetskih gibanja, hrvatski čovjek je zburjen i pomalo izgubljen u svojoj sadašnjosti, rastrgan iz-

među prošlosti i budućnosti ne zna kamo krenuti, ostati vjeran svome usudu ili slijediti duh vremena!

On ne sluša svoj nutarnji glas, on traži ono što nitko nije našao, sreća koju se ne kuje od vlastitog JA.

Što više, ona se kuje s tuđim čekićem i nakovnjem, mišicom nepoznata kovača, u talionici koja uništava najvrjednije sastojke bez kojih nema čvrstine i sjaja, nema heroja samo kukavice, nema političara samo trbuhozborce, nema seljaka samo seljaci, nema sjećanja samo sjene, nema sudbinu samo lažnu nadu, nema čovjeka samo građane.

Imamo li pravo dignuti svoj glas i sasjeci kovača, imamo li pravo otkriti svoju zabludu i povratiti vlastitost, odrasti i biti kovačem svoje sudbine!?

Hrvatska knjiga života još se piše, na njoj su radili naši preci, obični ljudi, seljaci, svećenici, vladari, političari, tuđini, pisali su je prijatelji i neprijatelji, izdajice i vjerni sinovi.

Pišemo je ja i ti, sada i ovaj trenutak prelazi u sjećanje, prošlost, povijest.

Ne zatvarajmo hrvatsku knjigu života, ona je naša sudbina !

"Tko te može više raniti od vlastite oholosti,

Tko te može više ubiti od glasa iz dubine srca svoga, glasa koji napušta tijelo hodajućeg mrtvaca.

Tko ti može nametnuti zlo kao cilj, nasilje kao put, podvojenost kao smisao, neumjerenost kao izbor.

Tko ti može zabraniti da ostaneš čovjek."

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

PISMO

Štovani g. Pandža!

Shodno našem razgovoru slobodan sam poslati ovaj prilog znanstvenom skupu povjesničara što ga organizirate pod nazivom HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA.

Smatrate li ove autentične događaje vrijednim uvrstiti kao dopunu mojeg viđenja naše svekolike zbilje uzrokovane najnovijom hrvatskom poviješću, slobodan sam pred ovim cijenjenim znanstvenim skupom i pred javnošću pročitati izlaganje.

Ujedno želim uspjeha Vama i Vašoj hvali vrijednoj inicijativi kojoj ste organizator.

Sa štovanjem,

Vjekoslav Škreblin
dragovoljac Domovinskog rata

GUSKE U MAGLI, DRAGO KAMENJE I SVINJE

Kod nas ima povjesničara koji razglabaju o hrvatskoj povijesti XX. stoljeća do današnjih dana.

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein povremeno upražnjava nezaustavljivu potrebu osvrnuti se na događanja na sceni Republike Hrvatske, gdje "povjesničarski" iznosi neka zbivanja koja su se odigrala doslovce jučer.

I Goldstein mlađi je sklon retuširanju povijesnih zbivanja u svrhu politikantstva, u korist što čvršćeg "zagrljaja povijesti" Hrvatske i njenih građana.

Lakiranje notornih povijesnih činjenica je česta pojava ne samo dinastije Goldstein, već i mnogih sličnih "dežurnih" povjesničara i

tzv. filozofa.

Mene kao građanina koji bi trebao s povjerenjem konzumirati i ovako napisana povijesna izvješća zanima također, zašto još ne postoji ozbiljan i cjelovit povijesni osvrt na ulogu Židova u funkcioniranju institucija Nezavisne Države Hrvatske. Poglavitito ako postoje činjenice kako su mnogi Hrvati židovskog podrijetla sudjelovali u djelovanju te države.

Znakovito je kako o toj povijesnoj činjenici postoji svojevrsni neformalni dogovor o zavjetu šutnje te izbjegavanju povijesnog rasvjetljavanja ove zanimljive teme...

Obrovac

Kako se ne radi o pojedinačnom slučaju koji potvrđuje pravilo o (ne)iznošenju činjenica na hrvatskoj povijesnoj sceni, postavlja se pitanje cjelovitosti i autentičnosti povijesne građe kojom se bavi i ovaj znanstveni skup. Dolazi li, pristupom izbjegavanja iznošenja nekih povijesnih događaja, u pitanje vjerodostojnost do sada poznatih povijesnih činjenica?

Još jedan slučaj kolektivnog prešućivanja događanja na sceni Republike Hrvatske, koji je proces započeo sada već daleke 2000. godine, također potkrjepljuje tezu o svjesnom i kolektivnom izbjegavanju iznošenja nekih činjenica, koje se izravno tiču Republike Hrvatske u cjelini.

Može li takav način kolektivne šut-

nje sakriti dokaze karaktera i načina djelovanja naše države u suvremenoj međunarodnoj zajednici?

Naime, kao žrtva i svjedok pljačke Proračuna RH, postajem živa opasnost za počinitelje ovog kaznenog djela, koji se počinitelji nalaze i u samom političkom vrhu naše zemlje. Sumnjivci se nalaze i u Saboru, i u Vladi, i u Predsjedničkim dvorima RH.

Kako bi izbjegao ili odgodio realizaciju fizičke likvidacije kojom mi prijete osumnjičene osobe, bježim iz Hrvatske i tražim zaštitu u SR Njemačkoj, te kasnije u Kraljevini Nizozemskoj.

U razdoblju mojeg odsustva-bijega iz matične zemlje -od listopada 2000. do 18. studenog 2004. godine - dokazao sam zločinački karakter djelovanja vladajućih i oporbenih tzv. političkih garnitura, koje se još nalaze na sceni Republike Hrvatske.

Slučaj poprima međunarodne razmjere

Kako bi potvrdio vlastite sumnje u postojanje takve grupe sumnjivaca, koju i Vi štovani znanstvenici smatrate hrvatskim političarima, tražim i dobivam diplomatsku, medijsku i političku potporu tadašnje SR Jugoslavije odnosno Republike Srbije. Tim činom, stoje indicije, sumnje i dokazi, na svjetlost dana iz najmračnijeg podzemlja polako ali sigurno počinju izlaziti i pokazivati se zlokobne silnice, koje pak izravno utječu na funkcioniranje Republike Hrvatske i ovih prostora. Kako u povijesti tako i dan danas.

Takve okolnosti i spoznaje trebale bi zaokupiti pozornost na samo ovog znanstvenog miljea već i šire, zar ne?

Nedavno je osnovana koalicija za potporu osnivanja regionalne ko-

misije "REKOM". Povodom toga je Damir Pilić razgovarao s Vesnom Teršelić iz hrvatske udruge DOCUMENTA, suosnivačice REKOM-a. Damir Pilić u uvodniku razgovora napominje:

"Nakon što su tijekom i nakon rata u bivšoj Jugoslaviji jedini ljudi koji su surađivali s 'drugom stranom' ('drugim stranama') bili političari i kriminalci, danas se intenzivira suradnja civilnih društava novih postjugoslavenskih država."

Moj slučaj boravka u egzilu izravno utječe na zbivanja iz najnovije povijesti na ovim prostorima, pa demantira Damira Pilića. Čim sam zatražio pomoć tadašnje administracije SR Jugoslavije u njihovom konzulatu u Frankfurtu, slučaj poprima međunarodni karakter. Kada je ta institucija potvrdila moje sumnje, postao sam svjestan činjenice kako ne postoji hrvatska sloboda dok god njome manipuliraju sumnjivci na hrvatskoj političkoj te institucionalnoj sceni! Stoga, osim suradnje političara i kriminalaca "s drugom stranom", koju spominje Damir Pilić, od 2. ožujka 2001. godine započinje međusobna suradnja pojedinca "jedne strane" s "drugom stranom".

Indikativno, ali i neobično, je to

što o toj suradnji nitko pa niti povjesničari najnovije povijesti s ovih prostora ništa ne znaju ili pak ignoriraju takvu vrstu suradnje "dviju strana". U tom su se razdoblju dogodile i još se zbivaju radnje na političkoj sceni RH, koje su izravno prouzrokovane ovim slučajem.

O takvim zbivanjima sam pisao, tako da su poznata i javnosti, koja uporno kao i institucije šuti o vlastitom krimenu.

Uzroci "katastrofalnog" stanja u našim tajnim službama krajem 2001. i početkom 2002. godine izravno su vezani uz ovaj slučaj. Ostavka prvog čovjeka tih službi u veljači 2002. godine, također je uzrokovana ovim slučajem. Ponovni dolazak dotičnog "tajnog agenta" na scenu i na čelo tajnih službi izravno je povezan s mojim povratkom u Domovinu 2004. godine.

"Pad" Račanove "vlade" uzrokovan je također "mojim" slučajem. Ostavka našeg veleposlanika u Berlinu, u ljetu 2002. godine uzrokovan je ovim slučajem. Diplomatski skandal u studenom 2002. godine između Republike Hrvatske i SR Njemačke te disonantni tonovi između njemačkog veleposlanstva iz Zagreba s Berlinom, isto tako je

dio ovog slučaja.

Odlazak Ivice Račana svojem kolegi Schroederu 20. siječnja 2003. godine te sastanak u "sumnjive" sate, vezan je uz ovaj slučaj. Prijetnje likvidacijom putem naslovnice zagrebačkog "Večernjaka", 27. siječnja 2003. godine, shvatila je i njemačka policija. Mene su zaštitili, ali je likvidiran srbijanski premijer dr. Zoran Đinđić 12. ožujka 2003. godine.

Nabrojani i ovdje nespomenuti događaji još uvijek su neistraženi, ali čine jednako dio povijesti ovih prostora.

Prednost ovih povijesnih događanja u odnosu na ostalu prošlost je, što je većina aktera ovih povijesnih zbivanja živa, a sudionici se u svako doba dana mogu očitovati o minulim događajima.

Zbog svega navedenoga, smatram kako u ovom času na ovom znanstvenom skupu, moramo svekolikoj javnosti pokazati stranicu hrvatske zbilje, na način kako se u budućnosti naše generacije na nju ne bi osvrnale kao na još jednu epizodu u povijesnom nizu propuštenih prilika, koje smo imali a nismo ih (is)koristili u vlastitom i državotvornom interesu.

BRAVAR TITO

mr. Ivan Čulić
2618 Vining Place
Bellingham, Washington 98226
U.S.A.

Ako ste dokoni pročitajte ovo:

Bravar Ti to je po svuda
održavao govor.

Slušale ga budale velike i male,
Li jepe su mu riječi
jedva dočekale.

Govorio je bravar o vrlini mira,

I da Srbin Hrvata
ne smije da dira:
Svatko ovdje mora da
slobodno živi,
I ne smiju se tlačiti
koji nisu krivi!
Sloga, mir i ljubav,
blagoslov su pravi
Zato Srbin Hrvata
ne smije da davi.
Braštvo i jedinstvo

svih naših naroda,
Potreba je za sada i svagda!
A kada se Bravar
dočepao vlasti,
On narod hrvatski
prvi upropasti.
Za volju tuđinca
Srbina i Rusa
Hrvatima glave si ječe
kao glave od kupusa.

DRŽAVNI REKET I KORUPCIJA INSTITUCIJA

Radovan Smokvina, dipl. ing., Švicarska

NASLOVNICI

Ivo Sanader, predsjednik@vlada.hr

Stipe Mesić, ured@predsjednik.hr

Luka Bebić, sabor@sabor.hr

PRVO PISMO

Poštovana i veleuvažena gospodo,

Bavite se Kopenhaškim kriterijima i Acquis communautaire, pa očekujem da mi odgovorite na postavljena pitanja, koja su poslana još 21.9.2008., sli na njih nije odgovoreno.

Još jednom Vam želim puno uspjeha u realizaciji spomenutih kriterija.

Vama pak gospodine Palariću u prilogu dostavljam i školski program od 30.5.2005. kao novost, a i dopis poslan od gradonačelnika od 15.6.1995.

Radovan Smokvina

DRUGO PISMO

Poštovani,

Dopisi (MUP-a i Središnjeg državnog ureda za upravu) koje sam primio putem ureda vlade RH, nažalost, ne služe ničemu. U točnost njihova sadržaja može se s razlogom sumnjati.

Zato postavljam (samo) dva kratka i jasna pitanja, jer Vi gospodo upravljate s tim i drugim državnim institucijama u RH.

1.

Prema priloženoj fotografiji na kojoj je vidljivo zemljište na Kukuljanovu, za kojeg je vlasnik 1994. i 1995. morao plaćati Gradu Bakru 18.200 DEM poreza mjesečno, da bi ga ta ista gospoda zbog neplaćanja jednostavno konfiscirala i to uz pomoć i potporu MUP-a, HFP-u i pravosuđa. Tih ratnih godina mjesečne plaće

iznosile su 200 DEM. Jesu li i drugi građani plaćali takve poreze?

JE LI TO DRŽAVNI REKET ili NIJE?

2.

Riječka industrijska zona Kukuljanovo odnosno objekti s infrastrukturom su prodani po sustavu „ja tebi ti meni“, dakle bez javnog natječaja (kao u slučaju Jakovčić u Istri). Veliki dio zemljišta (350.000 m²) u toj industrijskoj zoni čak je, navodno, i darovan nekim Izraelcima. Spada li to u korupciju ili je to legalna prodaja ili darovanje državne imovine samo podobnima (ne uzimajući u obzir Anex G međunarodnog ugovora o sukcesiji potpisanog od strane RH). Jednima se daruje, a drugima se "prodaje", a trećima se konfiscira. Naravno, sve je to po Ustavu (čl. 14.) koji kaže da smo svi pred zakonom jednaki, ali da ima i jednakijih.

JE LI TO STANDARDNO PONAŠANJE U RH ILI NIJE?

Dakle, tražim samo odgovor na ta dva pitanja. Zar tražim mnogo?

Primite moje srdačne pozdrave.

Radovan Smokvina

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
UREĐ PREDSEDNIKA

Klasa: 050-01/08-01/598
Urbroj: 50302-10-08-3
Zagreb, 1. kolovoza 2008.

✓
Mr.
RADOVAN SMOKVINA
Im Steig 7
CH-5432 Neuenhof
Switzerland

Poštovani gospodine Smokvina,

U Uredu predsjednika Vlade Republike Hrvatske primljen je Vaš podnesak u kojem navodite Vaše predstavke koje ste uputili Vladi RH, a na koje, kako tvrdite, niste dobili odgovor.

Stoga Vam ovim putem dostavljamo preslike svih očitovanja koja smo u svezi s Vašim predstavkama do sada od mjerodavnih tijela primili.

S poštovanjem,

Državna tajnica i predstojnica Ureda

Katarina Fuček

PRILOG:

1. preslika očitovanja Središnjeg državnog ureda za upravu od 29.01.2008.
2. preslika očitovanja MUP-a od 25.07.2007.
3. preslika očitovanja MUP-a od 2.06.2008.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJA PRIMORSKO-GORANSKA
OPCINA BAKAR
OPĆINSKO POGLAVARSTVO

Bakar, 15.lipnja 1995.g.

"AUTOMOTOR" R I J E K A

n/t g. RADOVANA SMOKVINE

Predmet: komunalna naknada.

Na vaše dopise od 6.ozujka i 6.travnja 1995.godine nisam imao potrebu odgovoriti jer su ispod uljudbenih dosega. Doduše, možda priliče uvriježenim načinima komuniciranja "europske" sredine iz koje ste pristigli u lijepu našu. No, tada prihvatite našu višu razinu komunikacijskih odnosa, ili se vratite odakle ste došli u Hrvatsku. Bez vas će naša domovina biti prosperitetnija i sretnija.

Budući da ste sve vaše dopise slali i na ruke g.K.Pavića i g. premijera Republike Hrvatske g. N.Valentića, i ja sam slobodan proslijediti ovaj dopis na njihov naslov.

S poštovanjem,

Dostaviti:

- 1) g. N.Valentić, fax 1277082
- 2) g. Krsto Pavić, fax 212273

GRAD BAKAR - BOGATSTVO REPUBLIKE HRVATSKE

Školski primjer korupcije uz samo malo grube računice

Radovan Smokvina, dipl. ing.,
Švicarska

OPREZ:

Pravo čitanja imaju samo ljudi s čvrstim karakterom, inače je svaka odgovornost isključena.

1.

Upute i studija kao i proračun komunalne naknada za zemljište u privatnom vlasništvu bez infrastrukture koje treba konfiscirati, jer u Ustavu RH piše da se jamči privatno vlasništvo prema čl.48.

Zadano je zemljište od 40.000 m² u vlasništvu trgovačkog društva Automotor d.d.

Komunalna naknada od 2.275 DEM mjesečno za 5.000 m² ili oko 0,455 DEM po m² na mjesec ili godišnje 5,46 DEM po metru godišnje, prema rješenju od 26. ožujka 1996. (rješenje Klasa UP-UP/363-03/94-12/1 Ur. broj 2170/02-07-96-02/MM).

Za 40.000 m² odgovara

$8 \times 2.275 \text{ DEM} = 18.200 \text{ DEM}$ mjesečno, odnosno

$18.200 \text{ DEM} \times 12 \text{ mjeseci} = 218.400 \text{ DEM}$ godišnje

Komunalna naknada bi proporcionalno za 1 km² mjesečno iznosila 5,460.000 DEM.

Neke relacije za RH koja ima 56.500 km² površine. Komunalna naknada iznosila bi prema bakarskom receptu 308.490.000.000 DEM mjesečno, odnosno godišnje 3,701.880.000.000 DEM ili okruglo 3.702 milijarde DEM, što čini 30% BSP Europske Unije.

Pa da Republika Hrvatska nije bogata?!

2.

Predmetno zemljište trgovačkog društva Automotor d.d. Industrijska zona ravna i dovodi vodu, struju, telefon i kanalizaciju (na tuđe vlasništvo) i ulaže 1,700.000 DEM (kredit Grada Bakar kod Ri Adria banke).

3.

Dio predmetnog zemljište, ali s infrastrukturom Industrijska zona prodaje 15. ožujka 1999. poduzeću Jadran Impex d.o.o., ali

budući da to zbog neriješenih imovinsko-pravnih odnosa još nije moguće realizirati, ugovorene stranke su se suglasile da se Jadran Impex d.o.o. obvezuje za isto plaćati mjesečnu naknadu u visini od 1,50 kuna/m², odnosno za ukupno 5.079 m² iznos od 1.609,50 kuna. Kada dođe do konačnog zaključenja kupoprodajnog ugovora sve plaćeno na ime korištenja zemljišta bit će uračunano u kupoprodajnu cijenu.

Jadran Impex d.o.o. plaća od 1999. godine mjesečni najam po 1,5 kuna/m² za zemljište s infrastrukturom, a Automotor d.d. je trebao plaćati za vlastito zemljište i bez infrastrukture 2,2 DEM/m² komunalne naknade, dakle samo šest puta više.

4.

Prodaja zemljišta s infrastrukturom, primjer „Tržnica Rijeka d.d.“ prema Odluci Općinskog vijeća od 18. rujna 1996. prema rješenju br. 021-05/96-01-96-6/MS, prodajna cijena 15 DEM po m².

Kada sve navedeno od 1. do 4. zbrojite i pomnožite s pravosuđem u RH dobiva se koeficijent transparentne korupcije. Nositelji tog koeficijenta su Općinski,

Županijski i Trgovački sud u Rijeci, a predvodnici su državni odvjetnici.

RASIZAM KARLA MARXA I FRIEDRICH A ENGELSA - UZORA MARŠALA TITA I TITOISTA (2)

prof. Goran Jurišić, voditelj Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma, Zagreb

Na osnovi Hegelove političke misli Friedrich Engels navodi 1848. paušalno slijedeće o tako zvanim nepovijesnim narodima:

„Narodi koji nikada nisu imali vlastitu povijest, narodi koji su od prvog trenutka otkada su se popeli na najsiroviji civilizacijski stupanj podjarmljeni od stranaca, ili koji tek podjarmljivanjem bivaju privedeni civilizaciji, nemaju sposobnost preživljavanja, i nikada neće postići vlastitu samostalnost. To je bila sudbina austrijskih Slavena.“

(Izvor: djela Karla Marxa i Friedricha Engelsa - Marx, Engels Werke, MEW 6, nakladnik Institut für Marxismus-Leninismus beim ZK SED /Institut marksizma-lenjinizma pri Centralnom komitetu Socijalističke partije jedinstva Njemačke, SED/, Friedrich Engels, „Der demokratische Panslawismus“ (15.2.1848.), str. 275.)

Po suosnivaču marksizma, Friedrichu Engelsu, nedostaje Česima, Slovacima, Hrvatima, Srbima i Ukrajincima „povijesni, zemljopisni, politički i industrijski preduvjeti samostalnosti i životne sposobnosti“.

Kao „nositelji povijesnoga razvoja“ su Nijemci i Austrijanci bili opravdani u podjarmljivanju tih „narodnih ruševina“. Bez pomoći Nijemaca i Mađara bi Južni Slaveni po Engelsovu shvaćanju bili poturčeni. Za tu „uslugu“ nisu odustajanjem od svoje nacionalnosti u zamjenu za njemačku ili mađarsku platili previsoku cijenu. Engels ide još i dalje, izravno se pozivajući na Hegela, i označava narode Jugo-

istočne Europe kao per se kontra-revolucionarne, među njima (posebno) ističe Hrvate kao „kontra-revolucionaran“ i navodno nazadan narod koji će završiti na smetlištu povijesti:

„Ostatci jedne, od povijesnoga kotača, kao što navodi Hegel, pregažene nacije, postaju svaki puta i ostaju sve do njezina brisanja u cijelosti ili denacionalizacije najfanatičniji nositelji kontra-revolucije, kao što i njezino postojanje uopće predstavlja prosvjed protiv jedne velike povijesne revolucije.“ (Lenjinov, Staljinov i Titov uzor Friedrich Engels.)

Nekadašnji jugoslavenski komunisti ili boljševici iz Hrvatske (titoisti) vole, dakle, naglašavati prednosti marksizma u odnosu na hitlerizam navođenjem nacističke anti-humanističke rasne teorije i fašistički rasizam (rasni zakoni i antisemitizam) dok marksizam u teoriji propagira navodnu klasnu ravnopravnost i humanizam. Je li to, međutim, istina?

Među nacijama Habsburške Monarhije je Engels kao „napredne“ vidio jedino Nijemce, Poljake i Mađare. Stoga su „napredni“ narodi i „revolucionarni“, dok sva ostala „plemena“ i ostali „narodi“ Monarhije imaju „misiju“ nestanka u

„revolucionarnoj oluji“. Engels je osudio slobodarske nacionalne pokrete u Jugo-Istočnoj Europi:

„Godine 1848. digli su se na narodni ustanak samo zato kako bi podjarmili njemačku i mađarsku nacionalnu revoluciju. Oni (nepovijesni narodi) zastupaju kontra-revoluciju“.

Engels je ove retke napisao kao odgovor na Bakunjinovu brošuru „Poziv Slavenima“ iz 1848. godine. U njoj se Bakunjin poziva na pravo „slavenskih“ naroda Habsburške Monarhije na ravnopravnost s njemačkim stanovništvom. Bakunjin je pozvao Nijemce da „odustanu od presizanja prema slavenskim zemljama, i u stupanje u zajedničku borbu protiv reakcionarnih snaga u Prusiji, Austro-Ugarskoj i Rusiji.“ Nasuprot tome je Friedrich Engels opravdavao njemačku kolonizaciju Istoka proteklih stoljeća, i Nijemce proglasio nositeljima civilizacije dok su Rusija i Osmansko Carstvo za njega bili oličenja barbarizma. Zar nije Hitlerov glavni politički pravac bio „Drang nach Osten“, a Slaveni u Hitlerovoj ideološkoj propagandi bili građani drugog reda? Nije Hitler izmislio šovinizam prema Slavenima nego je o tome učio od Hegela, Karla Marxa i Friedricha Engelsa.

Podjarmljivanjem slavenskih zemalja, da po Engelsu, Slavenima nije nanijeta povijesna nepravda jer su osvajanja uslijedila „u interesu civilizacije“. „Germanizaciju“ je Engels opravdavao „utjecajem više razvijene na manje razvijenu naciju“. Nijemci da su po Engelsu nastupili kao „nositelji napredka“ i „povijesnoga razvoja“ onoga trenutka kada su podjarmili slavenske „narode“ i „priveli ih prvom stupnju civilizacije“. Dok Bakunjin predbacuje Nijemcima zločine nad Slavenima, Engels zahtijeva pod-

jarmljivanje Slavena čak i pod cijenu počinjenja zločina, zahtijevajući bezobzirno ostvarenje „civilizacijske misije“ u Istočnoj i Jugo-Istočnoj Europi kroz Nijemce. Pri tome se „misija ne može provesti bez da se nasiljem ne slomi poneki nježni nacionalni cvjetić; ali, bez sile i bezobzirnosti ništa ne biva u povijesti provedeno“.

U vezi Bakunjinovih navoda o „zločinima“, Engels kaže da se tu radi o „najboljim i priznanja vrijednim djelima“ na koja njemački i mađarski narod mogu biti ponosni.

Pozadina difamacije stanovništva Jugo-Istočne Europe od strane Engelsa i Marxa predstavlja njihova interpretacija slamanja građanskih ustanaka (revolucije) u Austriji i Ugarskoj 1848. godine. Tvorci marksizma su sve svoje nade u kraj autokratskih režima u Austrijskom Carstvu polagali u mađarski nacionalni pokret, predvođen Lajosom Kossuthom. Dana 15. ožujka 1848. je ugarski parlament proklamirao svoje zahtjeve u 12 točaka, među njima slobodu tiska, vlastitu vladu i nacionalnu vojsku i narodnu banku, kao i uklanjanje feudalnoga poretka.

Poznato je iz povijesti da je hrvatski vojskovođa Josip Jelačić u krvi ugušio mađarski ustanak, i da su tvorci marksizma zbog Jelačićeva hrvatskog porijekla proglasili Hrvate kolektivno „kontra-revolucionarima“ koji moraju završiti na „smetlištu povijesti“. Međutim, ono što tvorci komunizma u svojim protuhrvatskim filipikama i šovinizmu nisu uzeli u obzir je nastojanje Ugarske da podjarmi Hrvatsku, i sustavna mađarizacija hrvatskog stanovništva i hrvatskih zemalja.

Hrvatski Sabor u Zagrebu je proklamirao svoj nacionalni program, zahtijevajući veća prava nasuprot ugarskom gospodstvu. Protumađarski pokreti javili su se i u Vojvodini i u Rumunjskoj. Najveći

protumađarski pokret bio je hrvatski koji je težio ravnopravnošću Hrvatske unutar federalnog državnoga saveza s Austrijom i Ugarskom. Hrvatski sabor je u ožujku 1848. stao protiv ugarskog ustava u kojemu nije bilo govora o ukidanju feudalnih kmetских odnosa za rumunjske, srpske i hrvatske seljake, te je izglasao namjeru ujedinjenja hrvatskih zemalja kako bi u Austrijskom Carstvu imao veću težinu u suodlučivanju. Hrvati zahtijevaju osnivanje hrvatske vlade, nacionalne vojske kakvu su imali i za vrijeme tursko-hrvatskih ratova, zatim, narodne banke i sveučilišta, te ukidanje ostataka feudalnih odnosa u hrvatskim zemljama, kao i ukidanje unutarnjih carina. U lipnju 1848. je Hrvatski sabor zahtijevao

jevao pretvaranje realne državne unije s Ugarskom u personalnu uniju. Međutim, mađarski revolucionari, u koje su Marx i Engels polagali svoje nade, nisu uvažili hrvatske nacionalne zahtjeve, kao ni u Južnoj Ugarskoj (Vojvodini) i Sjevernoj Rumunjskoj (tada istočnoj Ugarskoj), i bacili karte na nasilno podjarmljivanje Hrvata. Ubrzo je došlo do prvih hrvatsko-mađarskih sukoba između mađarske i hrvatske vojske.

Imperator je u svoju korist i u korist autokratskoga režima znalački, politikom divide et impera, iskoris-

tio situaciju u kojoj se od građanskih revolucionara u Beču i nacionalnih revolucionara u Pešti / Budimpešti/ našla ugrožena Monarhija. Stoga je car Franjo Josip imenovao Josipa Jelačića zapovjdnikom hrvatske vojske i predsjednikom hrvatske vlade - carevim upraviteljem u Hrvatskoj. Jelačić se zavjetovao na vjernost caru i od njega unaprijeđen u čin maršala. Car je doduše odbio hrvatski zahtjev za federalizacijom Monarhije i hrvatski glas za ravnopravnim suodlučivanjem, ali Habsburška Monarhija je hrvatski nacionalni pokret /Iirski pokret ili Hrvatski narodni preporod, op.a. G.J./ držala protutežom građanskim i nacionalnim ustankom u Beču i Pešti. Car je dao raspustiti ugarski parlament, a vojskovođa Jelačić je ugarskom ministarstvu otkazao poslušnost i objavio 25. kolovoza 1848. rat Ugarskoj. Dana 6. listopada godine 1848. je u Beču došlo do ustanka čiji je cilj bio spriječiti slanje austrijskih postrojba u Ugarsku radi gušenja mađarskog ustanka. Austrijski vojskovođa Windischgrätz je uz pomoć čeških i hrvatskih postrojba skršio bečki ustanak. Jelačić je s hrvatskom vojskom pobijedio i mađarske postrojbe koje su bečkim pobunjenicima krenule upomoć; nakon mađarskog poraza su ustanici u Beču kapitulirali. Nakon toga je zapadnoeuropsko građanstvo „zamrzilo“ te „male slavenske nacije“ koje su svojim savezništvom s autokratskim režimom skršile građanski revolucionarni pokret. Tako su i Marx i Engels s mržnjom, šoviniistički pisali i o Hrvatima, pri čemu su iz svojih analiza isključili ekonomske i političke razloge Hrvata što su se odlučili za borbu protiv mađarskih revolucionara. Marx i Engels za slom revolucije 1848./1849. nisu krivili carski režim nego male narode. Tako je Karl Marx svoj članak na tu temu počeo s rečenicom:

JUGOSLAVENSTVO DANAS (2)

Predrag Matvejić, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984. – izvadci

Degradacija federalističkog koncepta?

FEDERATIVNOST

Sve te pojave – stručnjaci u različitim područjima mogli bi iznijeti mnogo drugih, možda još uvjerljivijih primjera – ne degradiraju sam federalistički koncept, nego njegovo funkcioniranje. Mora mo ponovno promisliti pitanje federativnosti, usavršenja i prilagođenja federalnih funkcija socijalnim i tehnološkim potrebama suvremenog razvoja, odričući se pritom, naravno, starih centralističkih rješenja. Veći stupanj integracije nije – tj. ne mora biti – isto što i centralizacija ili unitarizacija. Govorio sam na više mjesta o značenju federalističke kulture.

Pitati se što znači jugoslavenstvo danas, kako ga sve shvaćamo, koliko nas ono povezuje, preispitati njegove zasluge i zablude u prošlosti i u sadašnjosti, pokušati napokon pokazati kako smo Jugoslaveni uz to što smo istodobno Slovenci, Makedonci, Crnogorci itd., koliko smo stvarno Jugoslaveni i zašto, kakva su naša zajednička jugoslavenska obilježja ili osjećaji i po čemu se razlikuju, čini mi se da je to ipak korisno, premda nije na dnevnom redu.

U svemu tome doprinos kulture može biti od pomoći: historije, sociologije, politologije itd. O tome se više ne može govoriti na isti način kao prije, čak ni kao prije četvrt stoljeća.

Šta je danas centralizam, u našim prilikama?

CENTRALIZAM

U nas danas ima dosta republičkog, pokrajinskog ili regionalnog centralizma. Onaj savezni smo dobrim dijelom razvlastili. On je još živ, ali više u ponašanjima i u fantazmama onih koji ga priželjkuju ili ga se pribjavaju nego u stvarnim odnosima. Ne smije mu se dopustiti da uskrsne pod bilo kojim izgovorom, npr. da moramo jačati državu i njezine funkcije ili nametnuti neku vrstu starog državnog jugoslavenstva, kakvo je, kao što znamo, u prošlosti doživjelo neslavnu sudbinu.

Dopustimo sebi malu historijsku digresiju. Od centralizma je podjednako bolovala i desnica i lijeva. Evropa nacija smatrala je snažan centralistički sistem izrazom zdravlja i čvrstine pojedine zemlje, države, naroda. Jakobinci, kao što je poznato, nisu se u tom pogledu jako razlikovali od svojih protivnika: u njihovim programima ne možemo otkriti gotovo nikakvu stvarnu želju da decentraliziraju domovinu, tj. državu.

Mala marksistička škola
www.18000KAJUGOSLAVIJA.ORG

Sjećanja na Jugoslaviju

FEDERALIZAM

Federalizam je pak proživio prošlo stoljeće i dio našeg uglavnom kao utopija. U francuskih utopista na-

stao je i sam taj pojam, koji je u kratkom razdoblju Pariške komune, dakle u sasvim izuzetnim okolnostima, bio primijenjen, onako i onoliko koliko je to mogao biti. (Ostavljam po strani Švicarsku, kao slučaj sui generis, ne zaboravljajući da je upravo taj primjer utjecao na neke Lenjinove poglede, a i u nas na ideje Svetozara Markovića.)

EVROPSKI PRIMJERI

U trenutku ujedinjenja jugoslavenskih naroda, koje je – to ne smijemo zanemariti – izvršila naša nevelika buržoazija, takva kakva je već bila, sa svim razlikama od jedne sredine do druge, centralistički model (nazovimo ga tako, premda pojam modela nije pouzdan) bio je u buržoaskom svijetu dominantan, dok je federalizam izgledao (barem iz realno-političke perspektive ujedinjenja) nepotvrđen i apstraktan.

Pred starom Jugoslavijom nije bio samo francuski model (koji tek nakon pobjede socijalista 1981. počinje pucati, i to vrlo slabo i sporo, ne onoliko koliko to sami socijalistički projekti zahtijevaju), nego i drugi evropski primjeri: ujedinjenje Njemačke (Bismarck), Italije (Piemont), ustrojstvo stare Rusije i sl.

Lenjinove ideje nije mogla primijeniti čak ni nova sovjetska država, s obzirom na težinu centralističkog nasljeđa koje se nije dalo odjednom ukloniti i koje će ubrzo, pod Staljinom, zadobiti ponovno svoju snagu inercije.

OD MANIHEIZMA DO KAZUISTIKE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

"Blago vama kad ljudi zamrze na vas i kad vas izopće i izbace vaše ime kao zloglasno zbog Sina Čovječjega".

(Mt.V.11)

Nekad su vjerske ustanove bile utočištem za proganjane, a ne boravišta progonitelja. Razlika između suca i svećenika, i kad se radi o grijehu i o nedjelu je: sudac sudi i osuđuje, a svećenik savjetuje, traži pokoru i daje oprostjenje.

Onaj koji svojim načinom življenja nije ništa pridonio općem dobru nego li se njime koristio, odživio je prazan život parazita. Istina ni u kom slučaju ne može biti uvreda osim onima koji bježe od svoje prošlosti i boje se budućnosti. Njih stalno peče zatomljenost savjesti a od toga ih mogu izbaviti samo savjeti savjesnih ljudi. Istina djeluje i kao preventivni i kao izcjeljujući lijek.

Tko kome i u koje ime može suditi? Postoje dvije vrste ljudskih sudova: sud po internim propisima mafije u kojem je sudac najveći izgrednik u svjetlu jednakopravnih zakona. Kao i sud na kojem se pretresa u ime pravednih i jednakopravnih propisa krivica okrivljenoga, a sud izriče načelno neporočan sudac.

Još kao đaci prvaci, pa i u prvoj polovici pedesetih godina - i nakon Staljinove smrti - prisiljeni da u školu dolazimo sa staljinovom šapkom na glavi, učili smo povijest u funkciji Titovih riječi na "Bombaškom procesu" u Zagrebu, kad je Josip Broz izjavio sucima zagrebačkog Sudbenog stola: "Ja se ne ćutim krivim i ako priznajem ono što me tuži D. o., jer ne smatram ovaj sud kompetentnim, već

samo sud Partije".

Sud koji Tito priznaje je sud Partije koji sudi po 'Statutu KPJ', a on sa drži pravila ponašanja po kojima se ne samo član KPJ može pozvati na odgovornost, nego i oni koji se nađu kao prepreka na putu njihovog djelovanja. Statut KPJ bio je i ostao - nešto kao zakon nad zakonima, u funkciji tog Statuta su nastali i 'ustavi' poslijeratne Jugoslavije i čitavi galimatijas od deset milijuna zakona i zakonskih propisa (o čemu je pisao, u 'Danasu', Dr Josip Županov nakon Titove smrti). Po onoj antičkoj 'Summum jus - summa injuria', ta 'zakonska bulimija' morala je stalno izmišljati propise po kojima bi se i u javnom i u privatnom životu svakog građanina prisililo da živi u skladu sa propisima iz Statuta KPJ, odnosno kasnije SKJ, pa bio on član Partije ili svećenik.

No, prije konca Prvog svjetskog rata i Hrvatska i Bosna su imale svoje Sabore, svoje Ustave i na njima razrađene zakonske propise - kroz parlamentarne procedure i neovisno o statutu ikoje posebne političke ideologije ili stranke. Uspostavom stare Jugoslavije nikad ti ustavi nisu bili abrogirani, a ni zakoni koji su bili na snazi do prosinca mjeseca 1918. Nakon prvog svjetskog rata silom je izdiktiran tzv. 'Oktoirani ustav' koji je od, načelne 'zajednice država Slovenije, Hrvatske i Srbije' načinio - veliku Srbiju i jednostavno s prezirom prešao i preko samog postojanja državnopravne tradicije nesrbijanskih zemalja. Nakon Drugog svjetskog rata odbačen je i takav pravni sustav i uvedeno 'revolucionarno pravo' po kojemu su vršena i masovna smaknuća onih koji su bježali od komunističke tiranije, a da ih nitko nije pitao ni kako im je ime.

Sav galimatijas 'društvenopravnih

odnosa' (i sam pojam 'država' osuđen je na odumiranje!) u vrijeme trajanje strahovlada i Tita i Titića nakon njega, od 1945 do 1991), bio je smišljen u funkciji vladajuće ideologije koja je načelno nijekala postojanje ljudske savjesti pa i samog Boga. Nekoliko vjerskih prvaka bilo je strijeljano i u samom Zagrebu (patrijarh Germogen, muftija Ismet Muftić, prvak hrvatske Evangeličke crkve, itd.), a drugi su bili tolerirani samo ako su se slijepo pokoravali novim vlastima.

No, kako zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac nije bio spreman slijepo se pokoravati komunističkim ideolozima, upriličen mu je - 'Proces Alojziju Stepincu' i to kao - ratnom zločincu. Primjenom Revolucionarnog prava, nadbiskup Stepinac je osuđen i poslan u tamnicu, a zatim i u kućni zatvor, gdje je i umro dne 10.02.1960.

I evo nas - nakon što je ukinuto Županijsko vijeće, nakon što je Hrvatski državni sabor postao samo Hrvatski sabor, nakon ponižavanja najzaslužnijih ljudi iz opozicije, političkih robijaša i političke emigracije iz vremena vladavine 'društveno-pravnog sustava', nakon parodija suđenja hrvatskim generalima i ocrnjivanja logike obrambenog Domovinskog rata, sad kad Stjepan Mesić traži da se na hrvatsku trobojnicu vrati - crvena zvijezda petokraka - iskursnu i ono što čovjeku dosada nije padalo na pamet - obnova procesa kardinalu Stepincu. Obnova procesa...?

Ma, kad bi došlo do 'obnove' procesa koji je vođen po revolucionarnom pravu, i kad bi to zatražila Crkva u Hrvatskoj, to bi značilo da Katolička crkva i dalje priznaje, ne samo to 'revolucionarno pravo', nego i sav 'društveno pravni' galimatijas Titove Jugoslavije - kao negacije naše državno-pravne tradicije, a time i posvemašnje neza-

visnosti naše države obnovljene u povodu Referenduma za nezavisnosti od 19.05.1991! To bi impliciralo i aboliciju zakonite odluke Hrvatskog Državnog Sabora, donesene dne 08.10.1991, kad su prekinuti svi državno-pravni odnosi između Zagreba i Beograda, odnosno između nezavisne hrvatske države i Jugoslavije. Nakon što je temeljito odbačeno 'revolucionarno pravo', ono ni u kom slučaju ne može biti smatrano sastavnim dijelom naše pravne baštine, jer baš ono negira i samo postojanje kontinuiteta našeg hrvatskog državnog prava! A oni žele da se po pravu koje nas negira, opet sudi u Hrvatskoj i to ne bilo kome - jednom blaženiku Katoličke crkve. Nocturnae imaginis augur...

Takva odluka bi bila potvrda ispravnosti odluka i prve i druge Jugoslavije da poništi svu našu povijest građenu po odlukama Sabora, odnosno državno-pravnu tradiciju hrvatske nacije. Tu više ne bi moglo biti ni govora o našem državno-pravnom kontinuitetu kroz stoljeća i ispalo bi da do 1990 nije postojala ni hrvatska država niti se ona može uzeti kao osnova za suvremenu i buduću nadgradnju Hrvatske kao pravne države s vladavinom prava kroz demokratske institucije i pravne procedure.

Vicepostulatura blaženog Alojzija Stepinca je ipso facto poništenje i

osude i valjanosti suda koji mu je sudio te zakona po kojima je suđen!

Nakon uvida u tako jasnu rasčlambu o sudu i reviziji suda u duhu istih zakona, jer drugačije pojam revizija nema nikakvog smisla, jer bi bez te uzajamne veze bilo upriličeno suđenje pokojnom nadbiskupu Stepincu po sadašnjim, hrvatskim zakonima, što je još besmislenije od priče od 'reviziji' - postavlja se pitanje: radi li se ovdje o igri riječima neupućenih i neodgovornih pojedinca pa bilo to u crkvenim ili laičkim krugovima, ili je posrijedi nešto još mučnije - ozakonjenju ideja kruga oko Stjepana Mesića - da se trganjem tkiva hrvatske državne nezavisnosti obnavljaju odsječeni konci jugoslavenskih 'društveno-pravnih' odnosa?

Elem, kao što Tito nije priznavao pravosuđe stare Jugoslavije nego li samo pravila svoje Partije i partijske ideologije kodificirane u Statutu KPJ, tako ni Katolička crkva u Hrvatskoj ne bi smjela priznati novojugoslavensko revolucionarno pravo koje je proizišlo iz Statuta KPJ! Po logici tog 'revolucionarnog prava' u ime kojeg je suđen zagrebački nadbiskup Stepinac, i sama Katolička crkva je morala nestati s naših prostora da bi je zamijenila neka 'narodna crkva', za koju su pridobili neke apostate - 'CMD-aše', koje je - i to baš zbog toga - oštro

osudio zatočeni nadbiskup Stepinac!

Treba se uozbiljiti i shvatiti da je krajnje vrijeme da poštujemo slobodno izraženu volju naše nacije da obnovi svoju državnu neovisnost i da se držimo logike univerzalnog prava koja onemogućuje i samu ideju relativiziranja, a kamo li poništenja teško stečene potpune nezavisnosti naše Domovine ponovnim uvođenjem revolucionarnog prava i našu sadašnju pravnu praksu i zakoniti rad naših demokratskih državnih institucija.

Vrijeme je da nas jugokomunistički napasnici puste da živimo po zakonima svoje nezavisne hrvatske države i da nas oslobode od košmara vremena u kojem je vladala njihova totalitarna ideologija mitomana i dijalektičkih kleptomana. Vrijeme je da i neki crkvi bliski krugovi shvate slobodu savjesti svakog ljudskog bića kojeg vodi glas savjesti (kao ustav koji nam je u dušu usadio sam stvoritelj', kako se lijepo izrazi ovih dana jedan hvale vrijedan hrvatski pisac).

Konačno, ako smo s toliko muka nadišli maniheizam, makijavelizam, dijalektički materijalizam - moramo nadići i kazuistiku, jer bez toga će naše savjesti stalno biti izložene pritiscima i napastovanju nesavjesnih čudaka.

KAZNENA PRIJAVA ZA RATNI ZLOČIN (4)

Croatia Libertas, Mostar

ZLOČINI NAD HRVATIMA U OPĆINI MOSTAR (2)

"...Deformacija lubanje, slomili su mi nosnu kost, po čelu se vide

ožiljci od držalice i kutlače kojom su nas udarali, ožiljci od drvenih predmeta, najviše...". Pri premlaćivanju zatočenika posebno su se isticali: Mirsad Ćupina (upravnik zatvora koji je poticao podređene da premlaćuju zatočenike), Slobodan Marić

(zamjenik upravitelja zatvora i zapovjednik smjene zatvorskih stražara), Huso Oručević (zapovjednik smjene zatvorskih stražara), Edin Tanović, zvani Tana (zapovjednik smjene zatvorskih stražara), Mirsad Zekić (zapovjednik smjene zatvorskih

stražara), Adis Batlak, zvanj Da-
do, Nusret Beatović, Mili Čišić,
Alija Gušić (iz Tasovčića kod Ča-
pljine), Slađan Medić, Senad
Oručević, zvanj Senće, Zijo Oru-
čević, zvanj Zike, Huso Oručević,
Nebojša Rađenović, zvanj Nešo,
Haso Stupica, Hamid Šunje, zva-
ni Hamo, Hilmo Toporan, Zijad
Redžović, Predrag Ajkić, zvanj
Pajke, Mirsad Handžar, Nezir Ko-
vačević, Mirza Stupac, Alija Bat-
lak, Nezir Pribišić, Enver Stra-
njak, Miro Bijedić, Memija Boš-
kailo, Nezir Bilušić, Mirsad Čus-
tović, zvanj Lija, te drugi,
zatočenicima nepoznati djelatnici
zatvora i vojne policije tzv. A
R BiH, kao i civili koji su puštani u
zatvor ili izvan zatvorskih prostora
gdje su se izivljavali nad za-
točenicima. Najpoznatiji su: Se-
mir Ćemalović, zvanj Pika, Lola
Kudin pucao iz neposredne blizine
u jednog zatočenika teško ga
ranivši), Ahmed (Peco, izvjesni
Nešo (Brzi), izvjesni Slaven i dru-
gi.

MASOVNA UBOJSTVA, NAMJERNA USMRĆIVANJA, NANOŠENJE TEŠKIH TJELESNIH OZLJEDA

Selo Grabovica nalazi se uz rije-
ku Neretvu, 35 km sjeverno od
Mostara i 12 km južno od Jabla-
nice i pripada općini Mostar.
Obuhvaća nekoliko naselja na
obje obale jezera HE "Salakovac"
u dužini 6,5 km: Grabovica, Ćopi
i Ominje na desnoj obali jezera,
te Grabovica i Sjenčine na lijevoj
obali jezera Salakovac. Pred rat
su ova naselja bila nastanjena
isključivo hrvatskim pučanstvom,
ukupno oko 220 ljudi u 70-ak
domaćinstava. Početkom sukoba
između tzv. A R BiH i HVO-a, 10.
svibnja 1993. godine, pripadnici
tzv. A R BiH su praktično bez ve-
ćeg otpora zauzeli područje Gra-

bovice kojem je bilo 35 vojnika
HVO-a. Tijekom izvođenja ove
akcije poginuo je u jedan pripad-
nik HVO-a, a četiri su zarobljena
i odvedena u logor "Muzej" u
Jablanici. Dva dana nakon zauzi-
manja Grabovice, pripadnici tzv.
A R BiH strijeljali su vojnika HVO-
a Željka Rozića koji se predao, a
zapaljene su i dvije hrvatske ku-
će Dragana i Pere Mandića. Na-
kon što je tzv. A R BiH zauzela
Grabovicu, u njoj je ostala 91
osoba hrvatske nacionalnosti,
većinom starije osobe i petero
djece. Svakodnevno je pljačkana
hrvatska imovina (stoka, kućan-
ski aparati, namještaj i dr.) što
su činili muslimanski vojnici iz
Jablanice i okolnih naselja. Kada
se šezdesetogodišnji starac Jo-
zo Ištuk usprotivio pljačkanju
svoje imovine i odvođenju stoke,
pripadnici tzv. A R BiH su ga u
srpnju 1993. godine ubili. Pored
pljačke imovine svakodnevno je
maltretirano i zastrašivano preo-
stalo hrvatsko stanovništvo. U
ovom razdoblju svakodnevno se
pljačka hrvatska imovine (stoka,
kućanski aparati, namještaj i dr.)
što čine muslimanski vojnici iz
Jablanice i okolnih naselja.

U ovom razdoblju Grabovica je
bila pod izravnim nadzorom pos-
trojbi 6. Korpusa tzv. A R BiH,
odnosno tadašnje OG Sjever-2
kojom je zapovijedao Zulfikar
Ališpago - Zuka, koji je bio i za-
povjednik postrojbe za posebne
namjene ŠVK tzv. A R BiH
"Zulfikar". Zamjenik i vršitelj du-
žnosti zapovjednika postrojbe
"Zulfikar" u to vrijeme bio je Ni-
had Bojadžić, s nadimkom Blek ili
Nihko. Pored pripadnika postroj-
be "Zulfikar"na području Grabo-
vice često su boravili i pripadnici
"Drežničkog bataljona" pod za-
povjedništvom Mustafe
Beglerovića - Mujice, iz sastava
4. Korpusa tzv. A R BiH. Zbog

otežane komunikacije između
Mostara i Jablanice u ovom raz-
doblju nadležnost nad Grabovi-
com imale su i civilne vlasti Jab-
lanice odnosno načelnik MUP-a
Jablanica Emin Zebić i predsjed-
nik ratnih predsjedništava općina
Jablabica, Konjic i Prozor dr. Sa-
fet Ćibo. Ovakvo je stanje potra-
jalo sve do početka rujna 1993.
godine, kada otpočinju aktivnosti
tzv. A R BiH za izvođenje akcije
"Neretva 93", koju su odobrili
predsjednik Predsjedništva BiH
Alija Izetbegović i zapovjednik
Štaba vrhovne komande (ŠVK)
tzv. A R BiH Rasim Delić, što je
imalo za cilj ovladavanje dijelom
teritorija BiH od Bugojna do Jad-
ranskog mora. Prema zapovijedi-
ma zapovjednika ŠVK tzv. A R BiH
Rasima Delića, nositelji napadnih
operacija u akciji "Neretva 93"
bile su postrojbe iz IV. i VI. kor-
pusa tzv. A R BiH, a pridodate su
im i postrojbe iz III. korpusa, te
I. korpusa tzv. A R BiH:

Dijelovi 9. Bbr pod zapovijeda-
njem Ramiza Delalića - Ćele;
- Dijelovi 10. Bbr pod zapovijeda-
njem Mušana Topalovića - Ca-
ce, kao i manje postrojbe za po-
sebne namjene; - "Igmanski vu-
kovi" pod zapovjedništvom Ediba
Šarića; - Skupina pod zapovjed-
ništvom Adnana Solakovića poz-
nata kao "Solakovi ljudi" ili
"Adnanova grupa" - "Handžar
divizija" i - Odred za posebne
namjene MUP-a BiH "Laste". Već
od ranije na ovome području bila
je nazočna postrojba za posebne
namjene ŠVK "Zulfikar" pod za-
povijedanjem Zulfikara Ališpage -
Zuke i Nihada Bojadžića.

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (18)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ SEDAMNAEST - JE LI TO ROBERT JEŽIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Robert Ježić, predsjednik uprave DIOKI GRUPE, ustaša br. 17. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaišta drmaju Hrvatskom.

*To je nama naša borba dala,
Da imamo Titu za maršala!*

„Lider“ navodi:

DIOKI GRUPA Robert Ježić

- Prihod: 2,43 milijardi kuna
- Broj članica: 5
- Najveća tvrtka: Dioki (68%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Robert Ježić preko DIOKI GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom pro-teći vode dok na čelo DIOKI GRUPE dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuva-ju je kao oči u glavi.

PRIVATIZACIJA DIOKIJA JE ČITI LOPOVLUK

Mike 1, www.forum.hr – 27.6.2007.

Pa privatizacija Diokija i tvrtki iz te grupacije je čisti lopovluk i uništavanje u nekim slučajevima kao

što reče Mesić. Ne znam je li bivši (!) Zagrebplast spadao u tu grupaciju Diokija, ali uglavnom.. Frajer iz Osijeka je kupio firmu tijekom privatizacije, uništio je i

otfurao si strojeve u Osijek u svoju firmu kojoj je Zagrebplast ustvari bio konkurencija...

Valjda je Mesić mislio na te slučajeve.

DIOKIJEVA DINA OMIŠLJU DUŽNA 2 MILIJUNA KUNA!

www.rijekadanas.com

Mala općina Omišalj u borbi koja liči na sraz Davida i Golijata, pokušava utjerati dug od moćne Dioki grupe. Diokijeva Dina Omišlju već 10 mjeseci nije platila komunalnu naknadu ni spomeničku rentu, koje čine oko

5 posto općinskog proračuna. Načelnik općine Tomo Sparožić šikanira-nje Uprave Diokija tumači željom Roberta Ježića da umjesto njega postavi nekog iz HDZ-a.

Umjesto da se ugleda u odličan primjer obostrano korisne suradnje velikih kompanija i predstavnika gradova Huelva i Palos de la Frontera na čijim su zemljištima smještene rafinerija i LNG terminal, Diokijeva Dina u Omišlju već deset mjeseci općini Omišalj nije platila komunalnu naknadu ni spomeničku rentu. No taj dug je tek dodatni razlog rastućeg nezadovoljstva Omišljana od-

nosom uprave i vlasnika Diokija Roberta Ježića prema njima. Omišljani mogu samo žaliti što nisu u poziciji spomenutih španjolskih gradova koje financiranjem lokalnih potreba, barem donekle nastoje obeštetiti za to što su im nagrdile okoliš i smanjile cijene nekretnina.

Dinin dug za komunalnu naknadu dosad je premašio milijun i pol kuna, što je oko pet posto ovogodišnjeg proračuna, a pridodati treba i 350.000 kuna neplaćene spomeničke rente što je potvrdio načelnik općine Omišalj Tomislav Sparožić.

Na iznos rješenja za komunalnu na-

knadu, koja za ovu godinu iznosi 1,8 milijuna kuna, Dina se žalila, no žalba je odbijena. U općini, koja bi mogla pokrenuti ovrhu nadaju se mirnom rješenju, odnosno da će taj, za njih veliki novac, ipak uskoro sjesti na račun.

Robert Ježić, vlasnik Diokija

Dina je i prije kasnila s uplatama i po četiri mjeseca, ali sada se kašnjenje oteglilo na deset mjeseci. Istodobno, Janaf koji kod Omišlja ima svoj terminal svoje obaveze uredno podmiruje. Priča o neplaća-

nju obaveza lokalnoj zajednici je tim zanimljivija ako se zna da je Dioki tvrtka čiji će godišnji prihod možda biti veći od tri milijarde kuna. Ona je ove godine preuzela Novi list, a u planu ima i velike investicije na Krku za što su im, prema dostupnim podacima, banke osigurale više od 60 milijuna eura. Nije, dakle, riječ o tome da Dioki ne može, već da očito ne želi podmiriti obaveze. Čini se da je riječ o inatu Zdenka Beloševića i Lea Dolezila, koji su naložili odugovlačenje s plaćanjem.

Što pak misli o omišaljskim spomenicima, Belošević je svojedobno prema riječima omišaljskog načelnika obrazložio izjavom da "nije svako mjesto gdje se bodul pomokri spomenik kulture". Međutim, na području na kojem je Dina ostaci su rimskog grada Fulfinuma, arheološkog nalazišta prve kategorije, a sve fizičke osobe koje obavljaju

djelatnost na tom području dužne su plaćati spomeničku rentu.

Fulfinum, arheološko nalazište prve kategorije

„Dina nas šikanira. Najradije bi da nema ni mene ni Omišlja. Smeta im što sam nezavisan, pa zbog toga sa svima imam problema“, kaže načelnik Sparožić koji je kao nezavisni kandidat pobijedio na lokalnim izborima 2005. godine. No, 'Robi' (Robert Ježić), je kaže, njime nezadovoljan i na njegovu bi mjestu radije vidio HDZ-ovca.

AFRIČKI PLIN DO EU PREKO KRKA

www.rijekadanas.com

Kako su domaći izvori plina Hrvatskoj nedovoljni, Hrvatska plin mora uvoziti, a LNG se čini najboljim rješenjem, ne samo za Hrvatsku nego i Europu. ... Otvorila bi se nova radna mjesta, a Hrvatsku izgradnja terminala vrijednog najmanje milijardu eura ne bi koštala ništa, jer bi troškove snosili članovi konzorcija, koji će terminalom upravljati. Hrvatska bi u tom projektu trebala imati 25 posto i mogućnost utjecaja na donošenje ključnih odluka. Kapacitet LNG terminala bio bi 6 milijardi m³ godišnje. Hrvatska godišnje troši 2,5-3 milijarde m³ godišnje, što znači da bi dobar dio išao u izvoz.

Odredi li se Omišalj kao lokacija za izgradnju tog terminala, u složene pregovore oko realizacije projekta uključit će se i tvrtka Dioki. Moguće je da će tražiti udio u konzorciju.

Dioki je osnovan 1995., a u sastav tvrtke ušli su Ina-Okki, Dina - Petro-

kemija Omišalj i postrojenje za proizvodnju etilena Ina-Naftaplina. Tvrtka je privatizirana 2004., a većinski vlasnik postao je Dioki Holding AG sa sjedištem u Švicarskoj, koji kontrolira Robert Ježić. Dioki je danas jedini proizvođač petrokemikalija i polimera u Hrvatskoj, zapošljava oko 900 radnika, a 90 posto svoje proizvodnje izvozi, od čega 70 posto u zemlje Europske Unije. Dioki izvozi plastične mase u vrijednosti od oko 200 milijuna eura godišnje i četvrti je hrvatski izvoznik. Tvrtka do konca 2009. namjerava udvostručiti svoju proizvodnju.

To ponajprije namjeravaju učiniti aktiviranjem svojih postrojenja na Omišlju, koji danas rade smanjenim kapacitetom, a jedan dio uopće ne radi. U slučaju izgradnje LNG terminala na Omišlju, ta bi postrojenja zamijenila postojeće gorivo plinom, što bi im značajno pojeftinilo proizvodnju.

U tom slučaju proizvodnja plastičnih

masa hrvatske petrokemije dosegla bi respektabilnih 600 tisuća tona godišnje, s procijenjenom dobiti od oko 100 milijuna eura godišnje. Uz sve to, u Diokiju navode da LNG terminal i petrokemija imaju energetska, ekonomska, tehnološka i ekološka sinergija. Diokijeva lokacija u Omišlju ovako planiran projekt mogla bi ostvariti iz više razloga: ima predviđenu lokaciju, svu potrebnu infrastrukturu uključujući i luku, ima znanje i iskustvo za rad u petrokemijskoj industriji, a sinergija s terminalom poništava njegov negativan ekološki utjecaj koji bi se očitavao u hlađenju mora.

Sve to donijelo bi koristi cjelokupnom hrvatskom gospodarstvu, ali i Diokiju, koji je u privatnom vlasništvu. Ni Robert Ježić, ni uprava Diokija, u ovom trenutku nisu bili raspoloženi komentirati razvoj situacije vezan uz konačni odabir lokacije za izgradnju LNG terminala.

DVIJE JUGOSLAVENSKJE NARODNE ARMIJE

Lasa Šukilo, poticajni izvor: *Tihomir Ponoš*, „Novi list“, Rijeka, 22. siječnja 2009.

Dosad smo znali samo za zločinačku JNA koja je razarala Hrvatsku i nesmiljeno ubijala njene građane. Od Škabrnje do Ovčare. Sad odjednom doznajemo za još jednu, pitomu, JNA, koja u tome nije sudjelovala. Pače, borila se je za slobodu i samostalnost Hrvatske.

Nevjerojatno! Ali, eto, čuje se i to.

„Ta parola da se radi o članovima JNA koji su napadali Hrvatsku uopće ne stoji. Ljudi koji su bili u Drugom svjetskom ratu su 90-tih godina bili u najmanju ruku 70 godina stari, a mnogi i stariji.“

Tako kaže Vesna Čulinović Konstantinović, predsjednica Saveza antifašističkih boraca i antifašista, tražeći izjednačavanje prava Titovih partizana s pravima hrvatskih branitelja, kao ravnopravnih bojovnika za hrvatsku slobodu i državu. I dodaje.

„Već dugo nastojimo da se antifašistički borci iz drugog svjetskog rata stave u isti rang kao branitelji iz Domovinskog rata.“

Jer, upravo su oni ti koji su oslobodili Hrvatsku. Još tamo 1945.

„Smatramo da su stari borci izvojevali slobodu i samostalnu državu, a borci u Domovinskom ratu su ju obranili i **ponovno uspostavili.**“

Međutim, „u laži su kratke noge“. Ako su već tobože „izvojevali slobodu i samostalnu državu“ Hrvatsku, kako to da ju je onda trebalo „ponovno uspostaviti“. Otišli upravo od JNA!

„Savez antifašističkih boraca i antifašista i njegova predsjednica

Vesna Čulinović Konstantinović reaktualizirali su svoje jesenski prijedlog kojim bi se uskladile mirovine vojnih osiguranika SFRJ s mirovinama branitelja iz Domovinskog rata ... Smatramo da ne bi trebalo biti razlike između njih, tim više što je u preambuli Ustava rečeno da se hrvatska država temelji na antifašističkim osnovama i da je sadašnji Sabor sljednik ZAVNOH-a.“

Pa, dragi drugovi, gdje vi to živite? Što vam se prisnilo? Kad je to i kako i gdje je taj vaš ZAVNOH donio nekakvu odluku u kojoj bi se govorilo o samostalnoj državi Hrvatskoj? Nu, što se tu uopće ima raspravljati kad su u pitanju vjerodostojni, dakako, borci za istinu i pravičnost. Tko drugi do li Stjepan Mesić i Damir Kajin.

„Prijedlog je dostavljen predsjedniku Mesiću, Vladi Saboru i klubovima zastupnika. ... Bili smo i kod Damira Kajina i on nam je također obećao pomoć u rješavanju problema.“

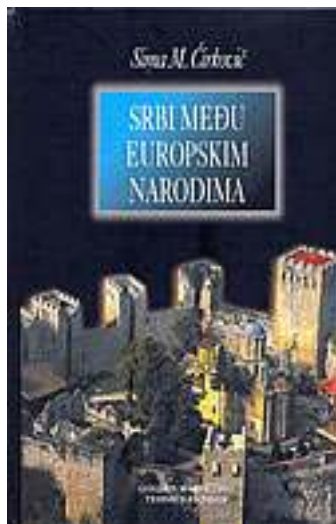
Evala!

SRPSKA ZAJEDNICA U HRVATSKOJ NEUMITNO IZUMIRE

Lasa Šukilo, poticajni izvor: *Neven Šantić*, „Novi list“, Rijeka, 22. siječnja 2009.

„Budući su Srbi u Hrvatskoj poslije svega zajednica u nestajanju – starosna piramida je katastrofalna ...“

Upravo tako će ovih dana reći prof. dr. sc. Drago Roksandić s Filozofskog fakulteta u Zagrebu, a u povodu izlaska iz tiska hrvatskog izdanja knjige akademika Sime Ćirkovića **„Srbi među europskim narodima“**.

Što se drugo moglo i očekivati nakon „Velike Srbije“ do Virovitice i Karlobaga, nakon „Krajine“, Nakon Arkanova i Mladića, nego li povratak u otađbinu. Balon se ispuhao.

*njegova ljudska, civilizacijska i kulturna cijena, kao i činjenica da je jedna od njegovih posljedica europska marginalizacija čitavog prostora, s uvjetnom iznimkom Slovenije, **mentalno je silno udaljio narode koji su tu zajednicu činili, a naročito Hrvate i Srbe.**“*

Čujte samo prof. Roksandića. Raspad Jugoslavije, hoće reći osmoštalenje Hrvatske produbio je duhovni jaz između Hrvata i Srba. Kao da su ti narodi do tada zaista jedno bili. Srbi „pravoslavne i katoličke vere“.

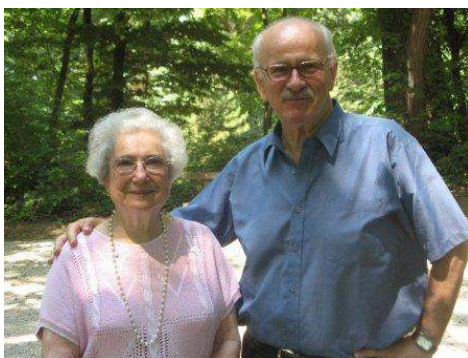
„Ratni raspad SFR Jugoslavije te

Unatoč tomu, što i sam akademik Čirković shvaća i prihvaća postojanje dviju osnovnih prepreka između ta dva naroda, a koje su se nastojale kroz jugoslavenstvo izbrisati:

„U prvoj su skupini slavenske seobe na europski Jugoistok i poslijeseobena zbivanja (razdoblje od 7. do 9. stoljeća), a u drugoj je kompleks jugoslavenstva, kako autor kaže, 'u svim njegovim slojevima'."

Na jednoj strani istina, a na dru-

goj laž i sustavna, programska, potreba za njom. Kako bi to moglo ići zajedno?

Mirjana Gross i Drago Roksandić

Zato i slijedi neizbježni zaključak:

„Autor, slijedeći tradicijski ukorijenjenu teoriju 'distance', dakle, sumnjajući u mogućnost kritičke historijske refleksije u vremenima kojima su povjesničari sami suvremenici, o posljednjih pedesetak godina čak i diskurzivnog stajališta piše uočljivo drugačije nego o problematici prethodnih razdoblja."

Čemu i komu onda takva knjiga?

MILJENKO SMOJE I DOSMOJIĆI

Lasa Šukilo, poticajni izvor: *Joško Čelan*, „*Novi list*“, Rijeka, 22. siječnja 2009.

Napisa Joško Čelan „Spomenik izdaji“, knjigu na 488 stranica. Knjigu uglavnom prešućenu u hrvatskim javnim glasilima. Strogu knjigu.

Rekla bih knjigu definicija i dokaza. Manje spoznajnu. Zašto? I sami smo do njih došli, ali nam je manjkala prava potvrda. Sad smo i nju dobili.

Miljenko Smoje

Riječ je, dakako, o Miljenku Smoji i njegovima.

Kojem? Ovom:

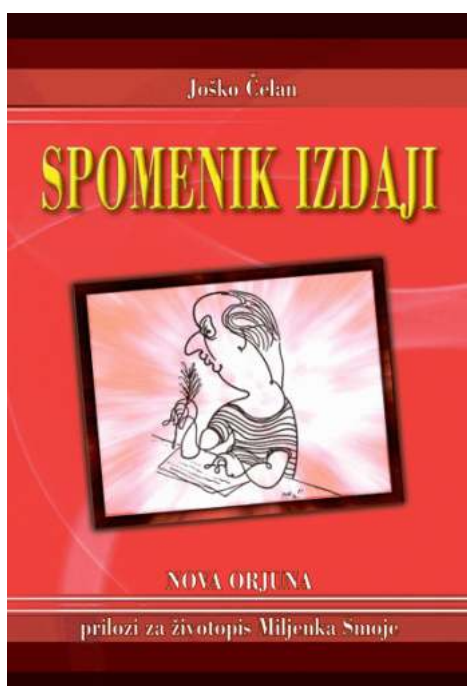
ODA VELIKOM SMOJI

Mate Lendić, hrvatski pjesnik

Blago onom ko je vičan
Biti slava, biti dičan,
Štovat tuđe, gnječit svoje,
To nemere niko boje
Od velikog Smoje!

Crjen kapom guzu brisat,
O svetinji kurom pisat,
To nemere niko boje
Od velikog Smoje!

Živi Smoje va sve vikom
Ne dopusti nikad nikom
Da poštenje proda boje
Od velikog Smoje!

Kojima? Ovima:

Miljenko Smoje, Lepasava Smoje, Antonijo Bajamonti, Aleksandar Karađorđević, Josip Broz, Ante Jurjević Ba-ja, Savka Dabčević-Kučar, Miko Tripalo, Joško Kulušić, Mladen Krnić, Igor Mandić, Joakim Marušić, Vojko Mirković, Slobodan Milošević, George Soros, Marin Jurjević, Jug Grizelj, Viktor Ivančić, Zdravko Reić, Zoran Krželj, Aleksandar Tijanić, Joško Frančeski, Krunoslav Kljaković, Ivan Zvonimir Čičak, Daniel Ivin, Jovo Proviđžalo, Borislav Soleša, Ljubodrag Stojadinović, Mihajlo Javorski, Zdenko Duka, Denis Kujliš, Miljenko Jergović, Stipe Šušvar, Jelena Lovrić, Ivica Račan, Davor Butković, Juroslav Buljubašić, Ante Jelaska, Goran Vežić, Zlatko Gall, Fjodor Klarić, Ivo Štivičić, Severina Vučković, Paolo Magelli, Stipe Mesić, Frenki Laušić, Branko Roglić, Rade Šerbedžija, Đermano Senjanović, Željka Antunović, Srđan Kovačić, Željko Rogošić, Dražen Gudić, Božidar Novak, Saša Ljubičić, Milana Vuković-Runjić, Miro Kučić, Zvonko Tarle, Zvonimir Milčec, Boris Dežulović, Ante Tomić, Ivo Banac, ...

Kako? Evo ovako:

„Miljenko Smoje, naime – i o tome je, prije svega, riječ u mojoj knjizi – bio čovjek koji je čitav svoj život bio na strani bezbožnih silnika, domaćih i stranih, a glumio da je uz „malog čovjeka“;

Koji je ismijavao, sramotio, progonio, prokazivao jugovojsci, policiji, tužiteljstvima i sudovima,

Hrvate i katolike, žive i mrtve, od Stjepana Radića i Vladka Mačeka

do Dragutina Haramije i Franje Tuđmana.

Joško Čelan

Slavio kraljevsku srpsku okupatorsku vojsku.

Iživljavao se i groteskno junačio nad stotinama tisuća hrvatskih poratnih žrtava, pobijenih bez suda.

Protjerivao iz domovine najveće hrvatske športaše (Antu Žanetića).

Gazio hrvatske proljećare, bezimene i one s imenom i prezimenom, proglašavao ih 'baštardanim psima'.

Huškao protiv splitskih taksista s križevima i njihovim vozilima, prijavljivao ih policiji, ušutkivao ih njome i javno se time hvalio.

Uhodio i denunciirao ulične pjevače koji su pjevali 'ime Isusovo', umjesto 'ime druga Tita'.

Progonio pjevače subverzivnih zagorskih pjesama u istim takvim subverzivnim narodnim nošnjama.

Prokazivao Hajdukovu torcidu.

Trajno kvazirasistički vrijeđao dinarske Hrvate.

Desetljećima pljuvao i na hrvats-

ke komuniste za koje bi procijenio da ne misle orjunaški pravovjerno.

Tražio uhićenja albanskog komuniste Azema Vllasija, hrvatskog „ustaše“ Mate Meštovića (implicitno), i „poglavnika“ Franje Tuđmana (eksplicitno), prizivajući pri tom karađorđevićevske žandare.

Tražio zabrane nepoćudnih anti-komunističkih novina (Mladine, Berekina i drugih).

Slavio Miloševićev nacional-socijalizam, njegovo rušenje titoističkih vrhušaka u Vojvodini i Crnoj Gori i njegove mobilizacijske skupove – tražeći i od Splićana da im hodočaste – a samoga Miloševića proglašavao 'našim čovikom'.

Diviljao protiv svih koji nisu pristajali na njegov teror – domoljubnih albanskih rudara, slovenskih partizana i drugih.

Šepurio se među 'narodnih herojima' i jugogeneralima u vrijeme kad su već nasrnuli na Hrvatsku.

Uživao sramotna javna priznanja, i srpskog Vožda, i jugoslaven-skog generalissimusa i ratnog zločinca Veljka Kadijevića. I njegove krvave soldateske, u vrijeme kad su Hrvati već pola godine bili s njome u ratu.

Šurovao s četničkim agitpropovima.

Rukama i nogama borio se protiv demokracije, pluralizma i slobodne hrvatske države.

Potpuno prešućivao njezine porođajne muke, a potom je rušio za Judine škude i javno joj želio propast, nakon što je u krvi stvorena.

Kukavički ostavljao na cjedilu svoje „voljeno“ Velo misto u tre-

nutcima kad mu je bilo najteže, dok su po njemu eksplodirale granate s razarača jugomornarice.

Širio beznade i razdor u narodu kad mu je sloga bila najpotrebnija.

Proklinjao hrvatske državotvorce i osloboditelje, među ostalim i Marka Perkovića i njegove 'Čavoglave'.

Grozio se izbjeglica, koji su u ratu ostali bez svega, ali njemu su kvarili 'otmjene ugođaje' u opatijskim hotelima ...

I nadasve, s istinskim mefistovskim nadahnućem čitav život obračunavao se s temeljem hrvatskog nacionalnog bića i identiteta, Crkvom u Hrvata."

Kamo? Tamo i ovamo:

George Soros

„Neke od mojih ključnih tvrdnja:;
Da je 'američki multimilijarder' George Soros ustvari šef 'britanskih masonoidnih i imperi-

jalnih ispostava na terenu' (dakle, u Hrvatskoj i svuda po svijetu, osobito tamo gdje se puca ili se tek ima zapucati), da je Hrvatski helsinški odbor 'Centralni komitet Soroseve Udbe', da je trenutno upokojeni – ili, bolje, po nizu 'hrvatskih' redakcija raspršeni – Smojin i Lucićev Feral Tribune bio 'najopakija Soroseva globalizatorska medijske agentura u Hrvatakoj', a da je Novi list 'prvi kamen temeljac' Soroseve medijske scene."

Konačno ovako:

Miljenko Smoje „cijeloga života bio je 'alfa i omega splitske Orjune', 'Miloševićev pristaša', dakle, 'živio kao četnik', pa je tako 'i na posljednji počinak ispraćen kao četnik'."

KAD ZAZVONE ZVONA SVETOG ROKA

Tekst i glazba: Ivan Šegedin

CILI TE ŽIVOT, NOSIN NA DLANU.
ŽRNOVO MOJE S ČETIRI BANDE.
SVAKA MI ISTO, NA SRCU LEŽI.
KAMENI PIŽUL, ISPOD VERANDE.

NA NJEMU PRVA SLOVA SAN UČI.
UZ NJEGA PROŠLI SU MNOGI STAĐUNI.
NAJLIPJE VONJE S NJEGA SAN ĆUTI.
HRSTULA, PRIKLI I MAKARUNI.

KAD ZAZVONE ZVONA SVETOG ROKA
MOG JE MISTA SVETI DAN.
NA PIJACI KOŠTIL STARI.
KO DA SLAVI ROĐENDAN.

KAD ZAZVONE ZVONA SVETOG ROKA.
CILO MISTO BLAGUJE.
JUBAVI U SVAKOM IMA.
NAROD MOJ SE RADUJE.

ČUVAJ SINE, OVO SVETO.
OD ŽRNOVA OGNJIŠTE.
JUBAV NEK U NJEM TRAJE.
SINE SVAKO GODIŠTE.

ŽRNOVO MOJE, NOSIM NA DLANU.
SVE TVOJE JUDE, U SRCU SVOM.
JER DRUGIH NIMAN, NIKOG NE ĆUTIM.
NA SVIJETU SAMO JE JEDAN DOM.

KAD ZAZVONE ZVONA SVETOG ROKA
MOG JE MISTA SVETI DAN.
NA PIJACI KOŠTIL STARI.
KO DA SLAVI ROĐENDAN.

KAD ZAZVONE ZVONA SVETOG ROKA.
CILO MISTO BLAGUJE.
JUBAVI U SVAKOM IMA.
NAROD MOJ SE RADUJE.

Modulacija

ZVONE ZVONA SVETOG ROKA...
ČUVAJ SINE, OVO SVETO.
OD ŽRNOVA OGNJIŠTE.
JUBAV NEK U NJEM TRAJE.
SINE SVAKO GODIŠTE.

NE ĆEMO DOPUSTITI DA PLJUJETE PO PROLIVENOJ MUČENIČKOJ KRVI HRVATSKOG NARODA

Hrvatski nacionalisti, hrvatski-domoljubi@hotmail.com

Poštovani predsjedniče Republike Hrvatske,

Pričat ćemo, ne ćemo šutjeti, jer je toga dosta bilo. Dosta nam je bila diskriminacija i zabrana govora u Jugoslaviji. Sada smo u slobodnoj domovini, neki kažu i demokratskoj, pa ako je tako i mi ćemo progovoriti.

Dana 17. siječnja 2009. godine, u Zagrebu održan je skup obilježavanja 65. godišnjice osnutka 10. zagrebačkog korpusa Narodnooslobodilačke vojske. Na tom skupu okupili su se jugo-nostalgicari, možete govoriti što hoćete, no upravo to jeste.

Iako govorite da svatko mora poštovati Ustav Republike Hrvatske, vi ga prvi niste poštovali i prekršili ste ga otkrivanjem u Haagu državnih tajni. Prvo ga vi ne poštujete kada govorite da ste stavili temelje za slobodnu Hrvatsku. Gospodo, nakon Jugoslavije i takozvanog bratstva i jedinstva Hrvatska je vodila 5 godina teške bitke, krv je tekla u potocima, a nizala se žrtva za žrtvom. Ti ljudi krenuli su u boj za domovinu i granice koje su bile još prisutne za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske.

Ako niste upoznati s povijesti, upravo se 1941. godine, dana 10. travnja u Zagrebu proglasila putem radio prijemnika Nezavisna Država Hrvatska (NDH). Nakon mnogo godina, stoljeća i bitaka za slobodnom Hrvatskom,

proglasio ju je Slavko Kvaternik. Vi to nikada ne ćete priznati, jer pišete svoju povijest, a onu istinu povijesnu omalovažavate i izmišljate laži o istoj. Na vašem skupu, ne samo ovom, nego svim ostalim skupovima gdje se skupljaju jugo-nostalgicari, vrlo je vjerojatno da se baš nalaze među vama zločinci koji su već 1945. svoje ruke okrvavili nedužnim stanovništvom, nevinim Hrvatima, majkama i djecom Hrvatske.

Očito da niste svjesni da današnje Hrvatske ne bi bilo bez pravih nacionalista, nacionalista kao onih i iz 1941. Upravo su ljudi koji su štovali tu ideologiju, koju vi nazivate zločinačkom i 1991. krenuli u boj za jedinu nam domovinu. Možda zaboravljate, ali u crnim odorama s ustaškim znakovljem, HOS-ovci i ostali vojnici bili su spremni dati svoj život ili su ga dali. Sjećate li se i danas brigada pod imenom "Jure Francetić" ili "Rafael Boban"? Te brigade nisu bile komunističke odnosno kako vi volite reći antifašističke, kakve su bile brigade, samo ime govori, a upravo su vojnici, naši vitezovi tih brigada stvorili ovu današnju Republiku Hrvatsku.

Hrvatski antifašisti na čelu s maršalom Josipom Brozom Titom nisu spasili čast hrvatskoga naroda, oni su je okaljali već 1945. s najgorim, nakon rata nikada kaž-

njenim zločinom Bleiburgom. Možda je i bolje da ne nabrajamo ostale zločine koje su počinili partizani nad nevinim stanovnicima.

Ako nijedan zločin nema opravdanja, kako to da vi vaše zločine uvijek opravdate i uvijek nađete opravdanje? Po čemu ste vi to zaslužili imati opravdanje za milijun žrtava koje je počinio antifašizam odnosno komunizam u Jugoslaviji? Za zločin iz osвете ne postoji opravdanje, jer danas ako mi ubijemo nekog starog partizana za kojeg znamo da je radio zločine nad našim predcima ići ćemo u zatvor. Tko je od vaših kolega iz partizana ikada vidio zatvor, bio iza brave? Nitko. Naveli ste u govoru da su oni iz 1941. ubijali iz rasne, nacionalne ili vjerske pripadnosti.

To su čiste laži vas komunista. Objasnite nam, zašto je u NDH postojala Srpska Pravoslavna Crkva, zašto je Počelnik dr. Ante Pavelić prvi izgradio u Zagrebu džamiju?

Zašto je postojala ona poznata izreka u NDH:

"Brat je mio koje vjere bio."

U NDH logorima stradali su samo politički protivnici koji su se borili protiv te domovine, a kada vam netko napadne domove i narod, valja se braniti, zar ne? Ako govorimo o rasnim zakonima, postojali su i u NDH, no objasnite nam kako je trener boksačke reprezentacije u NDH upravo bio crnac Jimmy Lyggett?

I mi ćemo kao i vi ići korak dalje i reći da se pokret iz 1941. i pokret iz 1991. ne može usporediti s onim vašim koji je stvoren da sruši Hrvatsku domovinu i dođe na vlast masakrom nad hrvatskim stanovništvom. Vi ste se borili pod trobojnicom s petokrakom, a mi smo se borili pod Hr-

vatskom trobojnicom i Hrvatskim grbom, istim onim koji se vijorio 1941. godine, istim onim koji je u našim srcima bio i 1991. Povijest ne možemo mijenjati, tu ste gospodine Mesiću u pravu, no, ne možete ju ni lažirati kako vi i vaši drugovi to godina ma činite.

I za kraj poručujemo vam da mi

ne ćemo više dozvoljavati da trujete svojim lažima našu domovinu, ne ćemo dozvoliti da pljujete po prolivenoj mučeničkoj krvi našeg naroda. Pozdravljamo vas starim hrvatskim "pokličem" ponosnim i pravim domoljubnim

Za Dom Spremni!

NOVA SVEUČILIŠNA BIBLIOTEKA, ARHITEKTONSKI DINOSAUR

dr. sc. Ivo Derado, München

Bez ekoinovacija, biblioteka na modernom kampusu u Splitu je arhitektura prošlosti bez budućnosti. Za temperiranje zgrada u modernom svijetu se troši gotovo polovicu globalne energije. Zato je već davno razvijena eko-građevinska tehnologija. Solarno hlađenje i grijanje zgrada s pasivnom izolacijom danas je ekonomski imperativ.

Iz današnjeg eko-booma se prognozira da će Europa do 2050. godine ekološki sanirati sve stare građevine. Efikasnija gradnja i stalno uvođenje inovacija u građevini se sustavno nastavlja, državno subvencionira i zakonski regulira!

Čak šeci, bogati naftom, investiraju u ekoarhitekturu. Na primjer, princ nasljednik Mohamed el Natjan stavio je na raspolaganje za inovativnu arhitekturu 15 milijardi dolara. Europski arhitekti im grade nebodere koji ne samo da ne troše vanjsku energiju, nego proizvode električnu energiju i time neboderi postaju istodobno ekodomicili i električne centrale.

Energetska učinkovitost je nova čarobna riječ u građevini! Kod svečanog otvorenja 19.12.2008. „hrama knjige teškog 250 milijuna kuna“ nema ni spomena te riječi prema obavijestima iz dnevnog tiska. Zgrada tih dimenzija na sveučilišnom i znanstvenom kampusu trebala bi biti svjetionik ekoarhitekture i zeleni početak Silikon Valley za obnovljive energije u Splitu koji ima dvostruko veću insolaciju negoli

Njemačka! Njemačka je danas prvak u obnovljivim energijama. Za razliku od prije, danas svjetski koncerni investiraju u obnovljive energije, jer kalkuliraju da je to industrija budućnosti, veća od automobilske industrije!

Sunčana toplina i solarna električna energija, pasivni i aktivni sistemi grijanja i hlađenja, toplinske pumpe, novi aktivni izolacijski materijali, prozračivanje prostorija suprotnom cirkulacijom toplog i hladnog zraka, inteligentna rasvjeta, vakuumom izolirani prozori, fotovoltai s koncentratorskim ćelijama i moderni solarni kolektori na južnim krovovima i fasadama zgrada su danas baza inovacija u ekoarhitekturi. Iz dana u dan dolaze nove inovacije u ekodomicilima. Ti

energetski integrirani inovativni domicili su dugoročno jeftiniji i ugodniji za stanovanje negoli klasični domicili.

Institut za ekoarhitekturu u Darmstadtu je testirao 24 moderne građevine s običnim staklenim fasadama i našao da trebaju godišnje za temperiranje zgrada između 300 do 700 kilovatsati po m². Danas normalno energetski pasivne zgrade s modernom izolacijom troše godišnje 30 kilovatsati po m². Nadajmo se da ovakva energetska katastrofa ne pogađa zgradu ekonomskog fakulteta na kampusu!

Većina europskih zemalja, kako bi ublažila novu ekonomsku recesiju, investira milijarde u ekoarhitekturu škola i sveučilišta, jer obnovljive energije ne rješavaju samo klima probleme nego stvaraju nova radna mjesta.

Nadajmo se da će ostala najavljena polovica investicijskog kapitala za izgradnju splitskog kampusa biti racionalnije i inovativnije iskorištena negoli do sada! U Njemačkoj se tvrdi da danas tzv. „Energetske zgrade plus“ koje ne troše energiju nego je proizvode koštaju 10-15 % više od klasičnih i da se amortiziraju u 10 do 12 godina. U Splitu, radi povoljnijih klimatskih uvjeta, ekogradnja bi bila znatno jeftinija!

STANKOVIĆ I HRT SPAŠAVAJU MESIĆA OD NJEGOVIH IZJAVA

Branko Stojković, Bjelovar

Nedugo izjave predsjednika Stjepana Mesića izazvale su u Sloveniji veliko zgražanje i ljutnju. Mesić je izjavio za hrvatske medije:

„Da nije bilo hrvatskih partizana, Slovenci bi gledali more s udaljenosti od 20 kilometara“.

Predsjednik Mesić u emisiji „Nedjeljom u 2“, pokušao je objasniti što je točno htio reći kada je spočitao Slovencima da bi gledali more s 20 kilometara udaljenosti da nije bilo hrvatskih partizana. Ta izjava ne samo da je u Sloveniji izazvala velike rasprave, nego je ona uvrijedila cijelu slovensku državu.

Četiri slovenska građanina bila su gosti u emisiji HRT-a 1 „Nedjeljom u 2“. Mesić je tu kazao: Moje riječi su vađene iz konteksta. On je nadalje istakao da su na kraju 2. svjetskog rata glavne slovenske snage bile su raspoređene na drugim frontama, dok je većina hrvatske 4. armije oslobađala slovensko primorje. Mesić je opet ponovio:

„Moje riječi izvađene su iz konteksta. Dajte mi nečiju rečenicu da je ja tumačim, naći ću stotinu razloga da se tog čovjeka objesi.“

Eto tako se je tu branio Mesić, od svojih nepromišljenih izjava. Kada je voditelj Aleksandar Stanković postavio pitanje kako riješiti hrvatsko-slovenski spor, Mesić se je opet izrugao:

„Neka nam Slovenci dodaju loptu“.

On je to povezivao sa svjetskim rukometnim prvenstvom koje se održava u Hrvatskoj. I to je odgovor jednog predsjednika države. Mesiću su stalno krive neke – žrtve „samo nikad on nije kriv za ništa“. Hrvatski je diplomat izašao iz dvorane VS-a za vrijeme govora libijskog predsjednika, to je bio razlog što je Gadafi u svom pismu Mesiću napao Nevena Juricu. To je razlog, ističe Mesić

što Hrvatska nije dobila plin iz Libije. U emisiji kod Stankovića Mesić nadalje odgovara na pitanja voditelja:

„Više puta sam bio zaljubljen u Slovenku, ne jednom. Nije sretno završilo, ali sretno sam bio zaljubljen... Ja sam odmah odjenuo 'Murino' odijelo da se vidi kako ne idemo na zaoštavanje sa Slovencima, nego da surađujemo... Da ne ispadne: Ne kupujte slovensku robu.“

Plinska kriza u Hrvatskoj otvorila je i nove sukobe između Mesića i Sanderove administracije, koji si međusobno predbacuju za odgovornost:

„Netko je morao (ot)ići u Rusiju.“

U emisiju 18. siječnja 2009., HRT-a 1 „Nedjeljom u 2“, bio je pozvan slovenski pjevač Zoran Predin, gradonačelnik Ljubljane Zoran Janković, glumac Radko Polić i bivši košarkaš Peter Vilfan. Navodno oni su se složili da za krizu i hladni rat sa Slovenijom nisu krivi hrvatsko-politički odnosi. Oni su predložili da obje vlade zajedno sjednu za stol i da surađuju. Mesić tu u emisiji podsjeća hrvatske građane:

„Ja zastupam Hrvatsku, mi smo svim silama podržavali Sloveniju da uđe u EU, a ona to sad nama priječiči.“

U Hrvatskoj za krizu sad je kriva nestašica plina, Slovenci i tko zna tko, samo ne ova totalno nesposobna politika. Bacanje prašine hrvatskom narodu u oči je svakodnevno, a – izgleda - hrvatski narod uživa tome i u vlastitoj propasti. Moram kazati da onaj tko istinu sakriva „lupež“ je kao i oni. Mesić u emisiji uveseljava humorom gledatelje, kao „šou humanista“, ali ne daje važne i ozbiljne odgovore – gdje je Hrvatska? Pitam se: što je ljudsko pamćenje? I što je izmučeni um naroda? Zašto ljudi dopuštaju sva ta ponižavanja od vodećih političara. Oni koji su gledali emisiju mogli su vid-

jeti brojne Mesićeve „skečeve“, gdje je on pričao kad su došli slovenski specijalci na slovensko-hrvatsku granicu, da će on drugi put pozvati DVD vatrogasce da ih pošpricaju. Četiri Slovenci koja su bila gosti kod Stankovića, morali su tu liti hvalospjeve, nitko od njih nije izustio kakvu kritiku ili išta upitao Mesića.

Slučajno sam gledao emisiju na programu HRT-a 2 u subotu 20. 12. 2008., koja se zove „Noćna mora“, a koju vodi Željko Malnar. Ta emisija je imala za cilj da degradira cijelu slovensku naciju i da je vrijeđa. Tu večer pitao sam se gdje su sve te hrvatske državne službe i zašto to dopuštaju. Isticali su cijelo vrijeme:

„Ja Slovenci ne ću imati u emisiji“.

Braco Rom je kazao:

„Cigani trebaju podjarmljivati Slovence i trebaju biti peta kolona.“

Telefonom su se javljali razni ljudi u emisiju, a pljuvanje po Slovencima se je nastavilo od subote na nedjelju do ranih jutarnjih sati. Bilo je tu priče kako je jedan Hrvat kupio namještaj za 20.000 kuna, a kada je saznao da je slovenski, odmah ga je vratio. Bilo je tu ratnih pokliča: za jedan sat osvojimo Sloveniju, ..., što hoće ti alpski Srbi... Onda se je telefonom javio jedan gledatelj i kazao:

„U Hrvatskoj ima svakakvih nacija, a najmanje ima Hrvata, nađite mi jednu čistu hrvatsku obitelj.“

Netko je dobio tu:

„Jeste li vidjeli kako izgledaju slovenska dvorišta i fasade, sve je puno smeća... Pridružujem vam se da osvojimo Sloveniju.“

Pitam na kraju:

Gdje su ti pametni ljudi u Hrvatskoj, da mogu to sve slušati?

MIŠLJENJE SINDIKATA O PREMJEŠTAJU I RASPOREDU SLUŽBENIKA U CARINSKOJ UPRAVI REPUBLIKE HRVATSKE

Željko Popović, predsjednik NSCH, Zagreb

Nezavisni sindikat carinika Hrvatske zaprimio je obavijest o kadrovskoj promjeni u Carinskoj upravi, u dopisu kl.: UP/I-112/02/08-01/740 i Ur. broj: 513-02-4093/1-09-5 od 13. siječnja 2009. godine, Službe za organizaciju, pravne poslove, razvoj i obuku kadrova i opće poslove, kojeg smo zaprimili 16. siječnja 2009. godine, da je određeni navedeni službenik raspoređen privremeno na položajno mjesto pomoćnika ravnatelja CURH.

Sa žaljenjem još jednom moramo konstatirati da socijalni dijalog, koji se treba manifestirati u međusobnom uvažavanju socijalnih partnera, poštivanju zakona i drugih propisa i pravila Deklaracije Svjetske carinske organizacije, carinskog kodeksa, koji ne samo da ne funkcionira, već se i dalje nastavljaju čistke po Carinskoj upravi, smjenjivanja stručnih i sposobnih višegodišnjih carinskih službenika, te postavljanja politički i nepotistički podobnih osoba, temeljenih isključivo na kriteriju podobnosti, a ne sposobnosti.

Kao što smo i ranije upozoravali javno na procese koji se događaju u Carinskoj upravi, brutalne politizacije, a koji se nalazi izvan profesionalnih kriterija carinske službe, zakona, pravila i CARDS 2001 programa depolitizacije, Vi uporno i temeljito nastavljate zacrtane planove i ciljeve svoje partije, a gdje se u ulozi ravnatelja Carinske uprave i člana predsjedništva političke stranke nalazite u nedozvoljenoj poziciji, gdje na takav način direktno utječete na opisane procese, brutalne i smišljene politizacije kadrova, posebno onih na rukovodnim mjestima u procesu koji konti-

nuirano traje od 1995. godine, a kulminaciju postiže 2004. godine, kada ste Vi imenovani ravnateljem CURH.

Jedina prepreka na tom putu Vam je neovisni sindikat, koji se nalazi izvan Vašeg utjecaja i kontrole, koji će ponovo sudskim putem zatražiti opravdano poništenje svih odluka poslodavca koje su nezakonite, a upravo se odnose na zapošljavanje i premještaje službenika Carinske uprave, a gdje se dužno niste savjetovali po tom važnom pitanju za carinske službenike, koji bitno utječu ne samo na materijalni i socijalni položaj, već i na profesionalnu karijeru u službi, sa grubim kršenjem ljudskih i građanskih prava iz Ustava RH, a gdje se na ovakav način ne sagledavši utjecaje zapošljavanja ili premještaja službenika u Carinskoj upravi, na položaj postojećih uposlenika, stvorili vlastitu vojsku političkih i nepotističkih podobnika.

Kako Vam je ta tužba Sindikata za poništenje donesenih odluka itekako bila važna i značajna za ispunjenje vaših političkih i drugih ciljeva, jer ste je nemoralno povukli sa suđa u suradnji sa tada novoizabranim predsjednikom CSH, početkom 2006. godine, tako će i ova ponovljena iskreno se nadam imati utjecaj da se na temelju opisanih okolnosti, trajno povučete sa bitnog mjesta u carinskoj službi i struci.

NSCH ne prihvaća niti ovaj predloženi, a niti jedan drugi raspored službenika na položajna mjesta ili druga radna mjesta u carinskoj službi, koja su politički ili nepotistički motivirana, jer je to dio kodeksa carinskih službi u Svjetskoj carinskoj organizaciji, kojoj je i Republika Hrvatska, pridruženi član.

Sve ovo opisano se može dokazati na zadnjim i svježim primjerima kroz slučajeve u Carinarnici Pula, g. Kreše Majića i gđe. Gordane Vidaković, gdje je ih pročelnik predložio, a Vi ste ih rasporedili na položajna mjesta predstojnika ispostava, nedavno zaposlenih osoba u carinskoj službi bez potrebnih uvjeta za raspored, zatim omogućavanja primanja plaće g. Denisu Milevoju raspoređenog na položajno mjesto voditelja CO Kanfanar, koje fizički ne postoji, a niti postoje raspoređeni službenici u tom carinskom odjeljku, iako navedeni već dvije i po godine prima plaću voditelja tog odjeljka, za koju imamo i njegovo pismeno priznanje da isto ne postoji. Zatim slučaj prijema u carinsku službu, načelnika Općine Žminj, g. Ratka Jeromele, koji istovjetno radi na dva radna mjesta u isto vrijeme, carinika III i načelnika Općine Žminj, koji je nedavno isto tako zaposlen bez znanja i obavijesti Sindikatu.

Zatim nezakonitog prijama prijateljice pročelnikove žene, gđe. Ingrid Dragojević, koja je nakon prijave Sindikata Upravnoj inspekciji, sama napustila službu.

S druge strane, carinske službenike koji su predano i odgovorno radili svoj posao, poput najpoznatijeg slučaja javnosti, g. Roberta Matijevića, zatim, g. Željka Popovića, ali i mnogih drugih, upravo ste smjenjivali i pokušali ili postavljali na ona radna mjesta, gdje niti u snu neće moći pronaći bilo kakvo neovlašteno postupanje s carinskom robom a posebno trošarinskom, koji se opisuju kao šverc ili kriminal.

Nezavisni sindikat carinika Hrvatske dužan je o ovim procesima kadroviranja u Carinskoj upravi, koji se temelje na političkoj korupciji, nepotizmu i podobnosti upoznati još jednom sve važne subjekte.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (14)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Nije presudno da samo američko pravosuđe prihvati ili odbaci moju upućenu im kaznenu prijavu protiv njihovog građanina GEORGE SOROSA. Ovaj je slučaj tako prilagodljiv pa početak IKAKVOG sudskog procesa zapravo označava početak velikog pospremanja LOKALNIH, REGIONALNIH I GLOBALNIH KRIMINALACA.

Svi oni su u takvim međusobnim vezama da primjerice početak sudskog procesa "biznismenu" DRAGI VRBANCU i mojoj malenkosti, optužnica je podignuta, automatski otkriva i načine kako ostali kriminalci reketiraju ljudsko društvo kao sustav. Kako reketiraju mene kao pojedinca, hrvatski narod kao društvo, kako se upravo spremaju nametnuti sustavni reket i američkom društvu... i cijelom svijetu.

"ODABRANI" nas stavljaju pred gotov čin.

Stoga čvrsto stoji panična izjava jednog od njih, prevaljena preko ustiju AREPAPAGAJE: "ILI MI, ILI ONI!"

Pobjeda preplanulog OBAME ukazuje "kako je stigao čas." Svakim trenutkom sve više uočavamo tko zapravo stoji iza ove "revolucionarne promjene" na vrhu Amerike. Doslovce je BARACK OBAMA počeo jesti iz ruku onih koji su početkom devedesetih godina zadnjeg stoljeća prošlog tisućljeća, stvarali temelje jedne FASISTIČKE SVJETSKE NADVLADE.

Možda je OBAMA poslužio sumnjivcima kao egzotičan omot

"smrdljivog i opasnog proizvođa"?! Svaki se AMERIKANAC, PA I JA KAO HRVAT, mora zapitati:

"ŠTO JE I TKO JE ZAPRAVO POBIJEDIO NA OVIM PREDSJEDNIČKIM IZBORIMA? VRAĆA LI UPRAVO BARACK OBAMA ULOG ONIMA KOJI SU MU UVELIKE POMOGLI DA SE PRESELI U BIJELU KUĆU?!"

Očito je kako su protagonisti buduće svjetske NADVLADE duboko zagrabili u kasu uzajamne pomoći, kako bi "privoljeli" američko biračko tijelo da zaobiđu i one koji im priječe (samo) proglašenje njihove NADVLADE.

Kako bi ovom "demokratskom procedurom" što lakše zavladao i najvećim dijelom GLOBUSA. Nakon što je njihov samozatajni MOJSIJE 1991. godine iz Francuske najavio kako će im i Amerika jesti iz ruku,

njegov BILL 1992. godine stiže u BIJELU KUĆU. Za CLINTONOVIM mandata, ako pažljivije analizirate, PRIPREMA SE "IZMIŠLJENA

OPASNOST" u liku i djelu OSAM BIN LADENA, zar ne?

I taj "naj-musliman" među muslimanima počinje "trenirati" Ameriku po američkim ciljevima. OSAM-DEVET GODINA JE TRAJAO "TRENING", KAKO BI PROTAGONISTI SVJETSKE NADVLADE PREDSTAVILI SVIJETU OSAMU BIN LADENA KAO GLOBALNU OPASNOST.

Što bi se dogodilo da kojim slučajem 2000. godine nije odreagiralo američko pravosuđe, dodije-

livši pobjedu na izborima za predsjednika SAD-a GEORGE BUSHU?!

Dogodilo bi se:

"DANAS JE AMERIKA ZAHVALNA!! TO JE POSEBNO ISTINA JER JE AMERIKANCIMA UPRAVO NA ADEKVATAN NAČIN OBJAŠNJENO DA ETO, POSTOJI VANJSKA OPASNOST, KOJA GLE, RUSI I 'BLIZANCE', PENTAGON, NEW YORK, WASHINGTON...

NIJE BITNO DRAGI MOJI AMERIŠTO SMO MI IZ SVJETSKE NADVLADE OVU OPASNOST UZGAJALI OD 1992. GODINE PA SVE DO DANAS 11. RUJNA 2001. GODINE.

BITNO JE DA TA OPASNOST UGROŽAVA NAŠU-VAŠU SIGURNOST I OPSTOJNOST. KAO ŠTO VI ZAHTIJEVATE, TAKO ĆE I OSTATAK SVIJETA STREMITI, DA IH MI IZ SVJETSKE NADVLADE OSLOBODIMO TE NAPASTI I ZLA.

JER SVAKI SE ČOVJEK BOJI NEPOZNATOG, ZAR NE!?

MI SMO VAMA AMERIKANCIMA NA PLASTIČAN NAČIN PREZENTIRALI SCENARIO I PREDSTAVU ŠTO VAM SE UPRAVO DOGODILO I ŠTO ĆE VAM SE UBUDUĆE DOGAĐATI AKO SE NE ODREKNETE VAŠIH LJUDSKIH PRAVA U ZAMJENU ZA GARANTIRANI BOLJITAK KOJI ĆE VAM PODARITI SVJETSKA NADVLADA!"

Nije teško niti predvidjeti da bi osim samozvanog MOJSIJE HENRIJA KISSINGERA itko drugi izrekao ovu poruku AMERICI.

Njom bi ujedno "pojasnio" na što je zapravo mislio kada je svoja naklapanja iznosio na BILDERBURŠKOJ KONFERENCIJI održa-

noj 1991. godine u FRANCUSKOJ. Doista je neprihvatljivo da tipovi poput dugovije kog HENRYA KISSINGERA ILI GEORGE SOROSA bez ikakvih konzekvenci cijeli svoj život vlastitim rašljastim jezicima palacaju po ljudskom društvu kao sustavu.

Upućuju prijetnje LJUDSKOJ RASI, kako će je kad-tad staviti pod potpunu kontrolu. Zar i "gazda" IZRAELA smatra kako će sa skupinom visokopozicioniranih pla-

ćenika i ništarija ljudski rod podrediti sebi?! Čemu se onda nadamo mi već odavno reketirani HRVATI, ako se takvo što upravo sprema u AMERICI?

Zaista, potezi pobjednika BARACKA OBAME otkrivaju nam tko i što se sve nadvilo nad BIJELU KUĆU. CLINTONICA, OLBRAJTICA, gubitničko "grlo" KERRY, pa sveprisutni BILL... Ovi potezi ujedno predviđaju kako će sumnjivci osim SENATOM, manipulirati i

preplanulim PREDSDJEDNIKOM SAD-a... kao što su svojevremeno OSAM GODINA UZASTOPCE kontrolirali i glavu BILLA CLINTONA. Poglavito kada je MONIKA IMALA PUNE "RUKE" POSLA. A katolici poput NOVOPEČENOG POTPREDSJEDNIKA ili "filantropa" BUFFETA mogu samo slijegati ramenima i bespomoćno promatrati zadnji čin predstave zvane "temeljita reforma".

GOSPODINE STOJKOVIĆU, ŠTO VAM BI?

Diana Majhen, Zagreb

Vezano za članak g. Branka Stojkovića pod nazivom "HAKO je lopovska i prevarantska organizacija", moram se osvrnuti na njegov više nego nepriličan odnos prema psima, kao i na postupanje prema istima.

Bilo bi dobro da g. Stojković bar

pokuša shvatiti da je pas jednostavno životinja, nikakvo podmuklo biće vezano uz sotonu, sotonu-

stičke obrede i ne znam više što još ne. Koliko sam shvatila iz članka, vlasnik se psa pristojno ispričao g. Stojkoviću, nakon čega je g. Stojković psa šutnuo.

Sigurno se radilo o nekom malom siročiću od psa. Da je g. Stojković takav heroj pa je, na primjer, kako on ponosno navodi "šutnuo u njušku" jednog kavaskog ovčara ili srednjoazijca, već bi stajao negdje u redu u kakvoj bolnici gdje bi mu netko, na žalost, pokušao spasiti ostatak te noge.

No, izivljavanje nad slabijima g. Stojkoviću izgleda sasvim pristojno ide. E, da se to dogodilo s nekim od mojih pasa, ne znam tko bi prije "objasnio" g. Stojkoviću da su takve stvari nedopus-

tive, moji psi ili ja. Ali sam sigurna da bi to objašnjenje zapamtio za sva vremena.

Ovakvo neogovorno širenje mržnje prema životinjama sasvim dovoljno govori o onome tko to prakticira. A nazivanje ljudi koji se s psima družu bolesnima, osnov je za jednu poštnu kolektivnu tužbu svih vlasnika pasa protiv g. Stojkovića.

S obzirom da sam i sama vlasnica nekoliko pasa, ovakvo neogovorno pisanje i vrijeđanje mene osobno ne može ublažiti čak ni činjenica da se radi o očito jako netolerantnom čovjeku, s kojim doista u budućnosti ne želim imati nika kve veze.

FRANJO TUĐMAN DOPELJAO JE STJEPANA MESIĆA I DRŽAO GA KRAJ SEBE KAO AĐUTANTA

Branko Stojković, Bjelovar

Udruga za hrvatski identitet i prosperitet, kojoj je na čelu prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, nedavno je objavila zbornik radova s prošlogodišnjeg okruglog stola održanog na temu „Rasprava o

doktrini medijskog rata u Hrvatskoj". U njima su obrazloženi akteri i mehanizmi „medijskog rata protiv Hrvatske". General Davor Domazet – Lošo izdao je svoju četvrtu knjigu pod nazivom:

„Hrvatska je pretvorena u lovište

kojim hara vučiji čopor".

A prof. dr. sc. Zdravko Tomac koji je nazočio zajedno s njima, naznačio je da Zbornik donosi iznimno važne tekstove među kojima:

„U medijima vladaju mesičisti, a proganjaju se tuđmanisti“.

Optužili su hrvatske medije da:

„Onaj tko želi da ga oni paze mora biti ateist, prikazivati vjeru kao primitivizam i napadati katoličku crkvu kao navodno profitnu organizaciju, a bastion ustaštva i nacionalizma.“

Zdravko Tomac, autor je knjige „Obraćanje od komunista do vjernika“. U Zborniku je objavio, tj. definirao „Deset sotonskih pravila“, koja prihvaćaju vodeći političari Hrvatske. I da Stjepan Mesić otvara medijski prostor onome tko je spreman neobjektivno govoriti o prvom hrvatskom predsjedniku Dr. Franji Tuđmanu. Prostor će (isto) dobiti apologeti Haaškog suda, koji će tvrditi da je taj sud pravedan. Te da je poželjno „kriminalizirati branitelje“, i lažno ih optuživati. Invalide „Domovinskog rata“, dapače treba prikazivati da nisu domoljubi, tj. Hrvati, nego „srebraljupci“, jer izmislili su dijagnozu za svoju visoku mirovinu. Tomac nadalje kaže:

„Morate biti titoist, veličati Tita kao najvećeg sina hrvatskog naroda“.

Isto tako poticati lijepe uspomene na (bivšu) Jugoslaviju, bratstvo i jedinstvo nacija... Sin Balkanske zajednice simbolično će biti Stjepan Mesić, bivši Vrhovni komandant JNA i predsjednik predsjedništva SFRJ-a, odnosno današnji hrvatski predsjednik Mesić s dva mandata. Koji će i dalje negirati zločine armije i bivših komunista.

A uveličavati ustaške zločine i izmišljati da su sad opasnost za Hrvatsku. Davor Domazet – Lošo kaže:

„U Hrvatskoj postoje razne udru-

žbe koje promiču doktrinu rasko-la hrvatskog naroda“.

To dokazuje kao „tračesiječanjski vučji čopor“, koji raskida sve što je nacionalno hrvatski, i to od 2000. godine kada su zasjeli na vlast. Oni medije nazivaju teroristima i plaćenicima. Ja mislim da sve to nije ni malo pošteno, da „tuđmanisti“ i „mesičisti“ ratuju preko leđa ovog izbezumljenog, gladnog, nezaposlenog naroda i socijalno obespravljenog. Mislim da su svi oni krivi za to što je ovakva katastrofalna situacija u Hrvatskoj. Što je onda čudno zašto su novinari likvidirani i premlaćivani u našem društvu?

I zašto aktualna politika okreće sve na Slovence, a „u banani smo“ kao država. Najvećih dijela nema, nego vladaju samo nedjela, devastacija za općeg čovjeka. Još se provode izbori i biraju kandidati, a slom gospodarstva i ekonomije gledamo svakodnevno. Ne pomaknemo se niti jedan centimetar unaprijed. U blokadi smo na svim područjima. Mediji i politika nemaju drugog posla, nego da obmanjuju ljude i dezinformiraju javnost.

Moja mama mi je nekada znala reći: tko s đavlima tikve sadi, poslije mu đavli te tikve razbijaju

u glavu. Tako su i Dr. Franjo Tuđman i HDZ-e od samog početka stvaranja nove Hrvatske države ustoličili Stjepana Mesića, a sada od njega dobivaju po glavi, jer su to tražili. Hrvati trebaju stvoriti „novi istinski pokret“, koji bi razvlastio „jedne“ i „druge“, s mjesta kojima očito nisu bili do-rasli. Nego su samo krali i pljačkali ovaj narod.

Ne ljuti se narode, ako sad uzmem ove dijamante, ne ljuti se narode ako sad uzmem ovo zlato, ne ljuti se narode ako sad uzmem ove milijarde, ... itd. Pa što je onda ovdje narod?

Svako jutro ovdje u Hrvatskoj ljudi se bude bez posla. Nije mi jasno što mladi rade, i zašto se sve to dozvoljava?

Političkom nasilju nema kraja. Bezizlazna situacija je bezgranična. Sve zato što niste htjeli posumnjati u „divno čudo“, komunističku ratnu frakciju, koja je sve ovo izrodila. Priče o zaboravljenim junacima sada postaju aktualne. Stjepan Mesić je ovih dana u svom uredu primio bivše komuniste, te ih navodno bude i odlikovao za zasluge stvaranja Hrvatske, po prijedlozima - rekonstrukcije. To je sve poigravanje i izrugivanje naroda.

UMIRE LI BOSNA I HERCEGOVINA?

dr. Muhamed Borogovac, Predsjedništvo Nacionalnog kongresa Republike BiH, Sarajevo

SAOPŠTENJE ZA JAVNOST

Dana, 10. januara 2009. SRNA je prenijela vijest da je zakazana sjednica Parlamenta BiH za srijedu 21. januar 2009. na kojoj će biti pokrenute ustavne promjene. Da bi shvatili šta to znači za budućnost Bosne i Hercegovine potreban nam je slijedeći kratak uvod.

Bosna i Hercegovina do danas postoji, tj. RS nema pravo na referendum i niko je ne bi priznao ako bi se otcijepila, jedino zato što Daytonski ustav nije legalan. A Daytonski ustav nije legalan jer nije usvojen u skladu sa procedurom, koja je definisana u Ustavu Republike BiH.

Naime, u članu 268 Ustava Republike BiH, koji nosi naslov "PROMJENA USTAVA REPUBLIKE BOSNE I HERCEGOVINE" definisano je kako se legalno mijenja Ustav Republike BiH.

Član 268:

1. Prijedlog da se pristupi promjeni Ustava Republike Bosne i Hercegovine mogu podnijeti: svako vijeće Skupštine Republike, Predsjedništvo Republike, Vlada Republike i najmanje 30 poslanika u Skupštini.

O prijedlogu da se pristupi promjeni Ustava Republike Bosne i Hercegovine odlučuje Skupština na zajedničkoj sjednici Skupštine.

2. Nacrt akta o promjeni Ustava utvrđuje Skupština na zajedničkoj sjednici Skupštine.

Nacrt akta o promjeni Ustava Skupština stavlja na javnu raspravu.

3. Nakon provedene javne raspra-

ve o nacrtu akta o promjeni Ustava, Komisija za ustavna pitanja Skupštine utvrđuje prijedlog akta o promjeni Ustava.

O prijedlogu akta odlučuje Skupština na zajedničkoj sjednici Skupštine. Promjena Ustava usvojena je ako za nju glasa dvije trećine od ukupnog broja poslanika svakog vijeća Skupštine.

4. Akt o proglašenju promjena Ustava donosi Skupština na zajedničkoj sjednici Skupštine.

5. Ustav Republike Bosne i Hercegovine može se mjenjati Ustavnim amandmanima ili Ustavnim zakonima.

Ništa od ovoga gore navedenog nije urađeno kod donošenja Daytonskog "ustava". Znači, Daytonski ustav nije legalno usvojen. Pogotovo je važno to što Daytonski Ustav (Aneks 4) nikad nije izglasan dvotrećinskom većinom svih delegata Skupštine Republike BiH.

I ne samo to. Ni finalna verzija Daytonskog UGOVORA (dakle, svih 12 aneksa), svečano potpisana u Parizu, nije RATIFIKOVANA u Skupštini Republike BiH, što je

Biljana Plavšić i Milorad Dodik

moralo biti urađeno po članu 207, Stav 4, Ustava R BiH da bi međudržavni Daytonski UGOVOR bio legalan. Dakle, ne vrijedi ni Daytonski UGOVOR (svih 12 aneksa), jer nije prošao RATIFIKACIJU, niti vrijedi Daytonski USTAV, sadr-

žan u Aneksu 4, koji nije prošao kroz propisanu PROCEDURU PROMJENE USTAVA.

U Daytonskom "Ustavu" je materija promjene Ustava regulisana veoma kratko, članom X, stav 1, koji slijedi.

Član X

Izmjene i dopune

1. Postupak za izmjene i dopune

Izmjene i dopune ovoga Ustava mogu se donositi odlukom Parlamentarne skupštine donesenom dvotrećinskom većinom prisutnih delegata koji su glasovali u zastupničkom domu."

U srijedu 21. januara 2009. poslanici iz redova SNSD, SDA i HDZ pokreću promjenu Ustava po proceduri opisanoj ovim članom X Daytonskog ustava. Okvirni prijedlog po kojem će se obaviti ta promjena Ustava je ono što je dogovoreno između Dodika, Tihica i Čovića u Prudu.

To će značiti definitivni diskontinuitet sa Republikom BiH. Dakle, bez obzira na žestok otpor naroda i članstva stranke, Sulejman Tihić i vođstvo SDA idu u finalni obračun sa Republikom Bosnom i Hercegovinom. Ako Dodiku, Tihiću i Čoviću to pođe za rukom, a pored Silajdžićeve SBiH i Lagumdžijinog SDP-a vjerovatno hoće, onda će na teritoriji bivše Republike BiH ostati neka nedefinisana tvorevina za koju će se smatrati da je nastala 1995, u Daytonu, a ne vijekovima ranije. Tada će četnici biti jedna od strana koja je stvorila tu, Daytonsku tvorevinu, te će imati pravo i da je i ukinu. Dakle, Tihić, Dodik i Čović su pripremili smrtnu presudu državi Bosni i Hercegovini, a time i narodu koji još živi na njenoj teritoriji. Ukidanje Dana državnosti i Dana nezavisnosti je potpuno u skladu sa tom politi-

kom, jer država koja je obnovila svoju državnost 25. novembra 1943. i koja je priznata kao nezavisna 1992. prestaje da postoji. I raskid sa genocidom je logična posljedica te Tihćeve politike, jer je onda i genocid počinjen protiv neke bivše, istorijski mrtve države BiH, a ne protiv nove Daytonsko-Prudske tvorevine koja nastaje.

Ovo što se nama dešava je nečuvena tragedija, jer prvi put u istoriji svijeta su agenti neprijateljske države došli čak na samo čelo jednog naroda i države i oni nemilosrdno uništavaju taj narod i državu.

Ovaj vanredni Glasnik izdajemo sa ciljem da pozovemo sve Bosance i

Hercegovce da ga proširite i distribuirate gdje god stignete, da poslanici Skupštine BiH, ljudi koji su odgovorni za ovu tragediju, ne mogu u budućnosti govoriti da nisu znali šta rade kada su dizali ruku za kraj Bosne i Hercegovine.

UKIDANJE DANA DRŽAVNOSTI I DANA NEZAVISNOSTI JE NAPAD NA DRŽAVU BiH

Murat Muratović, predsjednik KBSA, Sarajevo

Otvoreno pismo Kongresa Bošnjaka Sjeverne Amerike (KBSA) svim poslanicima Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine:

Prema zakonskom prijedlogu upućenom u proceduru Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine (BiH), državni praznici u BiH trebali bi biti: Nova godina, Međunarodni praznik rada - 1. maj, Dan pobjede na nad fašizmom (Dan Euro-

pe) - 9. maj i Međunarodni dan za podršku žrtvama nasilja - 26. juni. Dakle, definitivno se ukidaju Dan državnosti BiH i Dan neovisnosti BiH.

Kongres Bošnjaka Sjeverne Amerike (KBSA) u ime sjevernoameričkih Bošnjaka smatra ukidanje Dana državnosti BiH, dana kada su građani BiH obnovili višestoljetnu državost BiH i Dana neovisnosti BiH, dana kada je Republika BiH primljena u Organizaciju Ujedinjenih Nacija, napad na državu BiH i sve njene građane i narode. To je

još jedan u nizu postdejtonskih napada na jedinstveno državno i društveno tkivo BiH. U svakoj normalnoj državi ukidanje Dana državnosti i Dana neovisnosti jednako je ukidanju države.

KBSA poziva sve poslanike u Parlamentarnoj skupštini BiH da se dostojanstveno suprostave usvajanju zakona koji krše zakone i Ustav RBiH, koji nište jedinstvenu, neovisnu, suverenu državu BiH, koji nište slobodno, civilno društvo u BiH, koji daju primat entitetima u odnosu na državu.

„BOŠNJAČKI“ POLITIČARI SABOTIRAJU EUROPSKI DAN SJEĆANJA NA GENOCID U SREBRENICI

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Svi svjetski i BH mediji su javili da je 15. januara 2009. Evropski parlament donio rezoluciju kojom se proglašava 11. juli za Evropski dan sjećanja na genocid u Srebrenici.

Nažalost, domaći izdajnici su odmah poduzeli korake da i ova rezolucija, kao i mnoge druge do sada, bude iskorištena protiv Bosne i Hercegovine i Bošnjaka. Oni su tu rezoluciju spretno dočekali saopštenjem "Asocijacije studenata Srebrenice" koje prenosi MINA od 15. januara 2009. i u kojem se već u naslovu kaže:

"Budućnost Srebrenice i Bosne i Hercegovine nije moguća bez istine, pravde i pomirenja".

Dakle, "studenti Srebrenice" koriste tu rezoluciju da poruče svijetu da je RS neupitna, a da je opstanak BiH uslovljen POMIRENJE. Znači, sudbina Bosne se predaje u ruke četnicima, jer ako oni odluče da nema pomirenja, onda nema ni Bosne i Hercegovine. Zašto je uopšte trebalo uslovljavati Bosnu i Hercegovinu u ovoj prilici?! To samo pokazuje koliko su izdajnici dobro organizovani i koliko su sptilni u politici rušenja države BiH, kako svaku priliku koriste da joj nanesu udarac.

Vjerovatno je ovu podvalu studentima podmetnuo neko od iskusnih starih udbaških kadrova iz Tihć-Izetbegović-Silajdžićeve vlasti, ali kakvi su to studenti, ako su dozvolili da budu ovako manipulisani protiv svoje domovine i svoga okupiranog zavičaja. Svugdje u svijetu su studenti revolucionarna snaga, otvorena za sve ideje, pronicljiva i buntovna protiv učmalih političara i uvriježenih mitova i stereotipa, a u Bosni i Hercegovini se studentski bunt svodi na pitanja u i oko menze, tj. u starom bosanskom stilu "pojes", popit i poklopit".

Dakle, umjesto da ovu rezoluciju

iskoriste za relativiziranje zločinačke tvorevine RS koja je počinila taj genocid u Srebrenici, umjesto da se konstatuje da zločinci ne mogu biti nagrađeni sa pola države, i umjesto da u svijet ode poruka da bi dalje razbijanje BiH bio nastava genocida, srebrenički studenti

relativiziraju Bosnu i Hercegovinu, riječima da "bez pomirenja nema BiH". A ako je samim žrtvama genocida upitna BiH, a neupitna je RS, onda su i Evropi vezane ruke da nam pomogne.

A neko iz naroda prokomentarisira

ovu vijest na portalu sarajevo-x riječima: "Sada će se sastati Tihić i Dodik i napraviće kompromis da Vidovdan bude dan sjećanja na sve žrtve rata."

SREBRENIČANIMA TREBA PRAVDA, A TO JE POVRATAK USTAVA REPUBLIKE BiH

Ibran Mustafić, predsjednik UO, Udruženja građana "MAJKE SREBRENICE I PODRINJA"

SAOPŠTENJE ZA JAVNOST

Nakon „euforije“ koja je nastala poslije donošenja Rezolucije Evropskog Parlamenta kojom je 11. juli proglašava Danom sjećanja, ne možemo, a da ne reagujemo, obzirom da su najnovijom Rezolucijom najzadovoljniji upravo oni koji već trinaest godina manipuliraju Srebrenicom.

Isti ti manipulanti doveli su narod na dijelu BiH na kojem dominiraju u vlasti u jednu beznadežnu situaciju, a samu Srebrenicu pretvorili u mrtvu opštinu u kojoj je stanje svakog dana sve gore i gore.

Iako pozdravljamo Rezoluciju Evropskog Parlamenta, nemožemo prećutati, a da istu ne nazovemo njenim pravim imenom, jer u protivnom Rezolucija će samo poslužiti manipulantom za novu manipulaciju probosanskohercegovačke javnosti.

Rezolucija Evropskog Parlamenta je samo jedan novi IN MEMORIAM Bosni i Hercegovini i Srebrenici koja apsolutno ništa ne znači, obzirom da ista Rezolucija nema nikakvu zakonsku snagu.

Da bi potkrijepili našu tvrdnju, podsjetićemo probosanskohercegovačku javnost da je Srebrenica još uvijek pod Rezolucijom 819 koja je donesena od strane Savjeta bezbjednosti UN, a da je pod istom Rezolucijom doživjela GENOCID koji je u Daytonu ozakonjen.

Bosanskohercegovački manipulanti, ovjekovječeni pod okriljem Stranke demokratske akcije i Islamske zajednice BiH čija je personifikacija aktuelni reisul-ulema, ugušili su inicijativu za donošenje ODLUKE Opštinskog vijeća Srebrenice o proglašenju iste DISTRIKTOM BiH po kojim bi Srebrenica i cijelo Podrinje doživjeli određenu satisfakciju, preživjele žrtve GENO-

menta se oglasio aktuelni Visoki predstavnik u BiH Miroslav Lajčak, koji izjavljuje da „Srebrenici dugujemo pravdu i sjećanje“.

Zahvaljujemo se na njegovoj izjavi i napominjemo da i bez Rezolucije Srebrenica ima sjećanje, ali da nama treba pravda.

Pravda ne treba samoj Srebrenici. Pravda treba cijeloj Bosni i Hercegovini, a pravde nema dok je na snazi GENOCIDNI Daytonski Ustav BiH koji je legalizirao genocid i ratne zločine.

Zbog toga poručujemo istinskim domoljubima BiH da nama ne trebaju nikakve Rezolucije, Deklaracije, Izjave i drugi manipulativni pamfleti za nove manipulacije beznadežnih građana naše domovine.

Nama treba Ustav Republike BiH koji će negirati krvavu aneksiju bosanskohercegovačke teritorije i zakonski akti kojim će žrtve genocida doživjeti satisfakciju.

Nove pripremljene Rezolucije, Deklaracije, IN MEMORIAM, koji neće ništa značiti, iste međunarodne institucije će

donositi kroz desetak godina za Gazu ako nestane Palestine i palestinskog naroda.

Sulejman Tihić i Dr. Dragan Čović

CIDA slobodu, a ubijeni konačno smiraj.

Nakon donešene Rezolucije Evropskog Parlamenta, istog mo-

BOGUMILSTVO KAO RELIGIOZNI PROBLEM (5)

dr. Ivo Pilar, predavanje održano 10. veljače 1927.

Izvore svoje nauke Bogomili su nalazili isključivo u sv. Pismu, kod koga su - kako smo već ustanovili - odbacivali stari zavjet. Od staroga zavjeta priznavali su samo psalme. Ali su prihvaćali mnoga apokrifna sv. pisma, koja su svojim mističnim sadržajem ugađali duhu sekte. Odbacivali su i crkvenu predaju, te su svoju nauku oslanjali samo na sv. Pismo. Ali tu su se služili često vrlo slobodnim, dapače alegoričkim tumačenjem. Razumjeti će se da je kraj toga stanja svaka unutarnja dogmatična jedinstvenost bila kod Bogomila potpuno isključena. Svako si je slobodno mogao tumačiti sv. Pismo kako je htio, pak se mogao još služiti i alegoričkom metodom. Posljedica je naravski bila potpuno dogmatsko razilaženje pojedinih dijelova bogumilstva u raznim krajevima i njihovo konačno pretapanje u oficijelnim kršćanskim crkvama.

Ali povoljna strana toga svopćega čitanja sv. Pisma je bila, da je svatko iz vjerskih razloga morao naučiti čitati, da može čitati sv. Pismo. Prema tome svjedoči prof. Prohaska, da su naši Bogomili bili u jednom razmjeru pismeni i načitaniji, u jednom postotku koji je daleko nadilazio tadašnji europski nivo pismenosti i načitanosti u XII.-XV. vijeku.

Iz ovoga potpunoga manjka dogmatske jedinstvenosti, koju konstatira i bugarski stručnjak prof. Ivanov, razvila se je kasnije sudbina sljedbe. Glavno i najvažnije znamenovanje bogumilstva jest da je to bila prva reformacija u Europi. Danas se istom polako otkriva kako od bogumilstva koje se je bilo proširilo i po sjevernoj

Italiji i po južnoj Francuskoj, idu idejne niti do svih reformatorskih pokreta po cijeloj Europi. Ipak ovom prvom pokretu reformacije nije bio suđen nikakav uspjeh. Naprotiv, on se je potpuno slomio i rasuo.

Pretjerani spiritualizam doveo je Bogomile u konflikt sa državnom vlasti i posljedica je bila, da je bosanski kralj Stjepan Tomaš ostavio bogumilstvo i prešao na katolicizam.(?) Od onda su počeli teški progoni Bogomila po Bosni, gdje su tako reći bili državna religija, ali im se povremena državna vlast izmakla iz ruke. Pod pritiskom mađarskog političkoga uplića, a Mađari su vodili na Bosnu ponovno krstaške vojne, a osobito god. 1198. i 1234., započeo izrazito katolička reakcija. Protiv Bogomila bi upotrebljeno drakonsko sredstvo konfiskacije imetka. Bogomili ili moradoše preći na katolicizam ili izgubiti svoje očevine i iseliti se. Iseljenici odoše u Hum, današnju Hercegovinu, u vladavinu hercega Stjepana Kosače.

To potpuno rastrova Bosnu. Turci koji su u polovici 15. vijeka do-

šli do granice Bosne, ne bi bili oni spretni i bezobzirni političari, kad to ne bi iskoristili. Istjeranim Bogomilima obećavahu povratak njihove očevine, a onim kriptobogomilima, koji su samo pod pritiskom sile primili izvanjski vid katolicizma, obećaše slobodu vjeroispovijesti.

Tako su Turci, kad su se digli na

Bosnu, imali urođenih saveznika u zemlji i izvan nje. Sve to tumači ona cesta izdajstva, koja su se zbivala prigodom pada Bosne. Vojvoda Radak, koji je izdao kraljevstvo Bobovac, bio je takav kriptobogomil.

Iza pada Bosne rastvori se bogumilstvo. Kako se je dogmatski već bilo znatno približilo vladajućem katolicizmu i pravoslavlju, pređe na istoku veliki dio na pravoslavlje, kao i u Bugarskoj, na sjeverozapadu na katolicizam, dočim jezgra i najotporniji dio pređe na islam. To su bili oni kojima je bilo stalo da dođu do svoje očevine. Turci su im doduše obećali povratak njihovih zemalja, ali to nije bilo moguće. Sultan je bio i kalif, vjerski poglavica, a po osmanlijskom državnom pravu sva osvojena zemlja postala je njegovim vlasništvom. Još danas zove se u Bosni sva zemlja izvan gradova erazi - emirije, emirova zemlja. Kalif pak nije mogao dijeliti zemlju nevjernicima, đaurima.

Velik dio Bogomila su učinili zadnji korak i prije nego pređe na katolicizam i pravoslavlje, pređe na islam. Pomogla im je ona unutarnja srodnost između manihejskih sekta i islama, koju smo već spomenuli. Tako su naši Muslimani u Bosni, Sandžaku i Crnoj Gori u svo-

joj jezgri potomci bosanskih Bogomila.

Na teritoriju Dubrovačke države, a i u nekim krajevima Hercegovine, uzdržaše se Bogomili još dugo, na Stonu do XVII. stoljeća, kako ustanovljuje brošura dr. Bjeļovučića, koja je izašla koncem 1926. godine, a u Bosni navodno do početka XIX. stoljeća. Ja sam

bio lično u jednom takvom navodno bogomilskom selu pod Bitovnjom planinom, ali nisam mogao opaziti ništa što bi sjećalo na neg-

dašnje Bogomile. To su bili sasvim obični Muslimani.

Tako je svršilo bogomilstvo, da se

na istoku pretopilo u pravoslavlje, na sjeveru i zapadu u katolicizam, a jezgra, osobito zemljoposjednici, predoše na islam.

BRZOPOTEZNA HRVATSKO-BOŠNJAČKA ETNO ŠKOLA ŽELJKA MILIĆEVIĆA (4)

Željko Milićević, pouzdanik i izaslanik Alije Izetbegovića

KIČMA HRVATA BOSNE I HERCEGOVINE

Ma, koja kičma? Nema je više! Bilo je kičme i rodoljublja u ljudima kao što je bio pokojni General Blaž Kraljević, zapovjednik Hrvatskih oslobodilačkih snaga (HOS) i član Generalštaba Armije Bosne i Hercegovine; pa Stjepan Kljuić, član ondašnje ratne vlade Republike Bosne i Hercegovine; pa danas Željko Komšić, član Predsjedništva Bosne i Hercegovine i nosilac herojskog odlikovanja „Zlatni Ljiljan“. Bilo je kičme i rodoljublja u svima onima koji su slijedili, i još slijede, gore napomenute i njihove ideale i načela. Takvih je danas malo.

Inače, kičma Hrvata Bosne i Hercegovine je odumrla, atrofirala, i tijelo je postalo beskičmeno, kao u zmije, guje. Samo se uvrće, izvrcé i prevrće i gleda gdje će što progutati. Umjesto da se osovi na noge, pa opet postane ljudsko biće, i stane u obranu svoje jedine domovine, Bosne i Hercegovine, tijelo Hrvata Bosne i Hercegovine gamiže sukladno službenoj vanjskoj politici Republike Hrvatske iz 1991. godine.

O ovome što slijedi već sam pisao, ali se stalno treba ponavljati, da ne padne u zaborav.

U jesen 1991., dakle dok još nije bilo proglašenja nezavisnosti Republike Bosne i Hercegovine, sreo sam se, na svoju inicijativu, s Milom Suškom, bratom Gojka Suška, ondašnjeg Ministra obrane Republike Hrvatske. U trenutku kad je Vu-

kovar bio pretvaran u ruševinu koju su branili stanovnici Vukovara i Bošnjaci koji su svojevrijedno pritekli u pomoć. Brat Ministra Republike Hrvatske mi je reako: "Pa i mi ćemo prigrabiti gdje što stignemo". To se je odnosilo na Bosnu i Hercegovinu. I tako je i bilo.

Ne samo da službena Hrvatska nije branila svoju geografski najistureniju, strateški najvažniju i vojno najranjiviju točku, nego je prosljedila 87% proračuna za obranu Vukova-

Blaž Kraljević nije samo pokojnik

ra u Široki Brijeg, u ruke Mate Bobana.

Pisao sam o ovome Stjepanu Mesiću, Predsjedniku Republike Hrvatske, Luki Bebiću, Predsjedniku Sabora Republike Hrvatske i Ivi Sanaderu, Predsjedniku Vlade Republike Hrvatske, i zahtijevao od njih da se istraži cjelokupnost zločina koji su počinjeni u imenu svih Hrvata protiv Bosne i Hercegovine i Bošnjaka, kao i odgovornost za pad Vukovara. Ponudio sam svjedočiti pod zakletvom. Međutim, pošto je i u njih kičma atrofirala, oni na nivou na kojeg su se biološki snizili, a to je otprilike nivo faune Mostarskog blata, nisu mogli čuti moj glas koji ih

je prozvaao sa visine ljudskog morala i etike. Tih kvaliteta nema u beskičmenjaka, prema tome to oni jednostavno nisu bili u stanju prepoznati i razumjeti. Oni se zato ne znaju odnositi prema moralu i etici i ne mogu se ponašati po moralu i etici.

Pošto je došlo do takvog potpunog vertebralnog srozavanja Hrvata u Hrvatskoj, nije niti čudo da Hrvati Bosne i Hercegovine ne žele više imati kičmu. Čemu nešto, što je tvoje, u zajednici s drugima uživati, braniti i nadgrađivati, kad je lakše prigrabiti i svojatati - a proći će nekažnjeno. Ja ovim ne branim Hrvate Bosne i Hercegovine i njihovo bezumlje, naprotiv.

Dragane Čoviću, tjeranjem „trećeg entiteta“ ti slijediš kriminalnu vanjsku politiku Republike Hrvatske iz 1991. godine i padaš u zamku, pred noge i u međeđe šape četnika Dodika koji slijedi kriminalnu politiku velikosrpskih fašista. Ti vodiš i Hrvate Bosne i Hercegovine, a i Bosnu i Hercegovinu, u propast. Ti nastavljaš vojno-političko bezumlje Hrvata koje je povijesnih proporcija. To će bezumlje imati povijesne posljedice.

Dragane Čoviću, tjeranjem „trećeg entiteta“ ti, očito, hoćeš dovršiti ono što je u svom bezumlju započeo Kosača, koji se je prije nekih 500 godina posvadio sa svojim stricem Hrvatinićem i izgradio Blagaj te se proglasio „hercegom“. Ti hoćeš zabiti zadnji klin u pogrebni sanduk, mrtvački kovčeg, Bosne i Hercegovine, i proglasiti se njenim p o g r e b n i k o m .

Bolje bi bilo, umjesto toga, povesti

pravu, moralnu, etičku i političko-povijesno jedino opravdanu, incijativu da se ukine etničko strankarstvo, da se ukinu entiteti, da se Dayton natrag preinači u ono što je bilo ukradeno većini izbornog tijela Republike Bosne i Hercegovine 1992. godine - da se vrati onaj prvotni i jedini pravovaljani Ustav. Tek na toj osnovi se onda može nastaviti graditi jedinu domovinu, Bosnu i Hercegovinu, u kojoj će svi

biti ravnopravni na svakom njenom pedlju.

Bosna i Hercegovina je danas na ivici ponora. U njoj su i Hrvati, nemoj zaboraviti. Nemojte prevagnuti u ponor. Prevagnite na čvrsto tlo, na tlo domovine. A ta domovina nije Hrvatska, nego je Bosna i Hercegovina.

Dragane Čoviću, povedi Hrvate Bo-

sne i Hercegovine da nađu u sebi kičmu koju je imao pokojni Blaž Kraljević i koju imaju Stjepan Kljuić i Željko Komšić. Pokaži da ima budućnosti u Bosni i Hercegovini za Hrvate. Bit će ti zahvalni i Hrvati i Bosna i Hercegovina. A i neki bosanski Srbi.

Bit će ti zahvalna većina ljudi koji žive u Bosni i Hercegovini.

BANJA LUKA - USPOMENE I STVARNOST SA MEJDANA (5)

Mehmed Selman, Travnik

1. DIO MEJDAN (4)

Posebno bi bila priča jednog krošnjastog, starog oraha gdje se sjedilo u vrijeme sparnih dana, a s jeseni bi se brali njegovi plodovi i sa njima bi se igrali dječaci, praveći "kule oraha" i pogađali sa malo većim orahom. Napominjem, da su se grupe dosta dobro slagale i da je rijetko dolazilo do svađa. Ako bi kada i iskrsele svađe, brzo bi se izmirile, jer su nas stariji znali da izgrde i natjeraju da se mirimo.

Gornja stupnička grupa, to je područje od Ekića Smailbega kuće do nekadašnjeg prvog mlina, do Karabegovića kuća, ili kako smo mi to zvali do u Podgaj - Donji Sitari. Ova grupa, također, je bila brojna. Tu su starija braća Karabegovići, mnogobrojna porodica Džina, Čauševića, Đanića, Kararića, Kapidžića, Bukića, Harbaša, Maglajlića, Abdurahmanovića, Husedžinovića, Kapora, Ibrahimbegovića, Katana, Sel-

mana, Konjhodžića, Softića, Salihagića, Ekića, te Bektaševića i druge. Svaka ova porodica nosila je brojne omladince i omladinke, među njima naročito su se isticali Kararić Rifet zvani "Lotar", Selman Jusuf zvani "Crni", Kapor Vlado i drugi znani i neznani "garavi" dječaci. "Zelena", mnogo specifična po svom nazivu, ali je ta grupa i dobila svoje pravo ime, gdje su se moji vršnjaci, a i stariji sastajali, bila je to prava "zelena

oaza". Taj se dio nalazio, a i danas se primjećuju kanture tog područja, a leži na travnatom terenu ispod samog današnjeg Doma Mejdan, izgrađenog poslije banjalučkog zemljotresa 19-71/72.godine.

Prije II svjetskog rata, u blizini "Zelene", bila je Harbaševa pekara, Malkića kovačnica, Osmanbega Džinića kuća sa pogledom na Vrbas, a pod samom obalom izvor voda koja se popularno zvala "studenac" koji je unazad nekoliko godina stavljen u betonski zid, pa se stari Banjalučani i danas navrate da se napiju "studenca" i ponesu kući natočen kanister (kanticu) vode da se i kod kuće napiju te zdrave, hladne vode. [3] Sastajalište mladih je bilo od ranog jutra do kasno u noć. Među prvima je dolazio Mešinović Avdo zvani "Tica", a zatim Bijelić Braco, Meho, Bubuš, Mladen Kosanović, Drča Slavko zvani "Vavo", Drljačić Bakir, Stehlik Vlado zvani "Šmiljo" i mnogi drugi koji su se u toku dana okupljali na "Zeleni".

Alojz Čurić

ISTRAGA ISTRE NA SUDU POVIJESTI - DALMACIJA JE VRAĆENA NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U elektronskom izdanju „Večernjeg lista“ (od 14.01.2009) objavljena je graja čitatelja oko borbe dvaju pijetlova na bunjištu otpadaka povijesne mitomanije proizišlog iz raspada jugoslavenskog košmara: oko Istre se svađaju oni koji bi trebali prepustiti rasprave o Istri učenim ljudima bez ideološko-političke hipoteke.

Na izjavu Stjepana Mesića da bi Slovenci gledali Jadran s dvadeset kilometara udaljenosti od obale, da Slovensko primorje nisu oslobodili hrvatski partizani, reagirao je, za sad, samo jedan i to slovenski povjesničar - Pirjavec. Ni potvrdno ni niječno nego - ideološki smučka: Da i ne, ali, itd.

Prvo što i u ovoj javno iskazanoj besmislici sa službenog položaja šefa države (kojeg je nedavno, radi klevete stranog pravosuđa, osudilo njegovo vlastito pravosuđe) uočavamo kako i ne samo u Hrvatskoj i dalje vlada - Titov vampir. Naime, za živoga Tita nitko se od „naučnih radnika“ nije usudio ikad javno ustvrditi da Tito nije sto posto u pravu, a toliko besmislenih i netočnih stvari je izvalio. Od tih provalnih i neprobavljivih izjava tiskano je navodno 75 tomova Titovih tračeva. Najparadoksalnije je bilo kad je beogradska diplomacija, da ponizi svoje austrijske kolege, 'darovala' gradišćanskim Hrvatima tih - 75 tomova Titovog dijalektičkog krvavog izljeva mitomanije...

No, budući da traje neka vrsta borbe pijetlova u dvorištu balkan-

ske krčme, i to - oko Istre, a da se na javnoj sceni bar zasada nisu pojavili učeni ljudi u Hrvatskoj da i oni kažu „malo morgen“, pa iznesu točne povijesne podatke, nema druge nego li - napomenuti onima koji su to čuli i ono što im nitko nije (znao?) priopćiti slijedeće podatke:

O sudbini Istre u zadnjih sto godina odlučivali su - Zapadni saveznici. Kako u povodu Prvog svjetskog rata, u povodu raspada Habsburške carevine i kraljevine, tako i u povodu pobjede nad silama osovine.

I u prvom i u drugom svjetskom ratu Italija je ušla u rat na strani

Zadar: Dan NDH čestitali plakatima

suparnika Zapadnih saveznika. Za razliku od Sila osovine, Zapadni saveznici su išli za tim da pridobiju što više europskih zemalja na svoju stranu, ne da bi pokorili i anektirali njihove teritorije, nego da bi što dalje proširili svoje strateški utjecajno područje. Stara germanska manija 'Drang nach osten' išla je, ne samo za osvajanjem tuđih zemalja, nego i za germanizacijom stanovništva osvojenih ili pokorenih nacija.

U svojim memoarima Milan Stojadinović navodi kako su, u toku Prvog svjetskog rata Britanci, posebno, tajnim, Londonskim ugo-

vorom 1915 obećali dar Kraljevini Italiji od ukupnosti posjeda na istočnoj obali Jadrana koji su se nekad nalazili u sastavu Mletačke Republike. Na žalost, Ugovorom u Rapallu Karađorđevići su predali Talijanima etnički neosporno hrvatske krajeve uz Jadran bez obzira što su Amerikanci na Versailleskoj konferenciji zahtijevali samoodređenje naroda u Europi, a ne njezino komadanje među ratnim pobjednicima.

No, premda uoči i za vrijeme Drugog svjetskog rata plebiscitarno izabrane vođe HSS nisu išli u rizik s vojnim svrstavanjem, oni su svoje ključne ljude poslali - u London. Velika Britanija je igrala na kartu očuvanja utjecaja na području zapadno od Drine, a Amerikanci su bili za očuvanje utjecaja na čitavom Balkanu. U toj igri ovog puta izgubila je Italija, kako u odnosu na London, tako i u odnosu na Berlin!

Nakon kapitulacije Italije 1943, Hitler je uspio „osloboditi Musolinija“ iz zatočeništva poznatim zračnim desantom u Alpama, i tako mu omogućiti da se vrati „idealu svoje mladosti“, da ukine u Italiji Kraljevinu i uspostavi Republiku. No, da bi mu Berlin priznao tu njegovu efemeru Republiku, Mussolini je morao Njemačkoj predati: Južni Tirol, Istru i priobalne posjede na istočnoj jadranskoj obali (v. William L-Shier: "Le III. Reich des origines à la chute", izd. Stock, Paris 1960, s. 376).

No, kako su Saveznici ih odlučili potisnuti sa svih osvojenih područja na zapadnom dijelu ratišta, to su združenim akcijama zrakoplov-

stva i mornarice gonili njemačke trupe od jugo-istoka prema sjevero-zapadu.

Ovdje valja citirati ono što svatko može pročitati na Google, pod naslovom: "Histoire de l'Istrie de Campo-Formio 1797 à Osimo 1975". Tu čitamo slijedeće tvrdnje:

"Nakon kapitulacije Italije 1943, Istra je došla pod okupaciju Nijemaca a Dalmacija je bila vraćena Nezavisnoj Drzavi Hrvatskoj. Saveznici su oslobodili Istru u svibnju 1945. U toku dvije godine grad Pula i cijelo to područje oko Trsta ostali su pod anglo-američkom administracijom, a ostatak Istre pod jugoslavenskim nadzorom. Ugovorom u Parizu od 10. veljače 1947, a koji je stupio na snagu 15. rujna Italija je ustupila Istarski poluotok Jugoslaviji odnosno ukupnosti teritorija Hrvatske kao sastavnom dijelu Jugoslavije. Sjeverni dio Istre, stavljen pod nadzor Savjeta sigurnosti OUN, pod nazivom 'Slobodni teritorij Trsta ... Nakon Londonskog ugovora od 05. listopada 1954 Zona A je dodijeljena Italiji, dok je Zona B pripala Sloveniji kao sastavnom dijelu Jugoslavije. Ugovor u Osinu je 1975 stabilizirao granice između Jugoslavije i Italije".

Dalmacija je 1943. vraćena u NDH.

Dakle, granica koja je bila zacrtana na Pariskoj konferenciji je granica Hrvatskog dijela Istre, a ono što je vraćeno nakon Londonske konferencije pripada Sloveniji. Ne vidi se zašto bi se busali u prsa neki Mesić i njegov suparnik u svađi Pirjavec, kad je odluka donesena na međunarodnoj razini na snazi i prema tome - neosporna. Srećom pa te zasluge nisu stvar jugokomunizma, jer da je tako - danas, kad nema ni Jugoslavije ni komunizma, takve odluke bi postale - obsoletne.

Sve raspre oko zasluga i nekih otimanja Istre od Italije su, dakle, puke improvizacije s ideološko-

političkim nabojem. Povlačenjem Nijemaca i dolaskom Savezničke mornarice u Pulu, te uspostavom dvogodišnjeg nadzora savezničkih trupa nad Istrom omogućilo je upad jugoslavenskih partizana u istarska naselja po kojima su počinili „klasno čišćenje“ kao i u drugim krajevima Hrvatske. Ni hrvatski ni slovenski komunisti se nemaju čime hvaliti, ni punjenjem istarskih fojbi civilnim pučanstvom, a ni punjenjem slovenskih rovova i jama uglavnom hrvatskom vojskom i civilnim izbjeglicama.

Uz savezničke snage, ako ikome treba odati priznanje za definitivno pripajanje Istre hrvatskim etničkim krajevima, onda je to svakako najviše zasluga Katoličke crkve, odnosno don. Bože Milanovića čiji su argumenti na Pariskoj konferenciji odigrali uzeti kao glavni i presudni dokaz o etničkom karakteru Istre i po tome o njezinoj hrvatskoj pripadnosti.

Zanimljivo je da je u Zagrebu, u povodu kapitulacije Italije, kao viši namještenik u Ministarstvu vanjskih poslova NDH, Dr Ante Ciliga bio prvi koji je javno izišao s prijedlogom da se Istra nađe u zajedništvu hrvatskih zemalja.

PROMJENAMA DO PRAVEDNIJE HRVATSKE

Niko Šoljak, prof. ing. – Hrvatski Svjetski Sabor, Poreč

U organizaciji Hrvatskog Svjetskog Sabora, jedinstvene organizacije domovinskih i izvandomovinskih pripadnika Hrvatskog Naroda 17. i 18. siječnja u Poreču, održan je Skup Hrvata iz Hrvatske i Svijeta. Sudionici su bili Hrvati s američkog i australskog kontinen-

ta i europskih zemalja te predsjednici raznih udruga i organizacija iz RH.

Zaključci:

1. Nastavlja se s priprema, organizacijom pojedinca, udruga i organizacija koje su spremne prihvatiti program zajedništva Hrvatskog Naroda.
2. Detaljizirati profil kakvog Pred-

sjednika RH želimo, po mogućnosti navesti kriterije i karakteristike, koje budući Predsjednik ne smije imati.

3. Detaljizirati program komunikacije svih zainteresiranih za sudjelovanje u zajedničkom lobiranju osobe za predsjedničke izbore u Hrvatskoj i u Svijetu, te uputiti poziv poznatim pojedincima, organizacijama, udrugama i udruže-

Niko Šoljak, prof. ing.

njima da budu sudionici realizacije

programa izbora Predsjednika RH. Predsjednika koji će promjenama funkcioniranja vlasti u Republici Hrvatskoj doći do cilja, a cilj je: Država na kršćanskim načelima, pravna, socijalna, demokratska, nezavisna, suverena i suvremena Država Hrvatska. Država koja će služiti na čast svakom pripadniku Hrvatskog Naroda ma gdje bio. Državu u kojoj će moral i moralne norme biti osnovno mjerilo vrijednosti čovjeka.

4. Detaljizirati provedbeni plan programa u Hrvatskoj i u Svijetu s konkretnim izvršiteljima pod radnim nazivom programa izbora Predsjednika Republike Hrvatske, sve pod nazivom „PROMJENAMA DO PRAVEDNIJE HRVATSKE.“

5. Planirati vremenske termine, organiziranja i realizaciju programa.

DUBROVAČKI GRAĐANI S KOSOVA I MOLBA PAPI GRGURU XIII. IZ 1578. GODINE

Đivo Bašić, Dubrovnik

Atanasije Urošević, Jedna zanimljiva molba dubrovačkih građana s Kosova papi Grguru XIII, Zbornik priloga filozofiji i nauci, Povodom 80-godišnjice rođenja akademika Dušana Nedeljkovića, Posebna izdanja, knj. DLI, Odeljenje društvenih nauka, knj. 91, SANU, Beograd, 1983, str. 259-263, kaže (ponešto kroatizirano):

"Na teritoriju današnjeg Kosova u doba srednjovjekovne Srbije bilo je više dubrovačkih kolonija od kojih su se kao katoličke župe (parokije) održale samo varošice Janjevo i seoska parokija Letnička župa. ... Janjevo je, uostalom, gradsko naselje, pa se njegovo stanovništvo ..., bavilo i drugim zanatima, a nešto i vinogradarstvom.

... [Molbu] je, pored nekih građana Janjeva i Letnice, potpisalo i nekoliko građana tadašnje Trepče i Novog Brda. [Tako] su dvije molbe s istim potpisnicima, od kojih je jedna adresirana papi, a druga dubrovačkom vikaru. U molbi dubrovačkom vikaru ukratko se izlaže sadržaj njihove molbe papi, ali, da bi im papa uslišio molbu, potpisnici mole dubrovačkog vikara da ih

preporučiti papi, kardinalima i drugim svojim prijateljima u Rimu. ... molba papi [je] četiri puta duža od molbe dubrovačkom vikaru ... Predmet molbe je da se njihov bivši parok, svećenik franciskanskog [franjevačkog] reda, Dubrovčanin fra Marin Brajanović, imenuje na upražnjeno mjesto nadbiskupa u Baru ili na isto tako upražnjeno mjesto biskupa u Lješeu.

U pismu stoji da su oni i ranije uživali pomoć koju su im barski nadbiskup i njegov 'vekar' pružali, samo je to bila slaba pomoć, jer su im slali popove 'koi ne umiahu ni ednoga razuma'. Ti su svećenici bili toliko slabi da nisu [pre]poznali jednog luteranskog uljeza koji se uvukao među njih. Taj se luteran predstavio svećenikom, te je bio primljen da opslužuje crkvu. Za svog boravka od šest mjeseci, taj je luteran držao misu, 'predik(ova) o' o svakom prazniku [blagdanu], krstio djecu, pa čak neke ljude pridobio k svome gledištu ('i nekoliko od našieh bieše obarnuo na svoj način'). 'I neki popovi koi biehu nikako ne poznaše da je luter, toliko su razumni'.

A otkako su Turci zauzeli Bar (1571.), počeli su katolici ovih mjesta ostajati i bez svećenika, jer

'nekoj se (svećenici) oženiše, nekoj otidoše po zlu putu'. I ne samo što su zbog nedostatka katoličkih svećenika srpski pravoslavni svećenici krstili djecu ('rašianski popovi nam diecu karstiahu'), već je i dosta vjernika prešlo na islam i pravoslavlje ('i dosta od našieh koi se poturčiše i posarbliše'). Malo je, kažu, trebalo pa da svi pođu tim putem.

Prisiljeni takvom situacijom da potraže sebi svećenika, čuli su, vele, za nekog Dubrovčanina fra Marina Brajanovića koji je živio u Bosni. Slali su mu delegate [poslanike] i molili ga da im dođe za svećenika i tek im se na treću molbu odazvao i došao. Svojim revnosnim radom istakao se, kažu, više no ijedan svećenik koje njihovi stari pamte. Učinio je, kako se navodi u molbi, da se svi koji su se obratili na pravoslavlje vrate natrag na katoličanstvo, pa je na pravi put obrnuo i popove (katoličke) koji su se bili oženili, a još i dosta Srba ('Rašiana') preveo na katoličanstvo.

Ali, samo je sedam godina ostao među njima taj fra Marin Brajanović jer mu je od starješine iz Dubrovnika došla zapovijed da pođe u nekakav samostan.

Prve korake za imenovanje fra Marina 'za arhibiskupa od Bara aliti od Lj[e]ša' prvaci spomenutih mjesta su poduzeli šest mjeseci nakon njegovog odlaska iz njihove sredine. Tko im je dao tu ideju i kada, ne vidi se iz molbe, ali su te svoje prve korake učinili preko dubrovačkog poslanika u Mlecima. Poslanika mole da ponizno zamoli papu za tu stvar, i dodaju da će sa svoje strane dati i djelomično uzdržavanje biskupu: 'i da mu damo mi hranu da more držati sobom tri popa i tri dijaka'. Navode papi da im je iz Mletaka ('iz Bnetaka') više puta otpisano i davana nada ('davajući nam dobro ufanje') da će im papa učiniti što traže.

... Kako i poslije dugog čekanja nisu imali nikakve vijesti o tome, poslali su papi dva svoja poklisara dum Prenda i plemića ('plemenitog gospodina') [Demetrija?] Vuju Plebanovića da mu izlože njihove nevolje i 'navlaštito da prose i Vaše Svetin[j]e za arhibiskupa od Bara ali za biskupa od Lj[e]ša, rečenoga fra Marina'. Ali ih je pismo od poklisara, pisano iz Ancone 3. kolovoza, zajedno s pismom od pape jako ražalostilo. Odgovor je bio negativan.

Papa nije htio da potvrdi Brajanovića ni za barskog nadbiskupa niti za biskupa lješskog. No katolici spomenutih mjesta kosovske oblasti [Kosova], odnosno njihovi prvaci, nisu to ponizno primili k znanju, već su, ne čekajući svoje poklisare da se vrate, napisali pismo, ili bolje drugu molbu papi. ... toliko mole za Brajanovića jer je 'dobar čovjek', koji se, za sedmogodišnjeg boravljenja u njihovim mjestima, dobro upoznao sa sredinom: 'ne samo da se umie vladati s nama i s Turci i Rašiani i s njih povpi'.

Umio bi, kažu, upravljati ne samo Barskom nadbiskupijom već i cijelom turskom zemljom, jer 'u svemu Dubrovniku Vaša Svetin[j]a neće naći takova čovieka za ove stra-

ne kako rečenoga oca'.

A zašto papa nije uslišio molbu tih katoličkih prvaka? To je, kako oni u novoj molbi iznose, zato (a tako su ih poklisari izvjestili) što je papa imao lažne dostave [podataka] o Brajanoviću. Njih je podnio neki fra Bernardin koga oni dobro znaju, jer je, izgleda, bio tu, iz nekog njihovog mjesta. Bio je, kažu, bandit po krvi ('bandit od svoieh otaca'). Pokrao je gospodara u kojega je služio, stupao u blud, čak se i turčio bez ikakve nevolje, misleći da će dobiti kakvo gospodstvo.

I taj Bernardin je kardinalima predložio imena nekih svećenika u Dubrovniku za nadbiskupa barskog. Kardinali su (p)o to stvari pitali stonskog biskupa, a taj biskup, kako su oni čuli, hoće da predloži svoga vikara dum Frana Baranina. Oni se s tim ne slažu ('niesu kontenti') jer takvi ljudi nisu za njih. A tko je taj biskup od Stona?

Janjevo

Znaju i čuju da je 'prilivoda', da 'ne stoji vazda u pameti svojoj', da sluša svakoga ('svakome dava uho'). Tako to čuju od dobrih ljudi, od dubrovačkih trgovaca. Ispričavaju se papi što i o jednom biskupu daju svoje mišljenje, ali ne samo da im to, kako iskreno kažu, 'grede od ruke', već to je glas ljudi, a 'glas od [l]judi glas [je] od Boga'. Zato ponovno mole papu da usliši ovaj njihov glas, a ne glas jednoga ili dvojice. Na završetku molbe stoji ... da će je svojom rukom potpisati oni koji umiju pisati i da će se [je] zapečatiti 'pečatom svetiem

Nikolom od Janjeva'.

Pod Skopsku biskupiju su katolici Kosova potpali 71 godinu poslije pisanja [1578.] tog pisma papi. Skopska biskupija je osnovana 1649, a 1656. pretvorena je u nadbiskupiju. U molbi stoji da potpisnici traže fra Marina u ime 15.000 građana ('jest nas hilada petnaest'), što sigurno znači da se tu ubrajaju svi katolici [tadašnjih istočnih zemalja pod turskom vlašću] u sastavu Barske nadbiskupije, jer je njih u Janjevu, Letnici, Novom Brdu i Trepči u to vrijeme bilo, kako to navodi ... katolički misionar Al. Komulović, oko 2.300 duša.

Od interesa je u ovoj molbi i jezik, a još više pismo kojim su se služili katolici rudarskih centara u kosovskim oblastima [Kosovu] (molba je pisana brzopisnom ćirilicom - 'bosančicom').

Nikola Čolak - Ive Mažuran, Janjevo, Sedam stoljeća opstojnosti Hrvata na Kosovu, Udruga "Janjevo" - Matica hrvatska, Zagreb, 2000, str. 39-40, 196, kažu:

"Na molbu Janjevaca i katolika iz Novog Brda, Letnice i Trepče, kao i dobivenih obavijesti i mišljenja crkvenih dostojanstvenika, papa Grgur XIII. imenovao je 15. listopada 1578. fra Marina Brajanovića lješkim biskupom. Na taj način Janjevci i ostali katolici postigli su svoj cilj, a novoimenovani biskup Marin nije se više vratio u Janjevo, već je ostao do kraja života u Dubrovniku, kada mu se 1596. gubi trag".

U izvješću barskog nadbiskupa Marina Bizzija o obilasku Albanije i Srbije (1610.) papi Pavlu V. kaže se da ima "u Janjevu 500 obitelji, od kojih 120 katoličkih kuća, 180 muslimanskih i 200 kuća Srba pravoslavaca". Također po izvješću "iz 1584. bilo je u Janjevu više od 1.000 katolika svih uzrasta".

ORGANSKA PODLOGA HRVATSKOGA JEZIKA (6)

Priredio **Borna**

Potpuna dominacija maretićevskih shvaćanja u službenoj hrvatskoj filologiji pol stoljeća prije 1945, što u mađaronskoj što u jugoslavenskointegralističkoj inačici, ostavila je za sobom i jednu izvanredno važnu i dalekosežnu posljedicu. Kada se u Europi izdaju književna djela iz prošlosti, onda se književnost iz daljih starijih razdoblja, s teško razumljivim ili posve nerazumljivim jezikom jezično modernizira, ili najčešće zapravo prevodi na suvremeni jezik, ili se pak donosi bar kao usporedni tekstovi (lijeva stranica izvornik, desna današnji prijevod), a originalni se jezik donosi samo u kritičkim i osobito u znanstvenim izdanjima (književnopovijesnim, jezičnopovijesnim, tekstološkim i sl.). Književna pak djela iz vremenski bližih razdoblja, s nesuvremenim ali posve razumljivim

jezikom, izdaju se izvorno (uz eventualne bilješke, ili glosar na koncu knjige). U Hrvatskoj, i to jedino u Hrvatskoj, postupano je upravo obratno.

Djela iz starijih razdoblja izdavana su beziznimno s originalnim jezikom kako bi đacima i drugim čitateljima bila nerazumljiva, nezanimljiva i odbojna, a djela iz druge polovice XIX. stoljeća izdavana su i opet beziznimno samo u obliku jezično (dakle ne samo pravopisno, što bi bilo u redu) posve prilagođenome službenomu obliku suvremenoga jezika. **Hrvatska čitateljska publika nije dakle uopće imala prilike upoznati prozu hrvatskih romantičara i realista pa dijelom i pisaca hrvatske moderne kakva je u stvarnosti zaista bila u jezičnom pogledu.** I glavni pisci, kao **Šenoa, Ante Kovačić, Gjalski, poznati su samo u jezično krivotvorenome izrazu.** Strancu je teško

razumjeti kako je nešto takvo uopće bilo moguće, i kakav je cilj moglo imati takvo krivotvorenje. A taj je cilj veoma jasan. **Trebalo je Hrvatima već u školi usaditi u glavu kako je hrvatska renesansna i barokna književnost nezanimljiva, nerazumljiva, dosadna** (iako je najvrjednija među slavenskim, i istaknuta među europskim), kako prije preporoda ništa nije važno ni vrijedno, a od preporoda je odmah sve jezično u skladu s Maretićevim shvaćanjima, gotovo u karadžićevskoj verziji.

Drugim riječima, sugerirano je kako je "ilirski preporod" potpun jaz i kako nema nikakve veze između onoga prije i nakon njega. No istini za volju, treba priznati da s hrvatske filološke strane gotovo da nije bilo ozbiljna otpora tomu literarnom falsifikatu.

GOVORIMO LI ISPRAVNO HRVATSKI? (4)

RAZLIKOVNI RJEČNIK, Stan-ka Pavuna, „Integra“ d.o.o., Zagreb

RJEČNIK

Ispravno

Naprasit, surov

Računalo

Računovođa

Polumjer, radius

Znatizeljan

Skupljač, kolekcionar

Skupljati, zbrajati

Pričekati

Sadržaj

Pogrješno

Rabijatan

Računar

Računopolačač

Radijus

Radoznao

Sabirač

Sabirati

Sačekati

Sadržina

Sadnja

Uzorak, kalup, model, šablon

Šahistica

Čagalj

Salitra

Sklopka, prekidač; prozorčić u uredima

Sađenje

Šablon

Šahistkinja

Šakal

Šalitra

Šalter

slovima: S (sjever), K (kralj u šahu), W (vat), KS (konjska snaga), Na (natrij), CN (cian), H₂O (voda), HAŠK (Hrvatski akademski športski klub), HDŽ (hrvatske državne željeznice), USA (Sjedinjene države Sjeverne Amerike) i t. d. (652, 654, 656-661).

Ovamo idu i kratice za osnovne novčane jedinice, koje se inače pišu malim početnim slovom: Kn (kuna), Fr. (švicarski franak), RM (njemačka marka), \$ (dolar).

VELIKA I MALA SLOVA (10)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

OBĆENITO

14. neke kratice i znaci (simboli) za pojmove i nazive, koji se inače pišu (posve ili djelomično) malim

NOŽ U LEĐA HRVATSKOM NARODU - USPOMENE NA TALIJANSKE SABIRNE LOGORE (4)

Jedan od zatočenika, „Hrvatska“, Dubrovnik, 12. rujna 1944.

U razne logore u Italiji kao na Lipare, u Padovu i još mnoge druge mnogi su Hrvati još prije odvedeni, gdje su u groznim mukama umirali od gladi, batina i drugog raznog zlostavljanja.

Među tim talijanskim logorima su najpoznatiji sljedeći: Gonars, Treviso, Chiesa Nuova, Renichi, Pa-

dova, Lipari i Visco.

U svim ovim logorima postupalo se jednako nečovječno, barbarski i zvjerski. Kažu da je jedinu iznimku činio logor u Padovi. Tu je po kazivanju zatočenika zapovjednik logora bio dobar čovjek, koji je zabranjivao batinanje, dopuštao je donošenje hrane u logorske kantine, a to sve na intervenciju tamošnjeg dušobrižnika, kojemu je uspjelo provesti takovu organizaciju da je svaki i najsiromašniji

zatočenik mogao doći do potrebite hrane, koju su kada bi dobivali pojedinci iz domovine drugarski dielili među sobom.

I tako je u tome logoru bilo najmanje slučajeva smrti od gladi. Tu su zatočenici imali i svoju knjižnicu dobivenih knjiga iz domovine kao i dnevne novine, što u drugim logorima nije bio slučaj.

OGLASNIK

„Nova Hrvatska“, Zagreb, 17. listopada 1943.

Pozor!
Gospodje!
Pozor!

Dobio sam veću količinu krznenih kaputa u raznim bojama. — Požurite se dok zaliha traje.

Ciene umjerene! Preporuča se

Krznarija FRANJO TOMIĆ

Mesnička ul. 4 ZAGREB Brzoglas 23-981
Rn 1485

UPRAVO IZASLO! UPRAVO IZASLO!

MEHANIČKA TEHNOLOGIJA

tvoriva za gradnju strojeva
Sastavio Dipl. Ing. HORVAT F. OTO
ravnatelj srednje tehničke škole

L D I O :

Kratak pregled tvoriva za gradnju strojeva (metalurgija) lijevanje, kovanje, valjanje, izvlačenje, provlačenje, izvijanje i savijanje.

Knjiga je ilustrirana : ima 300 strana.
CIENA JE KNJIZI KUNA 200.—
(s poštarinom Kuna 17 više, pouzecem Kuna 27 više).

Naručbe izvršuje:
HRVATSKO NAKLADNO D. D. „OBNOVA“
Zagreb, Sufflayeva 28

LJEPILO

za papir, karton, tkaninu, etikete,
kupone it. d. dobijete kod tt.

„MIROPLAST“

Proizvodi Kem. prep. i ljeplila

ZAGREB

Samostanska 3. (Europa-Prolaz) Brzoglas 49-74
47784

KUPNJA

ljetnikovca ili kuće

Ljetnikovca sa vrtom do 400 hvati ili kuće novogradnje oslobodjene od poreza do 14.000.000 Kuna. Prenosnu pristojbu plaćam u celosti. Žurne ponude na Oglasni Zavod Gospodarstvo, Zagreb, Javorova ulica 6. II. brzoglas 53-56.
Rn 1483

"KONZUM" ZAGREB (u vlasništvu Ivice Todorića):

KUPUJMO HRVATSKO!

HR ŽITARICE ZA DORUČAK
KUKURUZNE PAHULJICE
Sastojci: kukuruz 84%, šećer, sol, med, ekstrakt slada
Neto masa: 375 g
Čuvati na suhom i hladnom mjestu
Uvoznik za HR: Konzum d.d., M.Čavića 1a, Zagreb
Uvoznik za BiH: Veleprodajni centar d.o.o., Rajlovačka bb, 71000 Sarajevo

SRB ŽITARICE ZA DORUČAK
KUKURUZNE PAHULJICE
Sastojci: kukuruz 84%, šećer, so, med, ekstrakt slada
Neto masa: 375 g
Čuvati na suvom i hladnom mestu
Proizvođač: AD "MITROSREM" RJ CORN PRODUCT, Trg Svetog
Dimitrija bb, 22000 Sremska Mitrovica, Srbija
Najbolje upotrijebiti/upotrebiti do: otisnuto na ambalaži 04 12 09/11

Kukuruzne pahuljice corn flakes

Žitarice za doručak KUKURUZNE PAHULJICE

Proizvođač:

AD 'MITROSREM' RJ CORN PRODUCT

Trg Svetog Dimitrija bb,
22000 Sremska Mitrovica,
Srbija

Uvoznik za Hrvatsku:

"KONZUM" d.d.,
M. Čavića 1a, 10000 Zagreb

POBJEDA (6)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković, ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb, 1989.

24.

Krleža se dopao Šarcu.

Čigri – ne baš mnogo.

Kaže:

„Voli da ispituje, hoće sve da zna. A gdje bi četrdesetteće pa da sve vidi?“

Posavjetovao sam Čigru:

„U ovoj fazi takvi nam mnogo trebaju.“

Čigra mi vrati loptu:

„Nijesu nam bili suvišni ni u onoj fazi. Kako je drug Nazor mogao!“

Razmislih:

Ima i tu istine.

25.

Ispričao mi Šarac:

Drug RZ se ozbiljno ljutio na drugove koji su bili kod druga MR-a.

„Išli ste mu na poklonjenje“, rekao je.

Drug Đido i KP se smijali.

„I darivao vas je. Zna on to. Došli mu šumski ljudi pa da ih obraduje poklonima, da ih isprepada srdačnošću.“

Šarac je sve to čuo u Maderi dok su drugovi Đido, KP i RZ pili kafu u onoj društvenoj prostoriji.

Drug KP se slatko smijao.

„Samo se ti smij, a tek kako se on vama smije!“, dobacio mu je RZ.

Kontam ja da su to neki stari računi druga RZ i druga MR.

Još iz doba pečatovštine.

Šarčeva dužnost nije da prenosi što čuje od višeg i najvišeg kadra.

On to samo meni, a ja nikome.

To je drugarska i privatna stvar.

O ŽUPAMA U HERCEGOVINI

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU, fra Martin Planinić, Župni ured Ploče-Tepčići, 2008.

Nakon povratka s odsluženja vojnog roka, nastavio sam sa studijem u Visokom 1964./65. Naš fratar dr. fra Bonicije Rupčić bio nam je jedan od profesora. Ponekad je bio službeno odsutan. Ne znam kako, ali sam doznao, i o tom smo otvoreno razgovarali, kako on ide u Mostar na raspravu o župama koje traži biskup za svjetovno svećenstvo. Što se čulo u Visokom, čulo se i u Sarajevu. Budući da ne mogu sa sigurnošću razlučiti što se čulo u Visokom, a što u Sarajevu, reći ću što sam sigurno čuo, iako se ne sjećam ni kada ni gdje ni od koga.

Čuo sam da je u tijeku ostvarenje onoga što je biskup Čule započeo 1942. kad je postao biskup mostarsko-duvanjski i administrator trebinjsko-mrkanski, a to je pokrenuo nakon svoga dolaska iz zatvora. Budući da je biskup Čule otišao u zatvor 1948., odgođen mu je plan

za punih deset godina. Došao je, nakon zatvora, u Mostar 1958. i ubrzo je počeo s pripremom provođenja davno započeta plana da župe koje je odredio biskup Buconjić pripadnu u trajni posjed svjetovnom svećenstvu. Nisam onda znao o kojim se župama radi.

Poslije sam doznao pa ću ih nabrojiti: Blagaj, Crnač, Čapljina, Čitluk, Gradina, Grljevići, Grude, Izbično, Klobuk, Kongora, Jablanica, Mostarski Gradac, Nevesinje i Ploče-Tepčići. Četrnaest, dakle, župa moramo predati svjetovnom kleru. U nevezanim razgovorima čulo se da je Provincijalov zamjenik fra Jerko Mihaljević (u)pitao biskupa o toj njegovoj namjeri i da je dobio odgovor kako to treba prepustiti budućnosti. Budući da je došla u javnost informacija da se rješava problem župa u Rimu i da se počelo ostvarivati što je biskup Čule pokrenuo, fra Jerko je htio provjeriti točnost te informacije. Nije mi poznato kako je stupio s njim u kontakt. No poznato mi je što je napisao:

Sam mons. Čule priznaje da je pitanje župa pokrenuo kod Svete stolice 1943 i 1958. I dok se pitanje rješavalo kod Svete stolice, on je 31. ožujka 1962. pisao meni: Mnogopoštovani! Zar je potreba, da se brukamo pred Svetom Stolicom iznoseći nepotrebno sve ove stvari? - Nama treba odmah još najmanje 100 svećenika, uzevši u obzir da imamo i staraca i bolesnika. Ako bi slučajno došlo da se uvede još i vjeronauk u škole, trebali bismo odmah toga momenta 150 svećenika, a to je broj, koji mi ne ćemo postići ni kroz 30 godina, budući da će mnogi sadašnji svećenici i umrijeti. Naša dakle generacija neće imati prilike, da traži nove pozicije, nego samo da popuni i održi već postojeće, pa stoga pustimo tu brigu novoj generaciji, kad već bude mo u grobu.!

To je biskup Čule (na)pisao fra Jerki Mihaljeviću dok je u Rimu radio na ostvarenju svoga plana iza leđa provincijala fra Zlatka Ćorića. Još se čulo da je Sveta Stolica poslala beogradskog nadbiskupa gospodina

Gabrijela Bukatka da osobno snimi stanje na terenu. Prema toj informaciji što je kružila među nama, Bukatko nije došao na razgovor k fratrima u mostarski samostan. Samo je prošao ispred crkve i samostana. To je što smo mi čuli. No valja navesti i nešto zapisano, jer dr. Viktor Nuić tvrdi: «Apostolski vizitator Bukatko dolazi u Hercegovinu, boravi nekoliko dana kod biskupa Čule, obilazi neke župe, čini kratak posjet provincijalu hercegovačkih franjevaca fra Zlatku Čoriću. Nakon toga podnosi Svetoj stolici izvještaj.»² Zato je prenio Svetoj Stolici samo ono što je čuo od biskupa Čule.

Došlo je do nas i nešto sablažnjivo. Netko je od vatikanskih službenika tražio od provincijala fra Zlatka Čorića da mu dade (deset tisuća dolara) 10 000 \$, ako želi da se taj spor riješi u korist hercegovačkih fratara. Fra Zlatko se sablaznio i nije pristao na taj nagovor. Svjedočim da se to čulo! I, eto, to iznosim da bi se moglo provjeriti.

Kao skori mladomisnik u proljeće 1967., napokon sam zajedno s kolegama čuo od fra Leonarda Oreča, – kad nas je kao naš meštar posjetio u Sarajevu – da treba predati svjetovnom kleru: Crnač, Gradinu, Grljeviće, Grude i Mostarski Gradac.

Po prilici godinu dana prije spome-

nutog usputnog razgovora o župama, don Pavao Filipović iz moga sela Krehina Graca zaređen je na Petrovdan, godinu prije mene. U selu je bilo veliko oduševljenje i svatko je radosno čekao dan njegove mlade mise. Nitko nije negodovao što on nije fratar, nego se svatko veselio što je on svećenik, te što će i dogodne biti još jedna mlada misa.

I, doista je došlo vrijeme za još jednu mladu misu u mom selu, jer sam 9. srpnja 1967. postao svećenikom. Budući da je don Pavao Filipović bio kod svojih roditelja do odlaska na svećeničku dužnost, mnogo mi je valjao kod pripreme za moju mladu misu. Zaslužuje od mene veliku zahvalu. I hvala mu.

Znao sam, što je razumljivo, o pitanju predaje naših župa nešto više kao mladomisnik. No, o tom se nije puno govorilo. Bila je to preporuka naših starijih. Doslovce sam izvršavao što su činili i ostali bogoslovi.

U vrijeme kad sam zaređen za svećenika bio je običaj da se postane svećenikom godinu dana prije završena studija. Zato sam kao mladomisnik 1967./68. otišao u Sarajevo na studij posljednje godine teologije. I te je godine nešto došlo do mojih ušiju u vezi s predajom župa, iako sam bio sam od hercegovačkih mladomisnika u Sarajevu. Čulo se

negdje u studenom 1967. da treba predati pet župa u roku od šest mjeseci. Početkom 1968. doznao sam da to treba provesti u nedjelju 12. svibnja 1968. Što sam čuo brzo sam i provjerio u službenom glasilu Provincijalata hercegovačkih franjevaca „Mir i dobro“. U tom glasilu nalaze se i osvrti provincijala fra Rufina Šilića.

Budući da mi je Konjic u to vrijeme bio najbliža naša župa, pozvan sam u Konjic da pomognem konjičkim fratrima za Uskrs. U petak ujutro, 5. travnja 1968. došao sam u Konjic. Fra Bruno Česić onodobni župnik, rekao mi je što sve treba raditi do Uskrsa. U Konjicu sam ostao do svršetka pučke mise na uskrsni ponedjeljak 15. travnja 1968. Toga dana popodne otišao sam u svoje rodno mjesto. Već sam u putu čuo da su predstavnici moje rodne župe Gradine bili kod Biskupa u Mostaru. Čim sam došao kući, brat mi je rekao:

¹ Fra Jerko Mihaljević: „Hercegovački slučaj u svjetlu dokumenata“. Humac 1976., str. 56. Vidi i što o tom kaže i dr. fra Viktor Nuić u svojoj knjizi: «Istina o hercegovačkom slučaju» drugo pregledano i dopunjeno izdanje, izdavač K. Krešimir, Zagreb 1998., str. 25.

² Ibid., str. 26.

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (5)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir Kulundžić, „Stvar-nost“, Zagreb, 1968.

Vojni liferant knjaza Mihajla Obrenovića bio je čuveni beogradski bogataš Toska, inače zemljak predaka K. Popovića, čovek čijeg se imena sećaju i danas svi stariji Beograđani, ako ni o čemu drugom, a ono po staroj Toskinjoj česmi, koja je bila na kraju današnje Jug Bogdanove

ulice.

Izjaha knjaz Mihajlo jednoga dana do Topčiderskih kasarna da obiđe vojsku i konstatuje da je u brašnu bila prilična količina peska. Ljut na liferanta koji je pokušao na taj način da ga pokrade, knjaz naredi Toskinim momcima, da kažu svom gazdi da dođe kod njega u Dvor. Ali, tek što je odjahao do raskrsnice današnje tramvajске pruge i puta za kasamu, susrete se s Toskom, koji odmah sjaha s konja i pozdravi

knjaza.

„Danas su išli predstavnici naše župe k Biskupu u Mostar. Bio sam i ja.“

„Kad si bio, nek' si bio. Da sam bio ovdje prije polaska, ne bih ti ja dopustio da odeš.“

„Zašto?“

„Ne bih želio da se priča kako sam te ja na to nagovorio, a ja bih volio da nisi ondje bio.“

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (15)

Osma (i posljednja) knjiga romana

I zato je Lenjin mogao, da se ne boji ni za svoj život, mi za svoj položaj. Njega su čuvali, kako nisu čuvali ni Cara; njega su branili, na njega su pazili, za njega su uzimali taoce i uhađali jedan drugoga. Bez Trockoga se moglo bit; Trocki se mogao zamijeniti, no bez Lenjina nije se dalo. Lenjin je bio idejni napis na grdnom pothvatu. Lenjin je rušio Rusiju u ime blagostanja čitavoga čovječanstva. Lenjin je izvodio golem naučni socijalistički pokus, o kom je ovisjelo: hoće li se održati socijalizam na svijetu ili ne će. Lenjin je uvodio socijalizam i njegov najviši oblik: komunizam. I zato je on tima naučnim eksperimentom preuzimao na sebe sve zlo i svu krv.

S pogibijom Lenjina pogibalo bi glavno: - ideja i opravdanje svega. S njim je sve dobivalo svoje pravo ime i svoju pravu boju. Iza toga javio bi se strah, da se ne izgubi oteto i ne dobije odmazda za prestupe i kao posljedica toga straha ne dođe bijeg iz komunističkih redova i raspad crvene vojske. Tada bi crvena vojska gubila svoju podivljalost, sposobnost da zadaje panički strah i pos-

tala bi naprosto sramotnom vojskom.

Na Lenjina su bila izvedena dva atentata, oba neuspjeha. Na svaki je lenjin odgovorio krvlju bezbrojnih taoca. Nisu dospijevali ni da sahranjuju prostrijeljene ljude, nego su ih, poput cjepanica, istovarali u mrtvačnicama i daščarama moskovskih bolnica. I tako su onima, koji su spremali još jedan napadaj na Lenjina, klonule ruke.

Lenjina bi prvih godina njegova carevanja mogle uništiti samo inostrane vojske i inostrani utjecaji. Da je u godini 1918. i 1919., dok je Poležajev bio u dobrovoljačkoj vojsci, bilo dosta prijateljske savezničke pomoći, crvena vojska bi se predala i okrenula leđa Lenjinu.

Ali saveznici nisu pomogli. Dok je Poležajev bio kod Denjikina, mislio je, da saveznici nisu mogli iz posve spoljašnjih razloga. Njihovi su vojnici bili umorni, pa ne bi htjeli vojevati. Saveznici su se nadali, da će Rusi sami srediti nutarnje nemire, pa nisu htjeli da se miješaju u Ruske nutarnje stvari. Engleska i francuska demokracija bila je obmanuta i vjerovala je, da je Lenjin doista zauzet za narod i radništvo. stupivši među komuniste, Poležajev je doznao, da je Lenjin s boljševicima uvijek odlučno tvrdio, da saveznici nisu uz Denjikina i Kolčaka, nego uz njih: boljševike i Lenjina.

Jedan ozbiljan razgovor sa Rahmatovim odgurnuo je Poležajevu malo zavjesu, koja je prikrivala uzrok Lenjinovih uspjeha.

Nastavit će se...

POLA KONJSKE SILE (6)

Alija Nametak

Da bi ubio vrijeme, upustio se u razgovor s Mehom.

„Kako se može živjeti u ovom kršu?”

„Pa nekako i može, i kad se mora. Nije ova zemlja rđava, da nisu ljudi rđavi. Ima se oko čega i raditi, samo kad bi se rad platio. Živimo malo uljuđeni je od stoke. Eto, ovo jaderno magare, što je pod autom, hranilo se ljeti koprivom i po okrajcima najgorom travom, a zimi šakom ošuljina i ogrižina dignutih ispred kравe. A i mi tako. Zadovoljni smo, kad ima kukuruza. Ako još ima mlijeka ili koja kap pekmeza, to je onda bajram. Pšenično i ječmeno jedemo dvatri mjeseca u godini, a mesom se omrsimo samo kad je trganje grožđa. To nam je sve što proživimo. A istinu valja reći, onda nam i car može zavidjeti. Grožđa izobilja, pa još hljeba i mesa, eh ... A ovaj, s oprostjenjem, je li ti ta gospojica u autu unuka ili nevjesta?”

„Priateljica.”

„Jaaah. Prijateljica. Lijepo je imati u nevolji prijatelja i prijateljica, a i u dobru da se s nama vesele ... Eto, na moju dušu, nekakva auta od Mostara. Ne može biti, da je onaj mladić ovako brzo prispio.”

Uprli su pažljiv pogled i pratili auto do pod okuke. Za nekoliko časaka zaustavio se pod okukom. Iskočio je iz njega krupan čovjek u kožnom kaputu, a za njim liječnik s tašnom, mehaničar, šofer i onaj seoski mladić, što je pošao po auto.

„Ništa, malenkost; malo straha, ali drukčije nikakve štete. Niste se vi trebali žuriti, gospodine direktore. A tu je i gospodin doktor. O hvala na pažnji. Nije bilo potrebno.”

Mehaničar je pristupio, a Meho je prišao seljančetu:

„Kad prije ode, po Bogu si brat? I rašta li se vrati?”

„Ih, moj brate, da znaš koja je to ljepota, evo, kao strijela ...”, i razmahuje rukom, da pokaže brzinu i ushićenje.

„Pa morat ćeš opet pješke ići.”

„Tešto! nek sam se jednom u životu i u autu provozikao.”

„Pa i nije autu bilo ništa. Nestalo benzina i zatajile kočnice.”

Napunili su rezervoar, izvukli magare ispod točkova, zaokrenuli pomoćni auto i sjeli.

„E zbogom, Meho. Hvala ti. Ti si mi jutros spasio život.”

„Zbogom, gospodine, hvala i tebi. Nemoj me zaboraviti. Ja sam Meho Voloder, Osmanov, iz Pijesaka.”

„Ne ću, Meho, evo i tebi ovo papira, pa kad dođeš u Otkupni ured, pokaži ovo, a oni će ti dati potvrdu, da ti je plaćen porez i kukuruz od predujma.”

„Hvali ti. Sretan ti put.”

I Olgica je stidno provirila iz auta.

„Hvala ti Meho. A kako je tvoja rana na zatioku? Mogao ju je gospodin doktor poviti.”

„Mogao je, ali ne treba. Ne mri-

jem, gospojice, da mi se zove doktor. Proći će ovo. Zbogom.”

Autu pođoše. Meho ih je pratio pogledom do iza okuka.

„Bilo je još mjesta u njima. Mogaše i ti s njima sjesti.”

„Mogah, ali me ne pozvaše”, reče mladić Mehi.

„Nego, deder da spasimo što se spasiti može.”

Skinuli su samar i denjkove duhana.

„Ni je sve upropašteno. A moći će se i u luli pušiti.”

„Što ćemo s magaretom?”

„Uklonit ćemo ga s puta.”

„Da ga bacimo pod okuku?!”

Meho popoštje, a onda uze za prednje noge i podiže. Prebaciše ga preko kolobrana. Goleme oči staklenih zenica pogledaše Mehu.

„Samar ću skloniti u stranu, pa kad se vratiš iz grada, natovari i ponesi mi ga kući. A ja ću ponijeti ovo duhana, šteta je da propane.”

„Pazi da te financi ...”

„Ne će! Imam ja ovo od financa nad financima.”

Zametnuo se tovarom i pošao kući. Svrh ceste se obazro na kolobran, preko koga je maloprije prebacio pola konjske snage. I nastavio put s onoliko novaca, koliko ih nikada nije imao, a ipak s tegobom u srcu.

Nastavit će se...

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISUS ZA GLOBALNI SVIJET

Nebiblijska i biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja teksta

Zdravko Mršića „Isus za globalni svijet“

Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća (8.2.2008.) objavio je tekst autora Zdravka Mršića "Isus za globalni svijet", kojemu su u posljednjih petnaest godina objavljene, kako on kaže tri knjige: "Globalizacija i gospodarski nacionalizam", "Povratak domovine" i "Isusovi ljudi", naoko s različitim temama ali im je u temelju isto pitanje: sustav ljudskih vrijednosti za današnji svijet!

Ja bih se osvrnuo ovdje iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja samo na neke dijelove (izvađenih iz konteksta članka "Isus za globalni svijet") teksta gdje se spominje knjiga "Isusovi ljudi" koju je napisao gospodin Zdravko Mršić iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja.

Na primjer gospodin Zdravko Mršić piše iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja:

"Knjiga 'Isusovi ljudi' pokušava tako prikazati Isusov nauk, Isusovu uporabu vlastitog života i Isusov doživljaj života da se u njemu mogu prepoznati odrednice potrebnog i poželjnog sustava ljudskih vrijednosti. ... Ako Isusovo učenje imalo vrijedi, ono bi se moralo očitovati kroz sustav ljudskih vrijednosti, a ne, možda kroz politiku, gospodarstvo ili sigurnost. Isusova je pojava često i uspjelo rabljena u politici!"

Moj osvrt iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja:

O Isusovom učenju, nauči od koje nema ništa ljepšega i korisnijeg na ovome svijetu u Svetom pismu, Bibliji, Božjoj riječi piše sljedeće:

"Svako je pismo od Boga nadahnuo i korisno za pouku, za karanje, za popravljavanje i odgajanje u pravdnosti, da čovjek bude savršeno opremljen za svako djelo ljubavi."

(2 Timoteju 3,16-17)

Zdravko Mršić piše:

"Isus je iz skučenosti svojeg naroda, otprije suočenog s očaravajućom grčkom kulturom, znanošću, filozofijom i društvenom organizacijom te pritisnutog rimskom silom i društvenom infrastrukturom, pošao u otvoren novi svijet kojemu je ponudio dotad neviđeno, opće ljudsko rješenje: svijet bez nadmetanja i samo s jednim pravilom-obvezom pomoći ljudima koji su u nevolji. Isus je našao rješenje za sve narode, sve prostore i sva vremena i on je za takvo svoje rješenje bio pripravan uporabiti svoj život i svoju smrt.

Povijest nije zabilježila čovjeka koji je tražio odgovor na pitanje teže i sveobuhvatnije od Isusova, nije zabilježila čovjeka koji je u životni obračun stupio s ulogom većim od Isusova te nije zabilježila čovjeka koji je proživio čarobniji život od Isusova!"

Moj osvrt:

Samo je Isus Božji Sin; jedini Put, Istina i Život koji vodi Bogu Ocu. On jamči Božju pravdu, veličanstveno spasenje i pobjedonosno oslobođenje. samo Isus može istinski promijeniti čovjekov život i usmjeriti ga u vječnost s Bogom. Čovjek današnjice nema pred sobom prizor utjelovljene Božje slave, ali sveukupna objava Božje riječi i

povijesna činjenica Isusove osobnosti, njegove smrti i uskrsnuća ostaju trajnim izazovom odluke. Vjera nudi spasenje, a čovjek preuzima odgovornost!

Zdravko Mršić piše:

„Nebesko kraljevstvo je samo sustav ljudskih vrijednosti, spasonosan i prijeko potreban. Rješenje za današnji svijet nije zatvaranje u religiju što i u našim javnim medijama nude ljudi koji govore da Sotona vlada svijetom. Rješenje je u otvaranju običnih, malih ljudskih umova novom sustavu ljudske vrijednosti, u svjesnom izbjegavanju nadmetanja, u preuzimanju odgovornosti, u, kako je Isus govorio, ulasku u nebesko kraljevstvo, koje je samo praktičan i spasonosan sustav ljudskih vrijednosti. Zemno nebesko kraljevstvo je jedino trajno rješenje. Isusov sustav ljudskih vrijednosti, njegovo Božje kraljevstvo, je temelj i uza nj više nema mjesta ideologijama koje sputavaju i ispiru ljudski um.

Isusov pristup je očit i za prihvaćanje ne traži prisilu i uvjerenje, nego ljudsku otvorenost."

Moj osvrt:

Ako želimo naći pravi put i smisao u životu, a tako nas uči Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus krist, naša motivacija mora se temeljiti na Božjoj riječi, a ne jačanjem svoje vjere, bez obzira koje. Mi sami, pojedinačno moramo se mijenjati. Sveto pismo, Biblija, Božja riječ kaže:

"Trebaš se nanovo roditi!"

(Ivan 3,3)

To je rješenje za današnji svijet i pojedinca u njemu, u protivnom mi ćemo i dalje raditi kao što smo i do sada radili!

Zdravko Mršić na kraju teksta piše:

„Sad se Zapad mora vratiti radu i proizvodnji ali i prihvatiti nove ljudske vrijednosti. 'Labora et ora!' Navršava se vrijeme za prihvaćanje Isusove radosne vijesti. Možda dolazi vrijeme drugog dolaska, ne Isusa, ponavljam ne Isusa, nego Isusova 'Božjeg kraljevstva!'.”

Moj osvrt:

Evangelje po Mateju ovako opisuje drugi Isusov dolazak: "Odmah poslije nevolje tih dana sunce će pomračiti, mjesec neće sjati, s neba će zvijezde padati i nebeska zvijezda će se uzdrmati. Tada će se ukazati na nebesima znak-Sin Čovječji; tada će proplakati sva plemena na zemlji i vidjet će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom. I on će poslati anđele svoje s glasnom trubom da skupe izabranike njegove od četiri vjetra, od jednoga kraja nebesa do drugoga".

(Matej 24: 29-31)

Evo što piše još o drugom dolasku našega Gospodina Isusa Krista u drugoj poslanici Solunjanima:

"Da, pravedno je pred Bogom da vašim mučiteljima zauzvrat dadne muku, a vama, mučenima, pokoj zajedno s nama, kad se 'u plamenom ognju' objavi s neba Gospodin Isus u pratnji svoje anđeoske vojske, koji će se osvetiti onima koji neće da priznaju Boga i koji se ne pokoravaju Radosnoj vijesti o našem Gospodinu Isusu. Oni će biti kažnjeni vječnom propašću: udaljeni 'od Gospodnjega lica i od njegove silne slave onoga dana kada dođe da se proslavi u svojim svetima' i 'da probudi udivljenje' u svima koji prigriše vjeru. Vi ste, naime, povjerovali svjedočanstvu koje smo vam donjeli!"

(Druga poslanica Solunjanima 1: 6-10)

Zaključak:

Ja ovdje nisam iznosio osobno stajalište, nego biblijsku perspektivu razumijevanja i gledanja o tekstu Zdravka Mršića "Isus za globalni svijet" autora knjige "Isusovi ljudi". Mi možemo ignorirati Sveto pismo, Bibliju i ne vjerovati Božjoj riječi koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta. To ništa ne mijenja činjenice o kojima Sveto pismo, Biblija, Božja riječ govori. Mi možemo ne vjerovati u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, ali to ne znači da ON ne postoji!

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (4)

Isus se tuži na nehaj i mlakost duhovnog života u Crkvi među kršćanima. „Prolazite pokraj zdenca i žedni ste; žedne su vam duše duhovne jakosti i snage za podnašanje životnih poteškoća, tereta i križeva; prolazite, a ne bi se napajali i okoristili snagom života, jakosti i svetosti.“

Gospa je jednom počela govoriti, ali ne na bretonskom, nego na nekom drugom jeziku. Pitali su je zašto govori tim jezikom. Ona je odgovorila: „Došla sam da i drugi čuju, da se okoriste sa mnom; to govorim njima što i vama. Postoji

jedan jezik, koji vrijedi za cijeli svijet, a to je jezik ljubavi. Ali, toga nema. Ljubite sve. Činite dobro svima. Bog je za sve. Svi smo jedno tijelo u Isusu.“

1. lipnja 1956. Gospa govori: „Čovječanstvo tone sve dublje u zlo i u nered. Ono stoji na rubu propasti. Prijeti mu velika katastrofa. Svakog časa može srdžba Božja provaliti na svijet. Zahvalite meni, što još nije. I zahvalite dušama koje mole.“

Zatim govori Naš Gospodin Isus: „Ako budem kaznio svijet, kaznom koju zaslužuje, to će biti brzo izvedeno. Jednim udarcem smrvit ću svijet. No, tu stoji moja Majka. Njezine suze i molbe čine ravnotežu i svijet još nije kažnjen.“

Gospa reče: „Sjedinite se svi sa mnom u molitvama i pokorama, da mojim suzama i vašim molitvama spriječimo ono najgore, uništenje svijeta. Istina, zlo raste, ali je Srce

moga Sina milosrdno i ono traži pokoru, da bi se grijesi svijeta oprostili i da bi svijet dalje živio.“

Isus: „Da ... da, potražite Srce moje prežalosne Majke; ono je most koji vodi k meni. Moje će Srce trijumfirati, ali sa Srcem moje Majke. I svijet će biti spašen po ovim dvama Srcima.“

Vidjelica moli: „Narod traži čudo, pa da vjeruje!“

Presveta Djevica: „Ja sam ovdje i na drugim mjestima. Ja mogu činiti čudesu, ali u tome mi morate pomoći. Molite s pouzdanjem. Molitva je jedina sila, pred kojom se i Bog sagiba.“

Vidjelica: „Narod pita, kada ćeš opet doći?“

Majka Božja: „Znam vašu vjeru i draga mi je, ali pred znakovima i čudesima se svako ljudsko biće povlači, pa i ja. Znakovi su i čudesu Božja milost. Bivaju, kad On hoće.“

14. listopada 1956. Presveta Djevica: „Ti, dijete moje, trpiš. Znam za tu bol. Ali gledaj na mene. I moje Srce krvari. Ugledaj se na mene. Ljubi i tješi me sa svojim narodom.

Ujedini se u trpljenju s mojim Sinom i sa mnogim, i moli se za svećenike. Kada bi oni znali boli moga Srca, oni bi sve prihvatili, što ja tražim. No, meni preostaje samo

plakati.“

31. listopada 1956. Lujza reče Gospi da svi od nje očekuju čudo.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (7)

Mieczystaw Malinski

ŠTO IM BIJAŠE REČENO

Na početku nove godine dajem ti na put želju da rasteš u dobru. Zapravo, nije ovo tvoj početak. Prije ovog „danas“ bilo je „jučer“. A to „jučer“ nosi u sebi sve „jučerašnje“ spoznaje, milosti, darove, otkrića, uspjehe, iskustva – neponovljiva i jedinstvena – koja su u životu čovjeka, u povijesti jednog naroda miljokazi razvitka. Ne daj, Bože, da ih smatraš uzaludnima i da ih izgubiš. A najprije ih moraš izgubiti, ako misliš, da ih posjeduješ, da ih imaš. Čovjek, narod, ne može ništa „imati“. Čovjek, narod, može samo živjeti, može samo „biti“, a ne „posjedovati“. Čovjekova dobrota je dinamična, a ne statična. Čovjekova dobrota je put, proces, a ne gotova

stvar.

U novoj godini želim tebi i sebi, da rastemo u dobru.

Nova godina 1, Lk 2,16-21

SLAVEĆI I HVALEĆI BOGA

S čašom pića u ruci – dok udarci sata odbijaju zadnje trenutke stare godine – gledamo u oči prijatelju. Pokušaj li sabrati misli i osjećaje, prvo će ti pasti na pamet: Gotovo je! Još smo jednu godinu progurali. A toliko se naših dobrih znanaca, toliko koje samo znamo po čuvenju, u toj godini rastalo sa svijetom ...

Čim smo to ustanovili, dolazi nam do svijesti da nas ova godina još čeka i pomalo nas hvata strah pred svim tim mjesecima, tjednima i danima koji nam idu u susret. S mu-

kom tražimo odgovor na pitanje: kako živjeti u vremenu koje nam je poklonjeno?

Nova godina 2, Lk 2,16-21

DIVILI SU SE

Vjeruj, da u svom životu još nisi rekao posljednju riječ, da još možeš postići velike stvari – makar ti to izgledalo nemoguće.

Da, u svojim smo riječima, mislima, svakidašnjim pokretima i navikama toliko otvrdnuli i okoštali, da se ne usudimo ni pomisliti na neku promjenu.

Ali vjeruj, tvoj životni put može biti i ljepši, i raznovrsniji i djelotvorniji.

Nova godina 3, Lk 2,16-21

POHVALE BOGU

fra Petar Filić, Zagreb

Franjevački Tebe Boga hvalimo

Ti si svet Gospodin, Bog jedini,
koji čudesa stvaraš.

Ti si jak,

Ti si velik,

Ti si svevišnji,

Ti si svemogući kralj.

Ti si, Oče sveti, kralj neba i
zemlje.

Ti si trojstven i jedini
Gospodin Bog nad bogovima.

Ti si dobro, svako dobro,
vrhovno dobro,

Gospodin Bog živi i istiniti.

Ti si ljubav, sveta ljubav.

Ti si mudrost,

Ti si poniznost,

Ti si strpljivost,

Ti si ljepota,

Ti si blagost,

Ti si sigurnost,

Ti si spokojstvo,

Ti si radost,

Ti si nada naša i veselje,

Ti si pravednost,

Ti si umjerenost,

Ti si sve naše bogatstvo

do zasićenosti,

Ti si ljepota i blagost,

Ti si utočište,

Ti si čuvar i branitelj,

Ti si zaklon,

Ti si rashlada,

Ti si naša nada,

Ti si naša vjera,

Ti si naša ljubav,

Ti si sva naša naslada, Ti si naš

vječni život, Veliki i

divni Gospodine,

Svemogući Bože,

Milosrdni Spasitelju.

(FI 261).

Svet si, svet si Bože naš

Isus - najljepše ime

Moj Isus, moj Gospod

Ovom svijetu je po potreban mir

Divnoj dakle

Blagoslovljen Bog

Dajmo hvalu Gospodu

BANDIĆEV PLINSKI ŽELUDAC

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Vidim li dobro? Čujem li dobro?

B: Ha, ha, ha! Neka, neka!

A: Gangate? U sred Zagreba!

B: **Kad ustaša pod
Sljemenom vrisne,
Bjež' crven-bando,
evo Nezavisne.**

A: (za sebe) Izgleda ozbiljno. Tako je uzbuđen. Novinar sam, dobro sam obaviješten, a sad ovo. Zatečen sam. Nemam pojma što se zbiva. Ali g. Antici je za vjerovati. Uvijek prvi sazna. Ili pripremi!

B: **Dođ'te braćo redom
u ustaše,
Vratit ćemo opet
što je naše.**

A: (i dalje za sebe) Nevjerojatno. Uopće me ne primjećuje. Zaista čudno.

B: **Došlo vrime Stipe,
stolica se drma,
Ustaše su blizu,
vire iza svakog grma.**

A: Gospodine Ustrajniću moram ići! Odoh!

B: Stani Kameni! Kamo ćeš?

A: Navratio sam. Novinarska znatiželja. Vi me ignorirate. Prvi put.

B: Dobro te vidim moj Kameni. I čujem. Ali se raspadam od radosi.

A: Da? A zbog čega? Velika državna tajna? Novine ništa ne pi-

šu. Ni Večernji, ni Jutarnji, ni Novi.

B: Nazvao me Stipe. U sred noći!

A: Stjepan Mesić, predsjednik Republike Hrvatske?

B: Da. Ne može zaspati.

A: Pa što mu bi?

B: Dobio poziv.

A: Kakav poziv?

B: Za ugradnju plinskog želuca.

A: Šalite se.

B: Ni govora. Stvar je vrlo ozbiljna. Zapeli ukrajinski naftovodi. Ruski plin ne može na Zapad. Ukapljeni. A love treba. Crveni dobili zadatak. Kao i 22. lipnja 1941. U želudac ugraditi plinske spremnike. Posjeta Lenjinovu mauzoleju i prijenos plina. Partizanski.

A: Ne će valjda ...?

B: Hoće, hoće. Milanu Bandiću, zvanom Milanče iz Kopriva, već

je ugrađen plinski želudac. Štoviše ugradio je i pomoćni. Treba plina i njegovu nekadašnjem stanodavcu, staroj komunjari Anđelku Lekiću. Nema čime grijati svoj pošteno zarađeni Westin.

A: A Vi ustaše?

B: Što mi? Pa mi po janjetini, kao i dosad. Ustaše nikad ne mijenjaju vjeru i naciju. Niti dobre navike. Ha, ha, ha!

A: Ovo je prava vijest. Odoh. Ne zamjerite.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za kremu:

9 jaja,
40 dag šećera,
20 dag oštrog brašna,
1,5 l mlijeka,
1/2 vanili štapića i
1/2 l slatkog vrhnja za šlag.

Ostale sastojine:

1 lisnato tijesto

Krempita (kremšnite)

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada:

1 lisnato tijesto razvaljati na veličinu veće tepsije. Prije pečenja vilicom izbosti. Peči u pećnici na 200°C 15 minuta dok ne porumeni. Izvaditi iz pećnice i ostaviti da se ohladi.

Izrada kreme:

Pjenasto zamiješati 9 žumanjaka i 25 dag šećera. Umiješati 20 dag oštrog brašna i 3 dl hladnog mlijeka.

Ostatak mlijeka 1,2 l staviti kuhati. Kad zakipi mlijeko naliti na smjesu od brašna, šećera i žumanjaka. Izmiješati, dodati 1/2 vanili štapića, te dalje kuhati dok se ne zgusne.

Od 9 bjelanjaka i 15 dag šećera izlupati čvrsti snijeg. Umiješati ga u vruću kremu.

Na pečeno lisnato tijesto ziliti kremu, te ju ravnomjerno razmazati i ostaviti da se potpuno ohladi.

Kad je ohlađeno, odozgora staviti 1/2 l šlaga, kojeg se izbjije od 1/2 l slatkog vrhnja za šlag.

Dobar tek!

TAKO JE GOVORIO FRANK BILAVER

Gospodine Dragun,

Vaš Glasnik nitko ne čita, niti koga briga što pišete.

Samo Bog zna za što se Vi borite. Koliko čujem zakrčili ste sudove u RH. Preko tisuće optužnica ste podigli protiv pojedinaca, tvrtki, države itd.

Što će meni vaš glasnik? Znači li to da ćete tužiti svakoga onoga tko ne želi vaše piskaranje čitati.

Preopteretili ste sudove sa svojim optužnicama samo da bi produžili vrijeme kriminalcima i Vi ćete meni slati neke glasnike. Izbrišite moju e-mail adresu i ne šaljite mi više ovo smeće.

Jadan je onaj tko vama vjeruje. Vi ste čovjek koji je sam podigao na stotine, a možda i na tisuće tužbi protiv nekoga osobno ili države. Ovdje gdje ja živim takve nazivaju muljatori.

Frank Bilaver
fbilaver@hotmail.com

POŠTOVANI GOSPODINE TOMISLAVE DRAGUN!

Još jedino ste ostali vi koga cijenim, jer svi drugi su lažnjaci i svoju dušu su prodali đavolu.. Da nije tako imali bi već jednom Hrvatsku, koju smo zavrijedili, a ne bi nas varali hohštapleri i prijetili nam. Da smo mi Hrvati jedinstveni, što bi nam mogli ti preko noći iznikli tajkuni i lopovi. Meni osobno nije bitno u kojoj se udruzi, tj. stranci nalazim, meni je bitno da nešto mijenjamo na bolje za sve nas. Kakav smo mi to narod? Moramo se organizirati, inače nema nama i našim obiteljima ovdje budućnosti.

Danas mi je PEVEC čestitao sa SMS porukom Božić, Ja sam mu odgovorio da on nema što meni i mojoj obitelji čestitati Božić. Jer ja i moja obitelj smo častni ljudi. Dosta nam je prevaranata, koji se slatkorječivo ulizuju. A dobro žive i ne pitaju druge građane - kako su oni?.

Rekao sam mu: Tako se ne pomaže bližnjima, samo nekakvim čestitkama. Moja odgovor je naljutio Zdravka i Višnju Pevec. Nakon 15-tak minuta me je nazvao neki muškarac s njihova mobitela i prijetio mi. Kazao mi je zašto ja taj broj uznemiravam. Stvarnog li kretenizma? Eto kakvim se oni metoda ma služe...

Za vrijeme onog bivšeg komunističkog-deklariranog sistema nismo dobijali takve prijetnje kao danas, iako su to isti ljudi. Eto, za što im Hrvatska služi!

Provode nad Hrvatima nasilje i zastrašivanja... Oni su sve podmitili i podkupili. Imaju ljude u policiji i drugim važnim službama. Imaju znači produženu ruku koja djeluje u njihovo ime... Hrvatska je postala od tih bogataša osobna prćija. Oni uređuju i donose zakone kako njima paše. Ovo je postao odnos između Feudalca i Kmeta, tako naše društvo funkcionira.

Hrvati nikada nisu bili veći robovi nego sada. Nema tu ni građanskih prava ni ljudskih sloboda. Mi smo zelja mraka i tame, s kojom rukovode kiklopi koji su nas pokrali ili bolje rečeno osiromašili... Sad nas drže pod svim nadzorima, jer oni nas ne tretiraju kao ljude...

Mi sad nalazimo se u zemlji "majmuna" gorila - koji muće svoje žrtve... Dvestotinjak bogataških obitelji - koje su stvorene iz džepa naroda, sad nas gaze....

POZDRAV „GLASNIKU“ IZ ZADRA**marš u pičku materinu!!!!**

Dražen Čelić
drazen.celic@zd.htnet.hr

ISTINA I PRAVDA KOJA NEDOSTAJE NAŠOJ NAPAĆENOJ DOMOVINI

Poštovani !

Doista ste me obradovali s vašim prekrasnim štivom. Nadam se da ćete ustrajati u borbi za istinu i pravdu koje toliko nedostaje u našoj napaćenoj Domovini. Također Vam se dajem na raspolaganje ako nekako mogu pomoći u radu Vaše udruge. Isto Vas molim da mi svoja e-pisma ubuduće šaljete na i.patrj@gmail.com, jer tu na hotmailu imam problema oko otvaranja pdf dokumenata.

Svako dobro,

BOG I HRVATI !

P.S.

Šaljem Vam tri svoja teksta i dajem Vam ih na raspolaganje (prva dva su objavljena u listu Epoha, treći u HDPZ).

OBAVIJEST

Ekspertni tim jugoistočne Europe za borbu protiv terorizma i organiziranog kriminala poziva vas na

Press konferencija za novinare

**Koja će se održati u
ponedjeljak, 26. siječnja 2009. godine,
u Zagrebu, u Knjižnici „Bogdana Ogrizovića”,
Preradovićeve ulica 4, sa početkom u 11.00 sati.**

Teme konferencije za novinare:

Slučaj uhićenja Vjekoslava Vukovića;

Svjedočenje bivšeg visokog oficira Al Qaide Ali Hamada o terorističkoj mreži u BiH i ratnim zločinima mudžahedina u BiH;

**Pojava džihadističkih poruka i poziva u BiH;
Djelovanje iranske i sirijske terorističke infrastrukture na Balkanu;**

**Procjena opasnosti od terorizma na Balkanu;
Najava stručno znanstvenog skupa „Iranska prijetnja na Balkanu”;**

Ostalo.

**Tajništvo Ekspertnog tima jugoistočne Europe
za borbu protiv terorizma
i organiziranog kriminala**

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragn.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković